Doğu Perinçek

Kıbrıs Meselesi

AYDINLIK
YAYINLARI

Doğu Perinçek

KIBRIS MESELESİ

Birinci Baskı Ocak 1976

AYDINLIK

YAYINLARI

No : 22

Sorumlu Yönetmen
Mehmet Akif Genç

Yönetim Yeri
Bestekar Osman Sok. 8/18
Cağaloğlu - İstanbul

Yazışma ve İsteme Adresi
P.K. 242 Aksaray - İstanbul

Dizgi - Baskı
Arpaz Matbaası

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 7

KIBRIS MESELESİ 9

I. İki Süper Devletin Hegemonya Yarışı ve Kıbrıs Harekatının Niteliği 9

II. Güvercin Tüyleri Takan Atmaca 25

III. «Bağımsızlık» Diye Diye Çiğnenen Bağımsızlık 32

IV. Silahlı Müdahale Daima Emperyalist ve Gerici Bir Karakter Taşır 43

V. Kendi Halkını Ezen Başka Bir Ülkeye Özgürlük Götürebilir mi? 52

VI. Türkiye'nin Güvenliği Bahanesi 58

VII. Kıbrıs Ganimeti 61

VIII. NATO Jandarmalığının Yükünü Türkiye Emekçileri Çekiyor 68

IX. Türkiye Ne Yapabilirdi? 74

X. Devrimcilerin Kıbrıs Konusundaki Tezleri 81

FEDERE DEVLET EŞİTTİR TAKSİM 90

FETİHÇİLİK YARIŞINI KİM KAZANACAK? 96

PUSUDA BEKLEYEN FELAKET TÜCCARI 104

BAĞIMSIZ DIŞ POLİTİKA YÜRÜTMEK KIBRIS'IN İŞGALİNE SON VERMEYE BAĞLIDIR 110

YUNANİSTAN VE KIBRIS'LA DOSTLUK İSTİYORUZ 115

Doğu Perinçek

Kıbrıs Meselesi

AYDINLIK
YAYINLARI

ÖNSÖZ

Arkadaşımız Doğu Perinçek'in Kıbrıs meselesi konusunda AYDINLIK ve HALKIN SESİ'nde çıkmış olan önemli yazılarını yayınlıyoruz. Özellikle «Kıbrıs Meselesi» *başlığını taşıyan uzun yazı, konuyu enine boyuna ele almakta ve Kıbrıs harekatından hemen sonra devrimcilerin aldığı tutumu açıklamaktadır.* «Kıbrıs Meselesi», *AYDINLIK Dergisinde beş sayı devam eden bir yazı dizisi olarak yayınlanmıştı. Arkadaşımız, bir kitap olarak yeniden yayınlanırken yazıyı gözden geçirdi, özellikle planında geniş değişiklikler yaptı ve bazı bölümleri genişletti. Böylece dergide parça parça yayınlanmak üzere hazırlanan yazıya, bir kitapçıkta olması gereken bütünlük verildi.*

Diğer yazılar ise, Kıbrıs meselesiyle ilgili çeşitli gelişmeleri ele almakta ve ilk yazıyı tamamlamaktadır. Bu yazılar da gözden geçirilmiş ve özellikle ifade bakımından bazı düzeltmeler yapılmıştır. Bununla beraber bütün yazılar, ilk yayınlandıkları zamanki özü aynen korumaktadır.

Kıbrıs meselesinin yurdumuzun geleceğini gittikçe daha çok etkilediği şartlarda bu kitapçığı yayınlamayı yararlı görüyoruz.

AYDINLIK

KIBRIS MESELESİ

Aralık 1974 — Ocak 1975
Aydınlık, Sayı: 44, 45, 46, 48, 49

I

İKİ SÜPER DEVLETİN HEGEMONYA YARIŞI VE KIBRIS HAREKATININ NİTELİĞİ

Hakim Sınıfların Şoven Cephesi

19 Temmuzda Kıbrıs'a yapılan askerî müdahale yurdumuzda emperyalizme karşı halkın saflarıyla, emperyalizme hizmet eden şovenizmin saflarını bir kere daha ve kesin olarak ayırdı. Türkeş, Sunay ve Feyzioğlu'ndan Ecevit'e, TSİP revizyonistlerinden Mihri Belli ve Behice Boran revizyonistlerine kadar, hakim sınıfların ve revizyonist akımların çeşitli temsilcileri, aynı şoven (1) tutumda birleştiler. Bunların hepsi, çeşitli bahane ve gerekçelerle Kıbrıs'a yapılan askerî müdahaleyi desteklediler. Ter-

---

(1) Şovenizm, milliyetçiliğin en aşırı ve en softa şeklidir. Başka milletlerin baskı altına alınmasını ve sömürülmesini hoşgören bir tutumu ifade eder. Şovenizm başka milletleri aşağı görür ve onlara karşı saldırgan bir karakter taşır. Şovenizm, esas olarak burjuvazinin gerici

cüman Gazetesinin faşist yazarı Rauf Tamer, bu duruma bakıp şöyle yazmaktaydı:

«Ne büyük milletiz biz. Millî bir mesele oldu mu, hepimiz aramızdaki çelişmeleri bırakıp yekvücut oluyoruz... Bu meselede artık sağcı solcu yok. Bu meselede Faşistlerle Komünistler elele.»

Tabii Rauf Tamer'in son cümlesinde geçen **«Komünistler»** sözcüğünü **«revizyonistler»** olarak anlamak gerekiyor. Çünkü Kıbrıs'ın işgali konusunda faşistlerle elele verebilmek için, mutlaka revizyonist ve sosyal-şoven (2) olmak gerekmektedir. Gerçekten de burjuvazinin faşist, reformcu veya revizyonist kesimleri, Türkiye hakim sınıflarının ortak menfaati söz konusu oldu mu, «aralarındaki çelişmeleri bırakıp yekvücut» oldular. İzledikleri müdahaleci ve emperyalist işbirlikçisi politikaya «millî politika» adını ver-

---

kesimlerinin ideolojisidir. Bununla beraber, burjuva milliyetçiliğinin ideolojik hakimiyeti dolayısıyla, diğer sınıfları da etkiler.

Kapitalizmin emperyalist bir karakter kazanmasıyla, şovenizmin sınıf temelini, tekelci burjuvazi ve ezilen ülkelerin işbirlikçi burjuvazisi meydana getirmiştir. Yeni tahakküm alanları, yeni pazarlar ve hammadde kaynakları peşinde koşan emperyalist devletler, istilacı ve saldırgan tutumlarını şoven ideolojilerle haklı göstermeye çalışmışlardır. Diğer yandan, ezilen ve sömürülen ülkelerin işbirlikçi burjuvazileri tarafından yayılan şoven fikirler, halklar arasında düşmanlık körükleyerek, emperyalizmin yayılma emellerine hizmet etmiştir.

(2) Sosyal-şovenizm, lafta sosyalist, gerçekte şoven bir tutumu ve düşünceyi ifade eder. Lenin, bu terimi II. Enternasyonal'in oportünist liderleri için kullanmıştır. Bu oportünist liderler, Birinci Dünya Savaşı başladığı zaman, işçi sınıfına ihanet ederek kendi emperyalist burjuvazileri ile aynı safta yer aldılar. Bu suretle onlar, emperyalist devletlerin sömürü alanlarını paylaşmak için yürüttükle-

diler. Ecevit, 2 Aralıkta Eskişehir'de yaptığı konuşmada «12 Mart modeli» Irmak hükümetinin Kıbrıs politikasını övmekte ve şöyle demekteydi:

«Irmak hükümetinin yürütmek durumunda olduğu politika, bir hükümet politikası olmanın ötesinde bir ulusal politikadır.»

Öyle bir «ulusal politika» ki, bu politika ABD emperyalizminin Doğu Akdeniz'deki hakimiyetine ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bulanık suda balık avlamasına hizmet etmektedir. Bu politikaya özünü veren «askerî işgal» şiarını en önce ABD emperyalizminin en azgın uşağı Türkeş atmıştı. Revizyonistleri saymazsak bu politikanın uygulanmasının en hararetli taraftarlığını emperyalist işbirlikçisi parababaları yapmıştır. Nihayet bu politika, MSP'lilerin çaldığı mehter marşı refakatinde uygulanmıştır.

Burjuvazinin şoven siyasetinin bütün temsilcileri hep bir ağızdan aynı marşı haykırmaktadırlar:

«İleri, ileri haydi ileri
Alalım bizim eski yerleri!»

Görüldüğü gibi, bu «ulusal politika» en sonunda «Nasyonal Sosyalist» denen cinsten bir «ulusal po-

---

ri bir savaşta, başka ülkelerin emekçilerine kurşun sıkılmasını desteklediler. Onlar bütün bunları yaparken, «sosyalizm» laflarını dillerinden düşürmüyorlardı.

Sosyal-şovenizmin ortaya çıkışı, daha önceden tutulan oportünist yolun sonucuydu. Lenin, **«Sosyal-şovenizm, son biçimini almış bir oportünizmdir»** diyordu (Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky, s. 70).

Sosyal-şovenizm ile oportünizmin özü aynıdır: Burjuvazi ile işbirliği, proletarya diktatörlüğünün reddi, iktidarın devrimle ele geçirilmesinin kabul edilmemesi, burjuvazinin koyduğu kanunların kayıtsız şartsız kabulu, burjuvaziye güvenmek, işçi sınıfına ve emekçi halka güvensizlik.

litika» olmaktadır. Bu politika, Türkiye halkının menfaatlerine aykırıdır.

Savaşın Sınıf Karakteri

Bütün savaşların olduğu gibi, Kıbrıs'a yapılan askerî müdahalenin niteliğini de, bu müdahaleyi yapan sınıflar tayin eder. **«Savaşın karakteri,... savaşı hangi sınıfın yaptığına ve bu savaşın hangi politikanın devamı olduğuna bağlıdır.»** Revizyonistler, Lenin'in bu sözünü sık sık tekrar etmekte, fakat pratikte tam tersini uygulamaktadırlar. Kıbrıs'ın önemli bir bölümünün işgal edilmesiyle sonuçlanan «barış harekatı» hangi sınıfların harekatıydı? Bu harekat hangi sınıfların menfaatine hizmet etti ve etmektedir? Kıbrıs harekatı konusunda devrimci tutumu, işte bu sorulara verilen cevap belirlemektedir.

Askerî Müdahale Esas Olarak ABD İşbirlikçisi Büyük Burjuvazinin Eseridir

Türkiye'nin bugünkü hakim sınıfları, büyük burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Emperyalizmle işbirliği eden büyük burjuvazi içinde iktidara esas hakim olan kesim ise, ABD işbirlikçileridir. ABD emperyalistlerinin bütün dünyada önemli güçlüklerle karşılaşması ve gerilemesi, Türkiye hakim sınıfları içinde de önemli gelişmelere yol açtı. ABD emperyalizminin gerilemesi karşısında Türkiye hakim sınıfları içinde, yükselmekte olan Sovyet sosyal-emperyalizmine yakınlaşma eğilimleri güçlendi. Türkiye hakim sınıfları, her iki süper devlet önünde de teslimiyetçidir. Öte yandan Türkiye'de Avrupa emperyalistleriyle işbirliği eden büyük burjuva kesimi de gelişmektedir. Bu kesim, gerek ABD emperyalizminin gerilemesinden,

gerekse iki süper devletin Türkiye üzerindeki hegemonya yarışından yararlanmaktadır.

Bütün bunlara rağmen, bugün Türkiye'de iktidara esas hakim olan güç, ABD işbirlikçileridir. ABD emperyalizmi özellikle ordu ve devlet bürokrasisine hakim durumdadır. 12 Mart faşist darbesi, ABD emperyalizminin Türkiye'deki durumunu güçlendirmiş, fakat aynı zamanda bu emperyaliste karşı tepkileri de artırmıştır. Avrupa emperyalistlerine daha yakın olan CHP'nin bir süre için hükümet kurması, Türkiye'deki ABD etkinliğini pek zayıflatmamıştır. Çünkü CHP, Avrupa taraftarı olmakla birlikte her iki süper devlete karşı da teslimiyetçidir.

Kıbrıs'a yapılan müdahale, sonuç olarak Türkiye'deki gerici iktidarları, iki süper devlet arasındaki hegemonya yarışının daha fazla içine çekmiştir. Türkiye'nin gerici hakim sınıfları, Kıbrıs'taki işgalci politikalarını devam ettirmek için, süper devletlere ve özellikle ABD emperyalizmine her zamankinden daha fazla muhtaç duruma düşmüştür. ABD emperyalistleri, Türkiye üzerinde baskı yapabilecek kuvvetli kozlara sahiptir.

Diğer yandan Sovyetler Birliği de, Türkiye'nin süper devletlerin desteğine muhtaç durumundan yararlanarak, ülkemize sızma imkanlarına her zamandan daha fazla sahiptir. Buna rağmen gene de Türkiye'de hakim sınıfların en Amerikancı, en şoven kesiminin faşist diktatörlüğü hüküm sürmektedir. Ecevit'in başbakan olduğu dönemde de Türkiye'nin en hayatî meselelerinde son sözü söyleyen gene bu kesimdi.

İşte Kıbrıs'a müdahalede bulunan Türkiye hakim sınıflarının niteliği budur ve müdahaleyi gerçekleştiren silahlı güç de bu hakim sınıfların emrindedir.

Unutmamak gerekir ki, Kıbrıs müdahalesini yapan Türkiye Ordusu, NATO'ya bağlı bir ordudur. Ordunun teçhizat, istihbarat ve ikmali ABD emperyalistlerinin kontrolu altındadır. Bu nitelikte bir iktidar ve bu karakterde bir ordu bazı konularda ABD emperyalistlerinden bağımsız hareket edebilse dahi, eninde sonunda ABD emperyalistlerinin denetimi altına girmeye ve onun menfaatlerine hizmet etmeye mecbur kalmaktadır. Nitekim Kıbrıs meselesinde de durum böyle olmuştur.

Revizyonistler Hakim Sınıfların Parçası Haline Gelmişlerdir

Revizyonistler, bütün bu gerçekleri gözlerden kaçırarak, Kıbrıs'a yapılan müdahaleyi desteklediler. Kısa bir süre sonra müdahalenin emperyalist ve gerici karakteri ortaya çıkınca bu sefer de **«müdahalenin amacından saptığını»** söyleyerek yakınmaya ve sızlanmaya başladılar. Ecevit'e sitemlerde bulundular. Oysa müdahale, amacından sapmamış, işgalci hakim sınıfların karakterinden gelen tabii gelişmeyi izlemiştir.

Emperyalistlerle işbirliği ederek kendi ülkesinin halkını sömüren ve faşist bir diktatörlük altında ezen hakim sınıfların, emperyalizme karşı çıkmasına, Kıbrıs'a «özgürlük ve barış» götürmesine imkan yoktu ve gerçekler bunu bir kere daha ispatlamıştır. Bu olay, bir şeyi daha ispatlamıştır: Burjuvaziye bel bağlamak, revizyonistlerin gözünü o kadar karartmıştır ki, onlar en önemli konularda, işbirlikçi büyük burjuvaziyle derhal aynı sınıf tavrını almaktadırlar. Bütün bunlar revizyonist elebaşıların artık hakim sınıfların bir parçası olduğunu ve revizyonizmin burjuva

sınıfının bir siyasî akımı olduğunu bir kere daha kanıtlamıştır.

Diğer yandan sosyal-emperyalizmin dümen suyundan gitme politikası da, revizyonistlerin işgali hararetle desteklemelerinde önemli bir rol oynadı. Revizyonistler, her zamanki gibi Moskova'daki orkestra şefinin değneğine bakarak tavır aldılar. Bu tutum, özellikle sahte «TKP» revizyonistleri için en fazla geçerlidir. TSİP revizyonistleri ise, Kıbrıs harekatı sırasında daha tam anlamıyla sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi bir karakter kazanmamıştı. Bu parti içinde o sırada daha hâlâ «orta yolcu» unsurlar önemli bir etkinliğe sahipti. Bu sebeple TSİP revizyonistlerinin işgali destekleyen tutumları, daha çok Türkiye burjuvazisinin bir parçası olmalarından ileri geliyordu. Aynı şey Mihri Belli oportünistleri için de geçerlidir. Behice Boran revizyonistleri ise, henüz o tarihte bir parti kurmamışlardı. Bununla beraber Behice Boran'ın gazetelere verdiği beyanatlar, TSİP revizyonistleri ile aynı paralelde, yani Türkiye'nin şoven hakim sınıflarının kuyruğunda idi.

Bütün bunlar revizyonizmin ikili karakterini doğrulamaktadır. Revizyonizm, Türkiye hakim sınıflarının bir parçasıdır ve aynı zamanda sosyal-emperyalizmin yayılma emellerine hizmet etmektedir. Bu sebeple revizyonistler, ABD emperyalizmi karşısında da teslimiyetçidir. Kıbrıs konusundaki politikaları, revizyonistlerin bütün bu bağımsızlık ve halk düşmanı niteliklerini ortaya sermiştir.

Dış Siyaset İç Siyasetten Ayrılmaz

Lenin, şöyle demektedir:

«Dış siyaseti iç siyasetten ayırmak kadar yanlış ve zararlı bir düşünce olamaz. Bu ayırmanın korkunç

yanlışlığı, savaşta daha da korkunç olur.»

Gerçekten de böyle olmuştur. İç siyasette faşist ve gerici olanların, dışa karşı ilerici olabileceğini zannedenler, Türkeşlerle, Feyzioğlularla aynı safa düşmüşlerdir. Ecevit'in «özgürlük ve barış» götürme demagojilerinden ve revizyonistlerin bu yoldaki aldatmacalarından etkilenen bütün yurtsever ve demokratlar bu nokta üzerinde dikkatle durmalıdırlar.

İşadamları ve 12 Mart'ın faşist paşaları, dış siyasetle iç siyasetin birbirinden ayrılmayacağını görmekte ve artık Ecevit'e güven duymaktadır. İşadamları Derneğinin yayınladığı 1974 yılına ait ilk altı aylık raporda Kıbrıs harekatından sonra Ecevit'e duyulan güven açıkça ifade edilmektedir. İşbirlikçi patronlar, CHP-MSP hükümetinin Kıbrıs konusundaki tutumunun içte de tutarlı olarak kendilerinden yana bir siyaset gerektireceğini görmüşler ve ferahlık duymuşlardır. Metin Toker, ordunun başındaki büyük paşaların, Kıbrıs harekatından sonra artık Ecevit'e kesin olarak güvendiklerini yazdı. (Milliyet, 27 Ekim 1974). 12 Mart paşalarının bir kanadı, CHP'ye girerken, Kıbrıs'a yapılan askerî müdahalenin CHP'yi seçmelerinde etken olduğunu açıkça söylemişlerdir.

Büyük burjuvazi herhangi bir siyasî meselede tutumunu nasıl sınıf menfaatlerine göre tespit ediyorsa, halkın da kendi menfaatini izlemesi en tabii hakkıdır. Türkiye halkının menfaati, iç siyasette olduğu gibi dış siyasette de, işbirlikçi hakim sınıfların menfaatine tamamen zıttır. Bu sebeple emperyalist işbirlikçileriyle millî bağımsızlıktan yana halkın birleştiği ortak bir «millî politika» olamaz. Hakim sınıflar, «millî politika» ve «millî beraberlik» gibi sözlerle, bir avuç işbirlikçinin menfaatini halka kabul ettirmeye, ge-

niş emekçi yığınları ideolojik baskı ve hakimiyet altına almaya çalışmaktadır.

İki Süper Devletin Doğu Akdeniz'deki Tahakküm Emelleri

Kıbrıs buhranının esas sorumlusu, ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleridir. İki süper devlet, dünyanın her tarafında olduğu gibi Akdeniz'de de şiddetli bir rekabet ve çekişme içindedirler. Her ikisi de hakimiyet alanlarını genişletmeye, bu bölgedeki tahakküm ve sömürülerini artırmaya çalışıyorlar. Akdeniz'de ne ABD'nin ne de Sovyetler Birliği'nin sınırı bulunmamaktadır. Buna rağmen, her iki süper devletin Akdeniz'de çok sayıda denizaltısı ve çeşitli savaş gemileri kol gezmektedir. Mussolini, İkinci Dünya Savaşından önce Roma İmparatorluğu hülyalarına dalarak, Akdeniz'i «bizim denizimiz» (Mare Nostrum) yapacağım diyordu. İki süper devletin bugünkü politikaları Mussolini'nin bu politikasından farksızdır. Her ikisi de Akdeniz halklarını hiçe sayarak tahakküm peşinde koşmaktadırlar.

Kıbrıs, Doğu Akdeniz'de çok önemli bir noktada bulunmaktadır. Petrol bölgesi olan Orta Doğu'yu, yakında açılacak olan Süveyş Kanalını ve hatta Basra Körfezini kontrol altında tutmak için Kıbrıs özel bir öneme sahiptir.

Bu önemi dolayısıyladır ki, Sovyet sosyal-emperyalistleri, Kıbrıs'a ayağını atabilmek için uzun zamandan beri çeşitli dolaplar çevirmekteydi. Yeni Çarlar, bloksuzluk siyaseti izleyen Kıbrıs'ı, efendisi olduğu bloka katmak için revizyonist AKEL partisini bir maşa olarak kullandılar. Sosyal-emperyalistler, Kıbrıs'a kendi çomağını sokabileceği elverişli şartla-

rı yaratabilmek için suyu bulandırmaya çalıştılar. ABD emperyalizminin bütün dünyada gerilemesinden yararlanarak, yeşil adaya sızmak için gösterdikleri çabayı, özellikle son yıllarda yoğunlaştırdılar.

Kıbrıs'ı NATO Üssü Haline Getirme Planları

Diğer süper devlet de boş durmadı. 1960 yılında bağımsız bir ülke olan Kıbrıs'ın yürüttüğü tarafsızlık siyaseti, ABD emperyalizminin emelleriyle çelişmekteydi. ABD emperyalistleri, Kıbrıs'ı bir NATO üssü haline getirmek için sürekli olarak çeşitli tertipler tezgahladılar. Kıbrıs'ın Rum ve Türk toplumlarını birbirine kırdırarak adada karışıklıklar çıkartmaya çalıştılar. ABD emperyalistlerinin amaçları, NATO üyesi olan Türk ve Yunan gericileri vasıtasıyla Kıbrıs'a müdahale edebilecekleri bir ortam yaratmaktı. Bütün mesele, bağımsız Kıbrıs devletini ortadan kaldırmaktı. Bunu Enosis veya taksim yoluyla gerçekleştirebilirlerdi.

Yunanistan'da 1967 yılında yapılan faşist darbe vasıtasıyla Amerika'ya en sadık güçlerin diktatörlüğü kurulmuştu. Aynı şey 1971 yılında 12 Mart faşist darbesiyle Türkiye'de de sağlandı. 1971 yılında NATO Bakanlar Konseyi toplantısında görüşen Türk ve Yunan Dışişleri Bakanları Osman Olcay ve Palamas, Ankara ve Atina faşistlerinin Kıbrıs'a ortak müdahale niyetlerini açıkça belirttiler. Bir yandan da Kıbrıs'taki Yunan ve Türk faşistleri vasıtasıyla, bloklar dışında kalmak isteyen Makarios hükümeti yıpratılmakta ve halklar arasında düşmanlık körüklenmekteydi.

ABD emperyalistleri, Rum faşistleri vasıtasıyla faşist bir hükümet darbesini adım adım tezgahladılar. Yunanistan'daki Amerikancı faşist cunta, darbe-

de faal bir rol aldı. Faşist darbenin dayandığı esas silahlı güç, Yunan faşistlerinin Millî Muhafız Kuvvetleriydi. Darbe, bütün dünyanın gözleri önünde Kıbrıs halkının iradesi hiçe sayılarak yabancı güçler tarafından gerçekleştirildi.

Yaprak Nasıl Kımıldadı?

Yunan faşistlerinin darbesi, NATO'ya bağlı ikinci bir gerici devletin müdahalesi için gerekli ortamı da yarattı. Hiç şüphesiz ABD başlangıçta Türkiye'nin müdahalesini önlemeye çalışmıştı.

Bütün gelişmeleri ABD emperyalistlerinin planladığı ve onların izni olmadan «yaprak kımıldamayacağı» görüşleri yanlıştır. Tam tersine bugün, ABD emperyalizminin yıldızı sönmektedir ve onlar dünyanın her tarafında gerilemektedir. Bu sebeple ABD emperyalizmine bağımlı ülkelerin hükümetleri dahi, zaman zaman efendilerine kafa tutabilmekte ve bazı konularda nisbeten bağımsız hareket edebilmektedirler.

Dünyadaki çeşitli gelişmeler buna imkan vermektedir. Yakın zamana kadar ABD emperyalizminin denetimi altında olan Avrupa ve Japon emperyalistleri gittikçe bağımsız güçler olarak ortaya çıkmakta ve ABD emperyalizmiyle rekabete girmektedirler. Bu gelişme, emperyalizme bağımlı küçük ülkelerin emperyalistler arasındaki çelişmelerden yararlanarak nisbeten kendi insiyatifleriyle hareket edebilmelerinde etken olmaktadır.

Aynı şekilde, dünya hegemonyası peşinde koşan iki süper devlet arasındaki rekabet de, küçük ülkelere nisbeten bağımsız hareket edebilme imkanları sağlamaktadır.

Bütün bunlardan önemli olarak, dünyanın her yerinde halkların bağımsızlık mücadeleleri yükselmektedir. Emperyalistler büyük güçlüklerle karşı karşıyadır. İkinci Dünya Savaşından bu yana dünyamızın yaşadığı en büyük olay, iki süper devlet ve diğer emperyalistler dışında, az gelişmiş ülkelerin meydana getirdiği üçüncü bir dünyanın oluşmasıdır. Bu durum, emperyalistlere bağımlı ülkelerdeki nisbeten serbest hareket etme eğilimlerini güçlendiren başlıca etkendir.

İşte bütün bu sebeplerle, ABD emperyalizmine bağımlı ülkelerde onların izni olmadan, yalnız yaprak değil, bazan NATO kontrolu altındaki ordular dahi kımıldayabilmekte ve başka ülkeleri işgal edebilmektedir. Ne var ki, bu işgal eninde sonunda bir NATO işgali olmakta ve bu ordular da en sonunda ABD emperyalistlerinin o bölgedeki jandarmalığını yapmaktadır. Bu sonuç, Türkiye'deki faşist iktidarın ABD emperyalizmine bağımlı sınıf karakterinden gelmektedir.

Müdahale Hangi Şartlarda Gerçekleşti?

Burada ortaya bir soru atılmaktadır. Peki, nasıl olmuştur da Türkiye ilk başta ABD emperyalizminin karşı çıkmasına rağmen, askerî bir harekat başlatabilmiştir?

Bir kere şunu peşin olarak belirtmek gerekir ki, Türk uçak ve gemileri Kıbrıs'a hareket ettiği andan itibaren, ABD, Türkiye'nin arkasına geçmiştir ve baskılarını bu andan itibaren Yunanistan üzerine yönelterek, onu durdurmaya çalışmıştır. Nitekim Kissinger, Ecevit'le yaptığı meşhur telefon konuşmalarında ABD'nin Türkiye'ye karşı tutumunda hata yaptığını

ve bundan sonra bu hatayı tekrarlamayacağını açıkça belirtmişti.

Fakat açıklanması gerekli bir nokta kalmaktadır. Türkiye, hangi şartlardan ve hangi güçler dengesinden yararlanarak müdahale kararını verebilmiştir?

Sosyal-Emperyalistler Müdahaleye Yeşil Işık Yaktı

Her şeyden önce Sovyetler Birliği'nin Türk müdahalesine yeşil ışık yakması, Türkiye hakim sınıflarına Kıbrıs'ı işgal etmede cesaret vermiştir.

Sovyetler Birliği, emperyalist bir ülke olarak, tıpkı ABD gibi hakimiyet alanını genişletmek ve dünyanın çeşitli bölgelerine sızmak için karışıklıklar çıkartmaktan geri kalmamaktadır. Sovyetler Birliği'nin politikası, bulanık suda balık avlama politikasıdır. Sosyal-emperyalizm için ülkelerin kendi kaderlerini bağımsız olarak tayin etmelerini savunmak, her türlü saldırı ve müdahalenin karşısında olmak gibi ilkeler yoktur. Sovyetler Birliği, kendi tahakkümünü genişletmek dışında hiç bir ilke tanımaksızın, Doğu Akdeniz sularını bulandırmaya çalışmaktadır. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin amacı, Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs ve Kıbrıs'ın iki toplumu arasındaki anlaşmazlıklardan yararlanarak, bu bölgede hakimiyetini genişletmektir. Bu sebeple o, işine geldiği yerde Türkiye'yi savaşa kışkırtmakta ve Kıbrıs'ın işgalini desteklemekte, işine geldiği yerde ise bir «barış havarisi» kesilip «uluslararası kontrol» tezleriyle Kıbrıs'a çomağını sokmaya çalışmaktadır. Bazan Türkiye'nin, bazan Yunanistan'ın arkasına geçmektedir.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Türkiye'nin askerî müdahalesine yeşil ışık yaktığı, bugün bütün dünyaca görülmektedir. Revizyonist «İlke» dergisi, Sovyetlerin bu tutumunu şöyle anlatmıştı:

«Sovyetler Birliği, bu konuda aktif bir politika izlemiş ve 50 bin paraşütçü ile Türkiye'yi destekleyebileceği haberleri yayılmıştır. Bulgaristan ve Yugoslavya, Yunan sınırına yığınak yapmışlardır. Demokratik Alman Cumhuriyeti, müdahaleyi olumlu karşılamıştır.» (İlke, Sayı: 8, s. 55)

Aynı şekilde Newsweek dergisi, müdahale sırasında Sovyetlerin havadan taşınan yedi tümenini alarma geçirdiğini ve Türkiye'ye yardım teklif ettiğini yazmıştır. (Newsweek, 29 Temmuz 1974)

Esasen Sovyetler Birliği, müdahaleyi destekleyen tutumunu gizlememiştir. «Türkiye'yi eski statükoyu yerine getirdiği sürece ve getirmek istediği oranda destekleyeceğini» açıklamıştır. Ancak sosyal-emperyalistler de bilmektedir ki, Türkiye'nin Kıbrıs'a çıktıktan sonra «eski statükoyu yerine getirmesine» hiç bir zaman imkan yoktur. Zaten Sovyetler Birliği için önemli olan, bütün «yumuşama» palavralarına rağmen bölgede kargaşalığı artırmaktır.

Türkiye'nin müdahale kararı almasına yardımcı olan diğer etken ise, Yunanistan'ın durumudur. Faşist Yunan cuntası, gerek bütün dünyada, gerekse kendi ülkesinde son derece güç durumdaydı ve tamamen tecrit olmuştu.

İşte Türkiye bu şartlardan yararlanarak Kıbrıs'a müdahale kararı almıştır.

ABD Türkiye'nin Arkasına Geçiyor

ABD'nin Türkiye'nin askerî müdahalesine ilk başta karşı çıkmasının sebebi, Türkiye'ye güvenmemesi değildi. ABD, Türk müdahalesinin Türk ve Yunan gericileri arasındaki çatışmayı derinleştirmesinden çekindiği için bu müdahaleyi önlemeye çalışmış-

tır. Müdahale gerçekleşince, bu sefer Yunanistan'daki faşist cuntanın tasmasına sımsıkı yapışarak, bir Türk-Yunan savaşının çıkmasını önlemiş ve Türkiye'nin askerî işgaline açıkça destek olmuştur. ABD için Enosis veya taksim arasında önemli bir fark yoktur. Her ikisi de bağımsız Kıbrıs devletinin ortadan kalkmasını ve adanın ABD için batmayan bir uçak gemisi haline gelmesini ifade etmektedir.

Yunan faşist cuntasının beceremediğini Ankara'daki iktidar gerçekleştirince, ABD Yunanistan'ın arkasından ayrılıp Türkiye'nin arkasına geçmiştir. Bunun şaşılacak bir tarafı yoktur. Revizyonistler üç gün içinde meydana gelen bu değişiklikten hayrete düşüyor ve sızlanıyorlar. Ecevit'e mektuplar göndererek yakınıyorlar. Ecevit'in reformcu büyük burjuvazisinden medet umuyorlar ve ona yalvararak «müdahalenin amacından saptırılmaması» için çağrılar yayınlıyorlar.

Müdahale Amacından Sapmadı, Tam Hedefine Vardı

Oysa, Kıbrıs'a yapılan askerî müdahale, tam amacına varmıştır. Kıbrıs Türkiye tarafından bir NATO üssü haline getirilmiştir ve Türkiye'nin arkasındaki baş destekçi de ABD emperyalistleridir. Olaylar, «iyi niyetli» dilekler veya revizyonistlerin yaydığı burjuva hayalleri yönünde bir yol izlemez. Gelişmeleri, sınıf ilişkileri ve çeşitli güçlerin sınıf karakterleri tayin eder.

Revizyonistler, «sınıf anahtarı» lafını hiç ağızlarından düşürmüyorlar, fakat olaylar karşısında onu hiç kullanmıyorlar. Daha doğrusu, her olayda burjuvazinin sınıf anahtarını kullanıyorlar ve başta işçi

sınıfı olmak üzere emekçi halkın en hayatî menfaatlerinin karşısına dikiliyorlar. Yüzleri açığa çıktığı zaman da, bin bir kılığa girerek, 180 derece dönüş yapıp, «birinci askerî harekatın doğru, ikincisinin yanlış» olduğu gibi burjuva safsatalarına sarılıyorlar Onlar, şovenizmi desteklemekten, Osmanlı fetih siyasetinin yardakçılığını yapmaktan bir türlü vazgeçmiyorlar.

Ne olmuştur? Birinci barış harekatından sonra Türkiye'de iktidar değişikliği mi olmuştur? On beş gün arayla yapılan birinci ve ikinci askerî harekatları ayrı sınıflar ve başka askerî güçler mi yapmıştır? Kaldı ki, askerî müdahale ve işgal, her halükarda ve kim yaparsa yapsın, emperyalist ve gerici bir karakter taşır. Nasıl sömürünün «ilerici» olanı yoksa, başka ülkelerin topraklarını işgal etmenin de ilericisi yoktur. Müdahale ve işgalin ancak bir çeşidi vardır. Milletlerin kendi kaderini tayin hakkına müdahale etmek, hangi bahane ve gerekçe arkasına gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, daima gerici bir karakter taşır.

Revizyonistlerin meşhur sınıf anahtarı dönüp dolaşıp şovenizmin kapısını açmaktadır ve her zaman burjuva kuyrukçuluğuna varmaktadır. Onlar, Türkiye hakim sınıflarının «barış harekatı» perdesi arkasına gizledikleri, ABD jandarmalığının ve şovenizmin destekçisidirler. Revizyonistler, faşist iktidarların halkı aldatmak için ortaya attıkları yalan dolanların ve ikiyüzlülüğün baş destekçisidirler. Şimdi hakim sınıfların bu ikiyüzlü siyasetleri üzerinde duracağız.

II

GÜVERCİN TÜYLERİ TAKAN ATMACA

Emperyalistler ve gericiler, tarih boyunca daima bazı «yüce» amaçlar uğruna savaştıklarını iddia etmişlerdir. Bugüne kadar hiç bir ülkenin, kendi işgalci ve müdahaleci siyasetini açıkça itiraf ettiği görülmemiştir. Başka ülkelerin topraklarını işgal edip bağımsızlıklarını çiğneyenler, gerek dünya kamu oyunu, gerekse kendi ülkelerinin emekçi halkını aldatmak için, «barış», «özgürlük», «uygarlık», «adalet» gibi kavramların arkasına gizlenmeye çalışmışlardır.

Emperyalistler Tarih Boyunca Fetih Savaşları Yürütürken «Barış» Sözcüğünü Dillerinden Düşürmediler

Mesela Birinci Dünya Savaşında, **«Alman Burjuvazisi vatanı, özgürlüğü ve uygarlığı savunmak, Çarlık tarafından ezilen halkları kurtarmak ve gerici Çarlığı yok etmek için savaş yaptığı yalanıyla, işçi sınıfını ve emekçi yığınları aldatıyordu.»** (3) Diğer emperyalist grubun başındaki İngiliz ve Fransız burjuvazisinin tutumu da farklı değildi. Onlar, bir yandan Çarlıkla ittifak ediyorlar, diğer yandan da, **«savaşı, Alman militarizmi ve despotizmine karşı, vatanı, özgürlüğü ve uygarlığı savunmak için yürüttükleri iddiasıyla işçi sınıfını ve emekçi yığınları aldatıyorlardı».** (4) Emperyalist hükümetlerin hepsi de, Lenin'in o zaman belirttiği gibi, **«barış ve adalet sözünü ağızla-**

---

(3) **Lenin**, Savaş ve Rus Sosyal Demokrasisi, 1914, Seçme Eserler (Almanca), cilt 1, s. 745.

(4) **Lenin**, aynı yerde, s. 746.

rından düşürmüyorlar, fakat gerçekte yağmacı fetih savaşları yürütüyorlardı.» (5)

İkinci Dünya Savaşında ise, Naziler ve Faşistler, çeşitli yalan ve dolanlarla dünya halklarına karşı yürüttükleri saldırı savaşını haklı göstermeye çalışıyorlardı. Hitler, Doğu Avrupa ülkelerine saldırırken, bu bölgenin Almanya için **«yaşama sahası»** (Lebensraum) olduğunu söylüyor, buraları olmadan Almanya'nın yaşayamayacağını iddia ederek istilacılığına bahane göstermeye gayret ediyordu. Hitler de, bütün emperyalistler gibi saldırı savaşlarını yürütürken «barış» kelimesini dilinden düşürmüyordu. Çekoslovakya'ya saldırmadan önce yapılan son Nazi Partisi kongresinin adı **«barış kongresi»** idi. Hitler'in orduları, Çekoslovakya'yı işgal ederken, bu harekat bütün dünyaya bir **«barış harekatı»** olarak ilan ediliyordu. Nazi Generali Keitel'in 17 Aralık 1938'de **«21 Ekim tarihli emre ek»** başlığı altında yayınladığı emir aynen şöyleydi:

«ÇOK GİZLİ»

«Führer (Çek devleti kalıntısının tasfiyesi) ile ilgili olarak aşağıdaki emirleri vermiştir:

«Harekat, kayda değer hiç bir mukavemet olmayacağı tahminine göre hazırlanmalıdır.

«Harekat, bütün dış dünyaya savaşçı bir girişim gibi değil, barışçı bir davranış olarak gösterilmelidir.

«Bundan ötürü, harekat yalnızca barış zamanı kuvvetleriyle, seferberlik takviyesi olmaksızın yürütülmelidir...» (6)

---

(5) Lenin, İşçi ve Asker Delegeleri Sovyeti İkinci Bütün Rusya Kongresinde Barış Üzerine Konuşma, Bütün Eserleri, cilt 26.

(6) William L. Shirer, Nazi İmparatorluğu II, s. 688.

Bugün de ABD emperyalizmi, dünyanın çeşitli yerlerinde giriştiği saldırı ve müdahaleleri, **«hür dünyayı ve barışı korumak»** maskesi altında yürütmektedir. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin tutumu da bundan farklı değildir. Kendi emperyalist emelleri için, Çekoslovakya'yı işgal ederken **«sosyalizmin korunması»** yalanının arkasına sığınmıştı, gene sosyal-emperyalistler, Hint gericilerine Doğu Pakistan'ı işgal ettirirken, **«milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı»** ilkesini bir maske olarak kullanmıştı.

Ancak Ecevit Gibi Bir Lider Halkı Aldatabilirdi

Bugün Kıbrıs Cumhuriyeti topraklarının önemli bir kısmını işgal eden ve Kıbrıs'ın bağımsızlığını yok eden Türkiye hakim sınıflarının tutumu da farklı değildir. Kıbrıs'ı sonuç olarak bir NATO üssü haline getiren askerî müdahaleye **«barış harekatı»** adı verilmiş, kendi ülkesinde faşizm uygulayan ve özgürlüğün baş düşmanı olan Türkiye hakim sınıfları, Doğu Akdeniz bölgesinde birdenbire **«özgürlük ve demokrasi»** savunucusu kesilmiştir. Geniş emekçi yığınlar bu suretle aldatılmış, sırtını ABD emperyalistlerine dayayan Osmanlı fetih siyaseti, **«Kıbrıs'ın bağımsızlığını korumak»** perdesi altında yürütülmüş ve halkımıza **«yurtsever»** bir politika olarak gösterilmiştir.

Hakim sınıfların bütün bunları başarabilmek için, Ecevit gibi bir sosyal-demokrat lidere ihtiyaçları vardı ve onu da bulmuşlardır. Türkiye'de emperyalizme ve faşizme karşı hızla uyanan halk yığınlarını ne Demirel, ne Feyzioğlu, ne de Alparslan Türkeş, **«barış ve özgürlük»** palavraları ile artık aldatamazlardı. Hakim sınıfların bu emperyalist uşağı ve özgürlük düşmanı liderlerini bütün halk yakından ta-

nımaktadır ve onların **«hürriyet ve demokrasi»** palavralarına herkesin karnı toktur. Hele bunların, Ecevit gibi **«Amerikan emperyalizmine karşı»** bir havaya bürünerek halkı aldatabilmelerine imkan yoktu. Bütün bunları ancak Ecevit yapabilirdi.

Ecevit, halk yığınları içinde **«özgürlük, demokrasi ve bağımsızlık»** taraftarı bir görünüm yaratabilmişti. **«Karaoğlan»** efsanesiyle de, bu görünüme tam bir **«masal kahramanı»** havası verilmişti. Hakim sınıfların, emperyalizme hizmet eden işgalci siyaseti kolayca yürütebilmek ve halkın sırtındaki yükleri ağırlaştırabilmek için, böyle bir kahramana ihtiyaçları vardı. Ecevit'in hizmeti bu olmuştur. Metin Toker, Ecevit'ten **«bugün bütün kuvvetleri yerinde ve kendi meşru hudutları dahilinde tutabilecek tek adam»** diye söz ederken (Milliyet 27 Ekim 1974) aynı şeyleri söylemekteydi.

Kıbrıs harekatı da göstermiştir ki, reformcu CHP hakim sınıfların yedek lastiğidir. Adalet Partisi ve **«12 Mart modeli»** hükümetler yıpranmıştır ve artık bütün kuvvetleri yerli yerinde tutamamaktadırlar. Devlet arabasını yürütmek için, hakim sınıfların yeni ve yıpranmamış lastiklere ihtiyacı vardır ve CHP, bu görevi yerine getirebilecek niteliktedir. Üstelik bu lastikler, henüz denenmemiş, yepyeni bir markaya da sahiptirler. Bu marka **«sosyal demokrasi»**dir. 12 Mart faşizminin yarattığı yılgınlıktan yararlanarak yayılan reform hayalleri, bu markanın büyük reklamını yapmış ve geniş halk yığınları içinde umut yaratmıştır. Halkın sırtına basarak hükümet koltuğuna oturan CHP, Kıbrıs'ı bir NATO üssü haline getirmek ve yurdumuzu iki süper devlet arasındaki rekabetin içine daha fazla sokmak suretiyle bu umutları bir kere daha yıkmıştır.

Türkiye'nin Kıbrıs'a çıkmasının yurdumuza ne büyük zararlar getireceğini önümüzdeki yıllar sık sık göreceğiz. Süper devletlere muhtaç olmak ve süper devletlerin aleti olmak yurdumuz için felaket getiricidir.

Katliamların Sorumlusu Emperyalistler ve Faşistlerdir

«Barış» sözcüğünü sık sık tekrar ederek bir **güvercin** görünümü yaratan Ecevit, pratikte bir **NATO atmacası** olduğunu göstermiştir. Kıbrıs'ta kan dökülmesini önlemek, halklar arasında kardeşliği gerçekleştirmek gibi, insanî amaçların sözünü ederek yapılan askerî müdahale, halklar arasındaki çatışmayı daha da derinleştirmiş ve düşmanlığı körüklemiştir.

Kıbrıs'ın Rum ve Türk toplumları arasında düşmanlık yaratıldığı bir gerçektir. Emperyalistler, eskiden beri halkları birbirlerine kırdırarak hakimiyetlerini devam ettirme politikasını Kıbrıs'ta da uygulamışlardır. İngiliz emperyalistleri, Kıbrıs Rumlarının sömürgeciliğe karşı yürüttüğü bağımsızlık mücadelesini ezmek için, uzun süre Kıbrıs'taki Türk azınlığı kullanmışlardır. Kıbrıs Rumlarının sömürgeci İngiliz polis teşkilatına girmeyi boykot ettikleri yıllarda, polis kuvvetleri Türklerden oluşturulmuştur. Türkiye'nin dış politikasının tamamen İngiliz sömürgeci hakimiyetine hizmet ettiği dönemde, Kıbrıs'taki Türk yöneticileri de İngiliz işbirlikçiliği yapmışlardır. Kıbrıs Türk toplumu liderlerinin bu emperyalist uşağı politikasına karşı çıkan Türk aydınları katledilmiştir.

Kıbrıs'ın bağımsız bir Cumhuriyet olmasından sonra, Kıbrıs'taki emperyalizm jandarmalığını devralan ABD de, İngilizlerle aynı politikayı izlemiştir.

ABD emperyalistleri, ünlü **«Asyalıları Asyalılara kırdırma»** siyasetlerini Kıbrıs'ta da uygulayarak, halklar arasında düşmanlığı körüklemişlerdir. Onlar. Türk ve Rum toplumlarını birbirlerine kırdırarak, Kıbrıs'a müdahale artamı yaratmaya çalışmışlardır. ABD emperyalistleri, Kıbrıs'taki Rus ve Türk faşistlerini, bu politikalarında bir alet olarak kullanmaktadırlar.

Yangını Söndürmek Bahanesiyle Hırsızlığa Girişenler

ABD emperyalistleri ve uşakları, Kıbrıs'ın Türk ve Rum toplumlarının artık bir arada yaşayamayacaklarını ispat etmek için, katliamları tezgahlamış ve düşmanlığı körüklemişlerdir. Onlar bu suretle, Kıbrıs'ın bağımsızlığını yok edebilmek için, **«barış», «insanlık», «katliama son vermek»** gibi bahaneler yaratmaya çalışmışlardır. ABD emperyalistleri ve işbirlikçileri, yangın çıkardığı eve, yangını söndürmek bahanesiyle hırsızlığa giren itfaiyeci rolü oynamaktadırlar. Onların amaçları, Kıbrıs'daki varlıklarını bu suretle haklı göstermektir. Bunun için yeni yeni yangınlar kundaklamakta, vahşi katliamlar düzenlemektedirler.

Sovyet sosyal-emperyalistleri de, tıpkı ABD gibi Kıbrıs'ta yangının devam etmesini istiyorlar. Hatta şimdi yangını körükleme insiyatifi Sovyetlere geçmiştir. Çünkü ABD, Türk işgalcileri ve Rum gericileri vasıtasıyla Kıbrıs üzerinde denetim sağlamıştır ve durumun korunmasından yanadır. Sovyet yeni çarları ise, Kıbrıs'a ayaklarını atmak için iki toplum arasında yeni çatışmaların çıkmasına muhtaçtır. Hatta yalnız Kıbrıs'ın iki toplumunu değil, Tür-

kiye ve Yunanistan'ı da birbirine düşürmek için çeşitli dolaplar çeviriyorlar. Sosyal-emperyalistler, sinsi bir şekilde ateşi körüklüyorlar ve Kıbrıs buhranının derinleşmesi için çalışıyorlar. Türk işgaline yeşil ışık yakmalarının sebebi de buydu. Bugün «yangını söndürmek» bahanesi ile Kıbrıs'a hırsızlığa girmeye hazırlanan özellikle Sovyet sosyal-emperyalistleridir.

Türk toplumunun Kıbrıs'ta millî baskı görmüş olduğu bir gerçektir. Rum faşistlerinin giriştiği katliamlar bütün dünya tarafından lanetlenmiştir. Ne var ki, bu katliamlara son vermenin çaresi, Kıbrıs'ın işgal edilmesi ve süper devletlerden birinin tahakkümü altına sokulması değildir.

Tam tersine Yunan ve Türk müdahalesi yeni katliamlara yol açmış, Kıbrıs'ın her iki toplumu üzerindeki tehdidi arttırmıştır. Çünkü her şeyden önce, bugün iki süper devlet Kıbrıs meselesine burunlarını daha fazla sokmuşlar, yeni yangınlar çıkarma imkanına daha fazla kavuşmuşlardır. Yangını kundaklayanlar Kıbrıs'tan çıkarılmadıkça, halklar arasında sürekli düşmanlık körüklenecektir. Bugün özellikle Türkiye, Kıbrıs toplumlarının beraber yaşayamayacağını ispat etmek için düşmanlığı körüklemekte ve süper devletlerin aleti olmaktadır. Çünkü Türkiye'nin Kıbrıs'la ilgili tezleri ve çözüm teklifleri, tamamen düşmanlığı devam ettirmek temeli üzerine kurulmuştur. Türkiye'deki burjuva basını, bütün gücüyle Yunan düşmanlığı kampanyası açmıştır. Rum halkını aşağılayan ırkçı yayınlar her tarafı kaplamıştır.

Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgalinden sonra halkların birbirine kırdırılması, görülmedik bir noktaya ulaşmıştır. Türk işgalinin devam etmesi, Yunan asker-

lerinin adada kalmasına da sebep olmakta, yeni katliam ve cinayetler için gerekli ortam yaşatılmaktadır. Katliamların esas sorumlusu, Kıbrıs'ta yangınlar çıkaran iki süper devletle birlikte adadaki yabancı askerî kuvvetlerdir.

Halklar arasında düşmanlığın son bulması için, her şeyden önce emperyalistler Kıbrıs'tan ellerini çekmelidir. İki süper devlet Kıbrıs'ta kargaşalığın hüküm sürmesinden menfaat ummaktadırlar. Çünkü her ikisinin de, insanlık maskesi takıp dünyanın her yerine müdahale edebilmeleri ve hakimiyet alanlarını genişletebilmeleri için kargaşalıklara ihtiyaçları vardır.

III

«BAĞIMSIZLIK» DİYE DİYE ÇİĞNENEN BAĞIMSIZLIK

Türkiye hakim sınıfları, «Kıbrıs devletinin bağımsızlığını korumak» iddiasıyla adayı işgal ettiler. Bu iddianın aslında ne kadar büyük bir yalan olduğu kısa zamanda ortaya çıktı. Olaylar, hakim sınıfların iktidarının tamamen ikiyüzlü bir tutum içinde olduğunu gösterdi. Revizyonistler, her temel meselede olduğu gibi, bu konuda da hükümetin kuyruğuna takıldılar. Behice Boran, TİP ve M. Belli revizyonistleri, hükümet kuyrukçusu politikalarını çeşitli belgelerle defalarca ilan ettiler.

Bir ülkenin bağımsızlığı ne demektir?

Bağımsızlık, her şeyden önce bir ülkenin kendi meselelerini her türlü yabancı müdahaleden uzak olarak çözmesini ifade eder. Devletin temel unsuru ordudur. Her devlet, belli bir silahlı güce dayanır ve

iradesini bu silahlı güç vasıtasıyla uygular. Yabancı devletlere ait askerî birlikler, ülkelerin bağımsızlık ve egemenlik haklarıyla bağdaşmaz. Çünkü yabancı askerî birlikler, yabancı bir devletin egemenliğini temsil ederler ve onun otoritesini uygularlar. Bir devletin bağımsız olması, o devletin egemenliğinin yabancı devletler tarafından sınırlanamamasını ifade eder.

Kıbrıs Altmış Sekizinci Vilayet Haline Getirildi

Bugün Kıbrıs'ta durum nedir? Yabancı ülkelerin askerî müdahale ve işgalleri sonucunda Kıbrıs'ın bağımsızlığı yok edilmiştir. Kıbrıs topraklarının neredeyse yarıya yakını Türkiye'nin işgali altındadır. Bu bölgelerde egemen olan Türkiye devletinin otoritesidir. Kıbrıs bugün Türkiye'nin altmış sekizinci vilayeti durumundadır. Hakim sınıflar, Kıbrıs'ın bağımsızlığı ve toprak bütünlüğünü dillerinden düşürmemektedirler, fakat gerçekte Türkiye, Kıbrıs'ın en önemli kesimini fiilen ilhak etmiştir ve geri kalan bölgede ise, zayıf bir Kıbrıs Rum devletinin kurulmasına taraftardır. Türkiye, Kıbrıs'ın öyle bir şekilde **«taksim»** edilmesini istemektedir ki, yarısı Türkiye'nin olsun, diğer yarısı ise Yunanistan'ın olmasın!

Bugün Türkiye'nin savunduğu sözde **«federatif Kıbrıs devleti»** tezi, tamamen bu amaca hizmet etmektedir. **«Federasyon»** adı altında, Kıbrıs'ta iki devlet kurulacak, bugün Türkiye'nin işgali altındaki bölge gerçekte Türkiye'nin altmış sekizinci vilayeti olarak kalacaktır. Geri kalan kesimde kurulan Kıbrıs Rum devleti ise, Türkiye tarafından her an ortadan kaldırılabilecektir. Türkiye, Kıbrıs'ı Yunanis-

tan'la değil, **güçsüz** bir Rum devletiyle paylaşmak istemektedir. Hemen belirtelim ki, biz Kıbrıs'ta bir federasyon kurulmasını reddediyor değiliz. Bizim savunduğumuz şudur: Federasyona veya başka bir devlet şekline karar verme hakkına sahip olan, yalnız ve yalnız Kıbrıs halkıdır. Böyle bir şeyi dayatmaya kimsenin hakkı yoktur. Ayrıca «federasyon» yaftası altında Kıbrıs'ın taksim edilmesine karşıyız. Bugün «bağımsız Kıbrıs» lafları arkasında gerçekleştirilmek istenen budur. «Bağımsızlık» sözcüğü, işgalci Türk hakim sınıflarının ağzında bir aldatmaca olmaktadır.

Türkiye hükümetinin Kıbrıs'ın bağımsızlığından yana olmadığı apaçık ortadadır. Türkiye, yabancı askerî birliklerin Kıbrıs'ı terketmesine razı olmamaktadır. Yunan faşistlerinin Kıbrıs'a müdahalesi, Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgal etmesi için bir bahane yaratmıştır. Kıbrıs'a çıkan Türkiye hakim sınıfları, dünyadaki bütün gerici devletler gibi, süngü zoruyla istila ettiği topraklardan gönül rızasıyla ayrılmamaktadır.

İki gün önce **«bağımsız Kıbrıs»** sloganının şampiyonluğunu yapan Türkiye hükümeti Kıbrıs'ı işgal ettikten sonra Kıbrıs'ın bağımsızlığına kavuşmasının önündeki esas engel haline gelmiştir. Türkiye'deki ABD işbirlikçisi iktidar, o kadar ikiyüzlü davranmaktadır ki, bir yandan bütün yabancı birliklerin Kıbrıs'tan süratle çekilmesini isteyen Birleşmiş Milletler kararına oy vermekte, diğer yandan işgali devam ettirmek için her türlü tedbiri almaktadır.

Türkiye, bugün Kıbrıs'ta Yunan askerî birliklerinin bulunmasından da sorumlu duruma düşmüştür. Yenik duruma düşen Yunan müdahalecileri, bütün yabancı kuvvetlerin Kıbrıs'ı terketmesine razı olmak

zorunda kalmışlardır. Türkiye ise buna yanaşmamaktadır.

Revizyonistler Halkın Aldatılmasında Hükümetin Suç Ortağıdırlar

Revizyonistler, her konuda olduğu gibi Kıbrıs meselesinde de hakim sınıfların hık deyiciliğini yapmışlardır. Onlar, soyut «bağımsız Kıbrıs» lafları ederek, işgalci siyaseti desteklemelerini gizleyebileceklerini sanmışlardır.

Hakim sınıflar, birçok demokrat ve yurtseveri, sosyalizme inanan birçok dürüst ve devrimci insanı aldatabilmek için, revizyonistlerden daha yetenekli yardımcılar bulamazlardı. Çünkü revizyonistler, hakim sınıfların şoven politikasını, **«ilerici»** paravanalar arkasına gizlemektedirler. Onlar, Lenin'in deyişiyle **«sözde sosyalist, gerçekte emperyalist»** bir politikayı savundular.

Bağımsız Kıbrıs'ı savunmanın tek bir yolu vardır: Kimden gelirse gelsin, hangi bahane ile yapılırsa yapılsın, her türlü yabancı askerî müdahaleye karşı çıkmak ve yabancı birliklerin Kıbrıs'ı terketmelerini istemek.

Revizyonistlerin tutumu bunun tam tersi olmuştur. TSİP, Kıbrıs'ın işgal edilmesi üzerine yayınladığı bir bildiriyle hükümeti desteklediğini açıkça ilan etmiştir. TSİP revizyonistlerinin bu bildirisi tam anlamıyla bir **ibret belgesidir.** 23 Temmuz 1974 tarihli **«Kitle»** Dergisinin 18. sayısında yayınlanan bu bildirinin eleştirisini şu noktalarda toplayabiliriz:

• TSİP revizyonistlerine göre, «Kıbrıs Cumhuriyetinin bağımsızlığını çiğnemek», Yunanistan için yasak, Türkiye için serbesttir. Çünkü TSİP revizyonist-

lerinin efendileri, Yunan hakim sınıfları değil, Türkiye hakim sınıflarıdır.

• TSİP revizyonistleri, Türkiye'nin «garantör devletlerden biri olarak» müdahale ettiğini söylüyor ve emperyalist anlaşmalara dayanarak işgali haklı göstermeye çalışıyor. Bilindiği gibi, 1958 Zürih anlaşması, İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'a «garantör devlet» sıfatını vererek, bu devletlere Kıbrıs'a müdahale yetkisi tanımıştı. Garantör devletlere verilen müdahale yetkisinin amacı, Kıbrıs üzerindeki emperyalist denetimi devam ettirmekten başka bir şey değildi. Nitekim Zürih anlaşmasının bu hükmü amacına hizmet etmiştir. Bu yetkiye dayanılarak, bağımsız Kıbrıs devleti yok edilmiş ve ada bir ABD üssü haline getirilmiştir. TSİP devizyonistleri ise, emperyalist müdahaleleri haklı göstermek için, çeşitli kılıflar bularak görevlerini yerine getirmektedirler.

• Gene TSİP revizyonistlerine göre, «müdahale yoğun diplomatik temaslardan bir sonuç alınamaması üzerine» yapılmıştır. **«Yoğun diplomatik temaslar»**, bilindiği üzere ABD ve İngiltere ile yapıldı. Türkiye, İngiltere ile ortak müdahalede bulunmak için çeşitli çabalar gösterdi ve ABD'nin, nüfuzunu kullanarak meseleyi halletmesi amacıyla diplomatik teşebbüslerde bulundu. TSİP revizyonistleri, bu emperyalist işbirlikçisi çabalardan bir sonuç alınmamasından yakınıyor ve bu durumu işgale sebep olarak gösteriyor. TSİP revizyonistleri, her durumda emperyalist işbirlikçisi politikaları desteklemektedirler. Onların aklına bir türlü gelmeyen tek çözüm ise, anti-emperyalist çözümdür. Kıbrıs'ın bağımsızlığını her türlü emperyalist ve gerici devletin müdahalesine karşı savunmak, revizyonistlerin kabul etmediği tek politikadır. Onlar, kuyruğuna takıldıkları Türkiye hakim

KIBRIS MÜDAHALESİ ÜZERİNE YAYINLANAN TSİP BİLDİRİSİ

«Emperyalizmin kuklası faşist Yunan Cuntası'nın, Akdeniz'deki emperyalist emelleri ve faşist özlemleri gerçekleştirmek üzere Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını çiğnemesi, Türkiye'nin garantör devletlerden biri olarak Ada'ya müdahalesine yol açmış bulunuyor. Bu müdahale, yoğun diplomatik temaslardan bir sonuç alınamaması üzerine ve Hükümet sözcüleri ve Başbakan'ın resmen bildirdiği gibi Kıbrıs'ın bağımsızlığı, Ada'da özgürlük ve demokrasinin yeniden kurulması için yapıldı.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi emperyalist etkilerden, NATO üslerinden arınmış bağımsız ve demokratik bir Kıbrıs devletini Kıbrıs sorununun, Akdeniz'de barışı halkımızın çıkarlarına da en uygun çözüm olarak görmüştür. Faşist Yunan Cuntası'nın ve emperyalizmin emellerine, faşist cuntanın oyuncağı gayrı meşrû kukla Sampson hükümetine ve Kıbrıs'ın bağımsızlığını ihmal edecek her türlü çözüme kesinlikle karşıyız. Hükümetin, Sayın Başbakan Ecevit'te sözcülüğünü bulan Kıbrıs'ın bağımsızlığı, özgürlüğü ve demokrasi amaçlarını destekliyoruz.

Özgürlük ve demokrasiden yana tüm güçlere, başta Ecevit hükümeti olmak üzere bugün her zamankinden daha önemli görevler düşmektedir. Bu görevlerin başında, dünya barışı ve Türkiye halkının çıkarları doğrultusunda, müdahalenin açıklanan amaçlarını sonuna kadar izlemek ve savunmak gelmektedir. Emperyalizmin çeşitli plan ve oyunları karşısında her an uyanık bulunmak, emperyalizmin, Ada'nın bir NATO üssü olarak kalması için her türlü imkânı kullanacağını bilmek zorundayız.

Ayrıca, emekçi halkların birbirlerine kırdırılmasından başka bir sonuç vermeyecek şoven milliyetçiliğe karşı olduğumuza, Kıbrıs'da bağımsızlık ve demokrasinin yeniden kurulması içtenlikle isteniyorsa bu konuda son derece titiz olunmasının gerektiğine ısrarla dikkat çekeriz.

Partimiz, Kıbrıs'ın bağımsızlığı, özgürlüğü ve demokrasi yani Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin hakkı olarak gördüğü amaçların sonuna kadar sürdürülmesi, emperyalizmin her türlü oyun ve planına karşı uyanık bulunulması gereğini bir kere daha tekrarlarken, yurdumuzun ve dünyamızın tüm yurtsever, ilerici, barışsever güçlerinin üslerden arınmış bağımsız Kıbrıs'ın kurulması için sürdürecekleri çabaları destekleyecektir.»

Kitle, Sayı 18, 23 Temmuz 1974

sınıflarının işgalci siyasetini haklı göstermek için bin dereden su getiriyorlar.

• TSİP revizyonistlerinin bildirisi, baştan sona Türkiye hükümetinin bildirilerinin kopyasıdır. «İşçi sınıfının önderliği» sözünü dillerinden düşürmeyen TSİP'in revizyonist yöneticileri, bakınız ne diyor:

«Bu müdahale, ... Hükümet sözcüleri ve Başbakan'ın resmen bildirdiği gibi, Kıbrıs'ın bağımsızlığı, Ada'da özgürlük ve demokrasinin yeniden kurulması için yapıldı.»

Türkiye'nin «finans kapital» hakimiyetinde olduğu konusunda çarşaf çarşaf yazılar yayınlayan TSİP revizyonistleri, pratikte açıkça «finans kapital» hükümetinin sözcülüğünü yapmaktadır. «Finans kapital» hükümetleri ne zamandan beri, bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi taraftarlarıdırlar? «Finans kapital» hükümetlerinin bildirileri ne zamandan beri halka gerçekleri açıklamaktadır? Revizyonistler, vargüçleriyle halkın aldatılmasına suç ortaklığı yapıyorlar.

• TSİP revizyonistleri, **«faşist Yunan cuntasının ve emperyalizmin emellerine... karşıyız»** gibi laflarla, işgalci siyasetin kuyruğuna takılmalarını gizleyeceklerini sanıyorlar. Onlar, **«faşist Yunan cuntası» edebiyatı** arkasında, açıkça Türkiye'nin ABD işbirlikçisi burjuvazisinin peşine takılmışlardır. Savaş boruları ötünce, TSİP yöneticileri de bütün oportünistler gibi gerçek saflarını tayin etmekte ve hakim sınıfların kuyruğundaki yerlerini almaktadırlar.

• TSİP bildirisinin hükümet kuyrukçuluğu daha da ileri noktalara varmaktadır:

«Özgürlük ve demokrasiden yana tüm güçlere, başta Ecevit hükümeti olmak üzere bugün her zamankinden daha önemli görevler düşmektedir. Bu

görevlerin başında, dünya barışı ve Türkiye halkının çıkarları doğrultusunda, müdahalenin açıklanan amaçlarını sonuna kadar izlemek ve savunmak gelmektedir.»

Revizyonistler, özgürlük ve demokrasi konusunda büyük burjuva hükümetinden medet umuyorlar. Onlar, halkımıza ve dünya halklarına değil, doğrudan doğruya büyük burjuva hükümetine güveniyorlar. «Özgürlük ve demokrasiden yana tüm güçlerin» başına Ecevit hükümetini geçiriyorlar. Dünya barışının ve Türkiye halkının çıkarlarının savunulmasını hükümetten bekliyorlar.

Minare Kılıfa Sığmıyor

TSİP'in revizyonist elebaşılarının lafta «sosyalist» gerçekte «şoven» politikaları, yukarda ele aldığımız bildiri ile minare boyunu aşmış ve artık hiç bir kılıfa sığmaz hale gelmiştir. «Proletaryanın bağımsız politikası» sözünü dilden düşürmeyen, fakat daima burjuva politikası izleyen TSİP revizyonistleri, yalnız bu bildiriyle değil, yazdıkları her yazıyla işgali destekleyen tutumlarını belgelemişlerdir. Revizyonist **«İlke»** Dergisi şöyle yazmaktaydı:

«Türkiye adaya müdahale ederken, hükümet müdahale nedenini Kıbrıs'ın bağımsızlığı ve toprak bütünlüğü olarak ifade etmiştir. Bu amacı desteklememeye imkan yoktur.» (Sayı: 8, s. 57)

Gerçekten de, revizyonistler için, hakim sınıfların «bağımsızlık» paravanası altında yaptıkları işgal hareketini desteklememeye imkan yoktur. Onlar. işgalin amacını halktan gizlemek konusunda hükümete yardakçılık etmişlerdir. Kısa süre içinde, askerî müdahalenin tamamen işgalci amaçlarla yapıldığı orta-

ya çıkınca, bu sefer de Ecevit'e mektuplar yazarak sızlanmaya başlamışlardır. Ecevit hükümeti, Kıbrıs'ın bağımsızlığı konusunda verdiği sözleri tutmayarak, oportünistleri çok müşkül mevkide bırakmıştır! **TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz,** 15 Ağustos 1974 tarihinde Ecevit'e yolladığı açık mektupta şunları söylemekteydi:

«Bağımsızlık amacıyla başladığı ileri sürülen müdahalenin bu amacı kısa zamanda unutuldu, hatta bağımsızlığın ve toprak bütünlüğünün başlıca savunucusu olduğumuz halde, olaylar aksi yönde gelişti ve hala da gelişmekte.

« ... dünya halklarının kardeşliğini savunan, bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir politikaya dönülmesi için zatialinizi uyarmayı tarihi bir görev biliriz.» (Kitle, Sayı: 26, s. 3)

İşte hakim sınıfların kuyrukçuluğunun hazin akıbeti budur. Ne var ki, revizyonistler hükümetten medet uman politikalarından bir türlü vazgeçmemektedirler. Onlar hâlâ hükümeti sözünde durmaya çağırmakta ve Ecevit'in **«zatıalilerinden», «dünya halklarının kardeşliğini savunan bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir politikaya dönmesini»** beklemektedirler. Ecevit hükümetinin **«bağımsızlıkçı»** olduğu şeklinde yaydıkları hayaller yıkılınca, revizyonistler tamamen ortada kalmışlar ve zavallı bir duruma düşmüşlerdir.

TSİP revizyonistleri, Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgal etmesini gizleyebilmek için her çareye başvurmuşlardır. Onlar, keskin **«sınıf»** tahlilleriyle, Kıbrıs'ın temel meselesinin bugün işgalden kurtularak bağımsızlığı kazanmak olduğunu gözlerden kaçırmaya çalışmışlardır. Çünkü onlar başından beri tarihî görev olarak işgalin desteklenmesini benimsemişlerdi.

Revizyonistler, işgale karşı çıkmak görevine yan

çizmek için, sahtekarca **«sınıf mücadelesi»** laflarına sarıldılar. Onlar, sınıf açısından yola çıkarak, bağımsızlık mücadelesinin reddine varıyorlar. Bu tutumlarını Troçkizmden ödünç almaktadırlar. Revizyonizm de, Troçkizm de en sonunda daima aynı kapıya çıkmaktadır.

Behice Boran TSİP Revizyonistlerinden Geri Kalmıyor

Boran revizyonistleri de TSİP'lilerle aynı **sosyal şoven** politikayı savundular. Behice Boran 13 Ekim 1974 tarihli Yeni Ortam gazetesinde yayınlanan demecinde şöyle diyordu:

«Başbakan olarak Ecevit'in Kıbrıs sorunu çözüme bağlandığı ve ordaki Türk toplumunun güvenliği sağlandığı zaman, Türkiye'nin Kıbrıs'ta kalmayacağı ve Türkiye'nin asla taksime taraftar olmadığı yolunda müteaddit beyanatlarını yerine getirmesini bekliyorum. Bir ikinci nokta ise yine Başbakan Ecevit'in özellikle ilk hareketi sırasında, Kıbrıs'a bağımsızlığı, demokrasiyi, kardeşliği getirmek üzere harekete geçildiğini söylemişti, bu sözünü de yerine getirmesini beklerim.»

Demeç, gene aynı türden **«bekleyiş»**lerle devam ediyor. Fakat demecin hiç bir yerinde askerî müdahaleye karşı çıkılmıyor. Hiç bir yerde askerlerin geri çekilmesi talep edilmiyor. Hatta Behice Boran, askerî müdahaleyi haklı gösteriyor. Yalnız verilen sözlerin yerine getirilmesini beklediğini söylüyor.

İkinci Dünya Savaşında Naziler ve daha sonra ABD emperyalistleri, işgal ettikleri ülkelere «barış ve hür demokrasi» götürdüklerini söylüyorlardı. O zaman devrimciler ne yapıyorlardı? Hitler'den ve ABD emperyalistlerinden bu sözlerini yerine getirmesini bek-

lediklerini mi söylüyorlardı. Bu tür sözler, işgalcinin yüzünü gizlemekten ve işgalcinin yalanlarını yaymaktan başka bir anlama gelmez.

Behice Boran'ın yaptığı gibi dikkatleri Sampson veya EOKA-B faşistleri üzerine çekmek ve Türk işgali konusunda susmak, hatta işgali desteklemek, II. Enternasyonal oportünistlerinin tutumudur. Lenin şöyle diyordu:

«Bir Rus şovenistine ya da sosyal - şovenistine, Almanların giriştikleri toprak ilhaklarının anlamını sorunuz, size bunun mükemmel açıklamasını yapacaktır. Çünkü bunu gayet iyi anlar. Ama Almanya'ya da, İngiltere'ye de, Rusya'ya da uyan genel bir toprak ilhakı tarifini yapmasını isteyin, bu isteği dünyada yerine getiremez» (Sosyalizm ve Savaş)

Behice Boran, askerî müdahale yoluyla bir ülkeye «bağımsızlık, demokrasi, kardeşlik» getirilebileceği görüşündedir. Aslında bu görüş, revizyonistlerin mantığı ile tutarlıdır. Çünkü onlar, «sosyalizmin» de yabancı askerî işgalle gelebileceğini savunuyorlar.

Behice Boran, daha birkaç yıl önce Sovyetler Birliği'nin millî bağımsızlığı yok eden müdahalelerine karşı Türkiye'nin tedbir alması gerektiğini ve «iki kampın dev devletleri arasında sıkışmamak için» üçüncü dünya safında yer almak ve güvenliğimizi kendi gücümüze dayanarak savunmamız gerektiğini söylüyordu. (Milliyet, 27 Ağustos 1968)

Aynı Behice Boran daha dün «despot» (7) olmakla suçladığı Sovyetler Birliği'nin bugün tam anlamıy-

---

(7) 13 Ekim 1968 günü yapılan Ankara TİP İl kongresinde Behice Boran, Sovyetler Birliği'nin Varşova Paktı bloğu içinde «despotluk» yaptığını söylüyordu. Bkz. Türk Solu, Sayı 49, s. 1.

la dümen suyundadır. Çünkü Boran revizyonistlerinin halka inancı yoktur. Boran, dün halkın mücadelesini bastırmaya çalışan bir oportünistti. Fakat hiç olmazsa yerli malı bir oportünistti. Bugün ise Sovyet sosyal-emperyalistlerinin genişlemesini görerek, onların kucağına atılıyor. **«Sosyalizmi»** de, Kıbrıs'a götürülen «demokrasi» gibi, **yabancı işgalcilerden bekliyor.**

Boran, iktidarın sınıf karakterini ve silahlı müdahalenin daima gerici bir nitelik taşıdığını örtbas ederek, Türk işgalcilerinden «demokrasi ve özgürlük» beklenebileceği yalanını yayıyor. Ulusların kaderlerini tayin hakkını ayaklar altına alıyor ve her zamanki gibi hakim sınıfların kabul edeceği türden bir «sosyalist», daha doğrusu bir sosyalizm kalpazanı olmaya özen gösteriyor. **Başka ülkeleri işgal eden hakim sınıfları bu kadar sadakatle izleyenler, kendi ülkeleri işgal edildiği zaman da işgalcinin yanında yer alırlar. İşgalci tankların himayesinde kurdukları revizyonist burjuva diktatörlüğü ile kendi emekçi halklarını ezerler.**

IV

SİLAHLI MÜDAHALE DAİMA EMPERYALİST VE GERİCİ BİR KARAKTER TAŞIR

Revizyonistler, tıpkı Türkiye hükümeti gibi, Kıbrıs'ın işgalini desteklemek için emperyalizmin müdahaleci görüşlerine sarılmışlardır. Revizyonistlere göre, müdahale pekala «haklı» sebeplere de dayanabilmektedir. Revizyonistlerin anlayışında haklı ve haksız olmak üzere iki çeşit müdahale vardır ve Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgal etmesi «haklı» cinsten bir

müdahale olmaktadır. Revizyonistlerin bu tutumlarını gösteren örnekler, sayfalarımızın yetmeyeceği kadar çoktur. Biz burada birkaç tanesini belirtiyoruz:

«Ancak kınamak yetmiyordu ve duruma fiili müdahale gerekiyordu. Bunu 'meşru' yoldan yapabilecek tek ülke Türkiye idi. Türkiye'nin kendisi her ne kadar NATO üyesi idiyse de, başta yerli ve yabancı finans kapitalin, özellikle ABD emperyalizminin istemediği bir iktidar vardı.» (Kitle, 3 Eylül 1974, Sayı: 24, s. 2)

«Türkiye adaya müdahale zorunda kalsa bile, bu müdahale mutlaka adanın bağımsızlığına, demokratik ve meşru bir rejime yeniden dönmesi, en azından Makarios rejiminin bağımsız Kıbrıs Cumhuriyetinde yeniden kurulması için olmalıdır.» (Oya Baydar, Kitle, 23 Temmuz 1974, Sayı: 18, s. 2)

«Müdahale, ancak bu amaçlar sonuna kadar izlenildiği ve bu amaçlardan taviz verilmediği, kısaca emperyalizmin oyunlarına ve planlarına gelinmediği takdirde başarılı sonuçlara varabilir ve ancak o zaman dünyanın ve ülkemizin tüm barışsever, bağımsızlıkçı ve demokratik güçlerinin destek ve güvenini sağlayabilir.» (Kitle, 23 Temmuz 1974 Sayı: 18, s. 1)

«Öte yandan, Türkiye şahsiyetli bir tutumla savsaklama oyunlarına düşmeyerek, müdahale hakkını kullandı.» (Kitle, 30 Temmuz 1974, Sayı: 19, s. 1)

Görüldüğü gibi, revizyonistler, «haklı» cinsten bir müdahale çeşidi yaratarak, milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını açıkça reddetmektedirler. Oysa Marksizmin büyük ustaları, hangi gerekçeyle olursa olsun, başka ülke topraklarına askerî müdahalede bulunulmasını kesinlikle mahkum etmişler ve milletlerin her türlü müdahaleden uzak olarak kendi kaderlerini tayin etmesini savunmuşlardır.

Silahlı Müdahale Kıbrıs'ın Kendi Kaderini Tayin Hakkını Çiğnemiştir

Kıbrıs'ın kendi kaderini tayin hakkını savunuyorsak, silahlı müdahale ve saldırıya karşı çıkmalıyız. Çünkü Kıbrıs'a askerî müdahale yapıldıktan sonra artık Kıbrıs'ın kendi kaderini tayin hakkından söz edilemez. Yunanistan'ın Kıbrıs'a müdahale etmesi, Türkiye için de bir müdahale hakkının doğmasına sebep olamaz. Müdahalenin meşru olduğu, şu veya bu sebeple bir kere kabul edildi mi, her türlü silahlı saldırının yolu da açılmış olur. Silahlı müdahaleyi meşrulaştıran her görüş, sonuç olarak **«kuvvetli olan haklıdır»** şeklindeki emperyalist teoriye varır.

Milliyetler meselesi, her ülkenin kendi meselesidir ve ancak o ülke halkları tarafından çözülebilir. Kıbrıs'ta bugün iki ayrı milliyetten toplumlar yaşamaktadır ve bir milliyetler meselesi vardır. Bu meseleyi, her türlü müdahaleden uzak olarak ancak Kıbrıs'ın Rum ve Türk toplumları çözebilirler. Aksi halde dünyanın bütün ülkelerine silahlı müdahale meşru hale gelir. Çünkü bugün dünyanın hemen her ülkesinde bir milliyetler meselesi vardır. Bu meseleleri yabancı ülkeler silahlı müdahale yoluyla halledecek olurlarsa, bu durumdan yalnız emperyalistler yararlanır. Nitekim Sovyet sosyal - emperyalistleri, millî meseleyi bahane ederek, Hint gericilerine Doğu Pakistan'ı işgal ettirmişlerdi. Sonuç olarak, Bengal'in kaderini o ülke halkı değil, yabancı işgalciler tayin ettiler.

Sovyetler Birliği aynı müdahaleci politikayı Kıbrıs'a karşı da izlemektedir. ABD'nin müdahaleci tutumuna karşı protesto nutukları atan yeni Rus çarları, müdahaleye ilke olarak karşı değildir. Her em-

peryalist gibi, rakip emperyalistin müdahalesine karşı çıkarken, kendi müdahalesini haklı görmektedir. Kendisiyle anlaşmak şartıyla başka devletlerin müdahalesini de desteklemektedirler. **Podgorni,** Rusya'yı ziyaret eden Millet Meclisi Başkanı Kemal Güven'e bunu açıkça söylemektedir:

«Bu konuda bizimle gerekli anlaşmaya varabilirsiniz. Güvenlik Konseyinin garantisi kadar, Türkiye ve Yunanistan'a Birleşmiş Milletlere danışmadan, gerektiğinde müdahale etmek hakkı verilebilir. Ama bu konularda birlikte hareket edebiliriz.» (Hürriyet, 29 Ekim 1974)

Görüldüğü gibi, sosyal-emperyalistlerle **«birlikte hareket ederseniz»,** daha doğrusu onların aleti olursanız müdahale hakkınız vardır.

Yeni çarların politikası, Lenin'in politikasının tam zıddıdır.

Marksistler müdahaleye karşı çıkar ve milletlerin kendi kaderini tayin hakkını savunurlar. Her çeşit müdahale, bu hakkı ortadan kaldırır. Bu sebeple Marksistler, başka ülkelerin içişlerine karışılmasını, hele silahlı müdahaleyi kayıtsız şartsız reddederler.

Türkiye hakim sınıfları, Kıbrıs'taki Türk toplumu üzerindeki baskıları ileri sürerek Kıbrıs'a müdahalede bulundu. Yarın sözgelişi Türkiye'deki Kürt milliyetinin ezildiği gerçeğini ileri sürerek yabancı bir devlet Türkiye'ye silahlı müdahalede bulunsa, bu müdahale haklı mı olacaktır?

Bir ülkenin dış politikası, eğer ilkelere dayanırsa güçlüdür. İşine geldiği yerde ilkelere sahip çıkan, işine gelmeyince ilkelere yan çizen günübirlik bir politika eninde sonunda iflas eder ve ülkemizi de felaketlere sürükler.

Kendilerinde Silahlı Müdahale Hakkını Görenler Yalnız Emperyalistlerdir

Askerî müdahale ve işgal, tamamen emperyalist ve gerici tabiatın bir ürünüdür. Hiç bir gerekçe ve bahane bu durumu değiştirmez. Müdahalenin haklı olabileceği tezini bugüne kadar yalnız emperyalistler savunmuştur. Bağımsızlıktan yana olan ülkelerin tutumu ise daima bunun tersi olmuştur. Bugün üçüncü dünya ülkeleri ve sosyalist ülkeler, hangi gerekçeyle yapılırsa yapılsın silahlı müdahaleyi mahkum etmektedirler. Kıbrıs konusunda alınan son Birleşmiş Milletler kararı da bu yöndedir.

Türkiye'nin 4 Temmuz 1933 tarihinde, Sovyetler Birliği, Çekoslovakya, Yugoslavya ve Romanya ile imzaladığı Londra Sözleşmesi şöyle diyordu:

«Hiç bir siyasî, askerî, ekonomik veya diğer bir gerekçe saldırı fiilini haklı kılamaz ya da mazur gösteremez.» (Madde 4)

Nazi saldırganlığına karşı imzalanan bu sözleşmeye o zaman batılı emperyalistler katılmamışlardı. Sovyetler Birliği'nde ise proletarya iktidardaydı ve bu ülke, silahlı müdahaleye vazgeçilmez bir ilke olarak karşı çıkmaktaydı.

Bugün ise durum değişmiştir. 1956 yılında Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçiren Kruşçev revizyonistleri, tekelci bürokrat - burjuvazinin diktatörlüğünü gerçekleştirmişler ve bu ülkeyi sosyal-emperyalist bir ülke haline getirmişlerdir. Bugün ABD ve Sovyetler Birliği, dünyanın her yerinde kendi müdahalelerini **«haklı»** ilan etmekte ve bunun için çeşitli teoriler uydurmaktadırlar.

En son olarak, ABD'nin casusluk teşkilatı CİA'nın Başkanı, menfaatleri tehlikede olduğu zaman,

ABD'nin dünyanın her yerine müdahale etmeye hakkı olduğunu açıkça belirtmişti.

Aynı şekilde, Brejnev **«sınırlı egemenlik»** teorisiyle, sosyalist ülkelerin egemenliklerinin sınırlı olduğunu ileri sürmüş ve buna dayanarak sosyalist ülkelere müdahale etmek hakkına sahip olduklarını iddia etmişti. Nitekim sosyal-emperyalistler, 1968 yılında bu gerekçeyle Çekoslovakya'yı işgal etmişlerdir.

«Sosyalizm» perdesi arkasına gizlenerek askerî müdahalede bulunmak, sosyal-emperyalist bir tutumdur. Sovyet revizyonistleri emperyalist politikalarını sosyalizm laflarıyla gizlemeye çalışmakta ve dünyadaki birçok devrimci ve ilericiyi bu suretle kandırmaktadır.

Revizyonistler, dünyanın her yerinde Lenin'in deyimiyle **«lafta sosyalist, fiiliyatta emperyalist»** politikayı savunmaktadırlar. Kıbrıs'a yapılan müdahalenin **«haklı»** olduğunu iddia etmeleri de, aynı Leninizm düşmanı tutumun bir ifadesidir.

Her müdahale gibi, Türkiye'nin silahlı müdahalesi de gerici bir karaktere sahipti ve bu gerçek çok kısa zamanda ortaya çıkmıştır. Türkiye, hangi bahaneyi ileri sürerse sürsün, Kıbrıs'a karşı silahlı bir saldırı ve müdahalede bulunmuştur ve bugün de askerlerini Kıbrıs'tan çekmemekle müdahaleci tutumunda ısrar etmektedir. Hiç bir silahlı müdahale, oportünistlerin iddia ettikleri gibi, **«bağımsızlıkçı»** veya **«özgürlükçü»** bir amaç taşımaz. Silahlı müdahale ve saldırı, daima emperyalist ve istilacı bir karakter taşır.

Amerika'nın Koltuğu Altında Fransız - İngiliz Aleyhtarlığı

Revizyonistler ise tamamen aksi kanaattedirler. Onlar Kıbrıs'ı bir NATO üssü haline getiren politikayı şöyle değerlendiriyorlar:

«Ecevit'in bağımsızlıktan yana, demokrasiden yana eğilimler taşıyan dış politikası...» (İlke Dergisi, Sayı: 8, s. 43)

Öyle bir bağımsızlıktan yana politika düşününüz ki, bugün dünyadaki başlıca destekçisi ABD emperyalizmidir. Bu politika, Türkiye'yi üçüncü dünya ülkelerinden koparmış ve yapayalnız duruma düşürmüştür. Artık Türkiye, Kıbrıs meselesinin halledilmesinde süper devletlerden ve özellikle ABD emperyalistlerinden medet umar hale gelmiş, ipleri daha sıkı bir şekilde onlara teslim etmiştir. **«Bağımsızlıktan yana»** dış politika, NATO'nun güneydoğu kanadında **«Yunanistan'dan doğan boşluğu doldurma»ya** talip olarak, ABD'ye daha fazla yaranma çabası içindedir. Kıbrıs meselesi Birleşmiş Milletler'de görüşüldüğü zaman, New York'ta gösteri yapan Türkiyeli gericiler, Türk bayraklarıyla beraber ABD bayrakları taşımakta ve ellerinde şu pankartı tutmaktadırlar:

«Türkiye NATO'nun Doğu Akdeniz'deki Güçlü Kalesidir» (Hayat Mecmuası, 7 Kasım 1974)

Ecevit, yabancı gazetecilere verdiği demeçte şöyle demektedir:

«Yunanistan'ın NATO'dan askerlerini çekmesi sonucunda ittifakın güneydoğu kanadında meydana gelebilecek boşlukları Türkiye doldurabilir.» (Milliyet, 25 Ağustos 1974)

Ecevit, yabancı gazetecilerin **«6. filoyu limanla-**

rınızdan yararlandırır mısınız?» sorusuna gene aynı yönde cevap vermektedir:

«Yunanistan'ın NATO'dan çekilmesi sonucu ortaya çıkacak her türlü zaafı giderebileceğimizi söylemekle yeterince açıklama yapmış olduğum görüşündeyim.» (Milliyet, 25 Ağustos 1974)

Görüldüğü gibi Türkiye, Kıbrıs harekatından sonra ABD'ye Yunanistan'ın yerine de uşaklık yapmak isteyen bir hale gelmiştir.

Bütün bunlar, dünya halklarının desteğini kazanma umudunu tamamen kaybetmiş ve ABD'ye bel bağlayan politikanın sonucudur. Bu politika, Türkiye'yi bırakalım üçüncü dünya ülkelerini, Avrupa ülkelerinin desteğinden dahi yoksun bırakmıştır. Bilindiği üzere, Avrupa emperyalistleri ABD emperyalizmiyle birçok noktada çelişme halindedir ve mesela Orta Doğu politikasında olduğu gibi, farklı bir tutum içindedir. Türkiye'nin tamamen Amerikancı bir politika izlemesi, özellikle Fransa ve İngiltere'nin tepkisine yol açmıştır. ABD emperyalistleri, hem Yunan faşistlerinin darbesini, hem de Türkiye'nin askerî müdahalesini desteklerken, Fransa ve İngiltere bunun tam tersi bir tavır takınmışlardır. Avrupa ülkeleri, genellikle hem Yunan darbesine, hem de Türk müdahalesine karşı çıkmışlardır. Görüldüğü gibi, ABD her şart altında en gerici tutumu ve müdahaleciliği desteklerken, Fransa ve İngiltere'nin tutumu ABD ile çelişmektedir ve üçüncü dünyaya paraleldir.

Türkiye hakim sınıfları, ABD emperyalizminin koltukları altında, İngiliz ve Fransızlara veryansın ederek, **«anti-emperyalist»** bir poza bürünmüşlerdir. Burjuva basını, ABD emperyalizmine duyulan nefreti unutturmak için, vargüçleriyle İngiliz ve Fransız emperyalizmine yüklenmişlerdir. İngiliz ve Fransız aleyh-

tarlığı, bu sebeple Türkiye'deki iktidarın başka bir sahtekarlığı olmaktadır.

Kıbrıs'a askerî müdahale ile birlikte ABD ile Türkiye arasındaki bağların kuvvetlendiği hiç kimsenin gözünden kaçmamıştır. Amerikan Senatörü Edward Kennedy, Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgal etmesinden sonra Türkiye'ye sevkedilen askerî araç ve gereç miktarının artırıldığını açıklamıştır. Buna göre **«Temmuz, Ağustos ve Eylül aylarında Türkiye'ye 40 milyon 500 bin dolar değerinde askerî araç ve gereç yollanmıştır»**. (Günaydın, 2 Aralık 1974)

NATO jandarmalığı yapan Türk ordusu, Kıbrıs'ı ABD emperyalistlerinin Doğu Akdeniz'de batmayan bir uçak gemisi haline getirmiştir. Bu suretle Arap halklarının haklı mücadelesine karşı siyonistleri destekleyen bir ABD üssü kurulmuştur.

Saldırgan ve işgalci tutum, Türkiye'yi üçüncü dünya ülkelerinden uzaklaştırmış ve ABD emperyalistleriyle daha sıkı birleştirmiştir. Diğer taraftan Türkiye, diğer süper devletin baskılarına ve hegemonya çabalarına daha açık bir hale gelmiştir. Çünkü işgalci politikayı destekleyecek güç, ancak süper devletler arasında bulunabilir.

Kıbrıs'ın işgalinden önce, Türkiye ile diğer üçüncü dünya ülkeleri arasında gelişen dostluk ilişkileri ağır bir darbe yemiştir. Türkiye'nin ABD emperyalistlerinin işbirlikçisi olarak Orta Doğu'da ikinci bir İsrail rolü oynaması, bölge halklarıyla dostluğu baltalamıştır.

Emperyalizme jandarmalık etmek, Türkiye'yi bütün dünyada yalnızlığa itmektedir. Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda Makarios konuşurken, toplantı salonunu yalnız Türkiye ve ABD temsilcilerinin terketmesi, bu durumun canlı misallerinden biri olmuştur.

V

KENDİ HALKINI EZEN BAŞKA ÜLKEYE «ÖZGÜRLÜK» GÖTÜREBİLİR Mİ

Kıbrıs'a NATO'nun Götürdüğü «Özgürlük»

Halkın gözünü boyamak için kullanılan diğer bir slogan da, **«özgürlük»** yalanı idi. Ecevit'in bu sloganına hemen sahip çıkan faşistler, birdenbire **«özgürlük»** havarisi kesildiler. Türkeşler, Feyzioğlular, «İşadamları» Türk Ordusunun Kıbrıs'a **«özgürlük»** götürdüğünü dillerinden düşürmediler. Aslında Ecevit, **«özgürlük»**ten ne anladığını birkaç ay önce açıklamıştı. Ecevit, Nisan başında NATO'nun 25. yılı dolayısıyla yaptığı konuşmada şöyle diyordu:

«NATO, insanlığın barış içinde yaşamasına, bölge ülkelerinin özgürlüğünün ve bağımsızlığının korunmasına, istikrar ve refahlarının gelişmesine katkıda bulunmak üzere kurulmuştur. Bu yüzden bu ortak güvenlik sistemini başlıca manevi güç kaynağı olarak görüyoruz.»

Ecevit bu sözleri söylerken, Angola, Mozambik, Gine Bissau halkları, özgürlüklerini ve millî bağımsızlıklarını kazanmak için, NATO bombaları ve mermilerine göğüslerini siper etmekteydiler. ABD emperyalistleri ve NATO'nun silahla donattığı Portekiz sömürgecilerinin Afrika topraklarında ne işleri vardır? Yoksa onlar bu ülkelere NATO desteğinde **«barış ve özgürlük»** mü götürmektedirler? NATO'yu **«bölge ülkelerinin özgürlük ve bağımsızlığını koruyan»** bir teşkilat olarak ilan eden Ecevit, böylece Kıbrıs'a nasıl bir **«özgürlük»** götürdüğünü de ortaya koymuş olmaktadır. Bu **«özgürlük»,** dünya halklarına NATO'nun götürdüğü cinsten bir özgürlüktür.

Bugün bütün dünya halkları, NATO'nun getirdiği böylesi bir **«özgürlük ve barış»**ı lanetle anmaktadır. Bugün dünyada NATO'nun özgürlük ve bağımsızlık düşmanı, saldırgan bir örgüt olduğunu bilmeyen kalmamıştır.

Kıbrıs'ı bir NATO üssü haline getiren askerî işgalin **«özgürlük»** ve **«barış»** gibi sloganların arkasına gizlenmesinin tek amacı, emperyalizme karşı çıkan halk yığınlarını aldatmaktır. **«Başlıca manevî güç kaynağı»** olarak NATO'yu gören Ecevit'in başka türlü davranmasına da esasen imkan yoktu. Hakim sınıflar, bunu tespit ederek Ecevit'e güven duymuşlardır.

Ecevit, Kıbrıs'a **«özgürlük»** götürme iddiasını, Türk ordusunun müdahalesi sonucunda faşist darbecilerin yıkılmasına dayandırıyordu. Eğer Ecevit'in mantığını kabul edersek, Bolşevik devrimini Rusya'ya Alman emperyalistlerinin götürdüğünü söylemek gerekir.

Her kötü şey, iyi bir şeye yol açabilir. Olayların gelişmesi böyle bir sonuç doğurabilir. Ama bu, kötü şeyleri alkışlamayı gerektirmez. Mesela savaş kötü bir şeydir, fakat devrimlere yol açar. Fakat hiç bir devrimci, devrimlere yol açacak diye savaş istemez ve savaşa karşı mücadeleden vazgeçmez.

Türkiye'nin askerî müdahalesi, faşist Rum darbecilerinin yıkılması için elverişli ortam yarattı. Fakat Türk ordusu, Rum toplumuna «özgürlük» götürmedi, tam tersine Rum toplumu içindeki özgürlük düşmanı güçlerle işbirliği yaptı. Bu konuyu biraz ilerde ele alacağız.

Revizyonistlerin «Yunan Faşizmi» Çığırtkanlığının Arkasındaki Gerçek

Revizyonistler, Yunan faşizminin ve Kıbrıs'taki faşist darbenin çığırtkanlığını yaparken, Kıbrıs'ı işgal eden Türkiye hakim sınıflarının faşizmini örtbas etmeye çalışmışlardır. Revizyonistler, tıpkı, Birinci Dünya Savaşındaki sosyal-şovenler gibi, kendi hakim sınıflarının gerici karakteri konusunda suspus olmuşlardır. Revizyonistlerin Kitle Gazetesi, Kıbrıs harekatı ile ilgili olarak şöyle diyordu:

«Faşist Yunan cuntasına, faşizme, anti-demokratik rejimlere, başta hükümet olmak üzere karşı çıkıldı.» (Kitle, Sayı: 19, 30 Temmuz 1974 s.1)

Birinci Dünya Savaşında Alman emperyalistlerinin kuyruğuna takılan Alman revizyonistleri de aynı şeyi söylüyorlardı. Onlar, gerici Rus Çarlığına karşı savaşmak gibi «yüce» bir amaç uğruna, emekçi halkı Alman emperyalistlerinin menfaatlerini desteklemeye çağırıyorlardı. TSİP revizyonistleri ise, «Yunan faşizmi» çığırtkanlığı yaparak, Türkiye faşizminin kuyruğuna takıldılar. TSİP revizyonistleri, Türkiye hakim sınıflarının bakış açısını içlerine o kadar sindirmişlerdir ki, başkasının gözündeki çöpü görürken, kendi gözlerindeki merteği unutmaktadırlar. Faşizmin hüküm sürdüğü Türkiye'de **«başta hükümet olmak üzere»** faşizme karşı çıkmak, tam da TSİP revizyonistlerine layık bir tutumdur. Esasen onlar her türlü mücadeleyi **«başta hükümet olmak üzere»** yürütmektedirler. En temel meselelerde hakim sınıfların kuyruğuna takılmaktadırlar.

Revizyonistler, hiç bir zaman halkların gücüne güvenmedikleri için yabancı işgalcilerin getirdiği «demokrasi» ve «özgürlükleri» alkışlamışlardır. Behice

Boran da, bu konuda TSİP revizyonistlerinden aşağı kalmamıştır. Yeni Ortam gazetesine 13 Ekim 1974 tarihinde verdiği demeçte şunları söylemektedir:

«Kıbrıs'ta Türk ve Rum topluluklarının barış içinde yan yana kardeşçe yaşayabilmeleri için, sadece Rum kesiminde Sampson ve EOKA-B gibi kişi ve hareketlerin bertaraf edilmesi ile o kesimde demokrasinin gerçekleşmesi yetmez. Türk toplumu ve yönetiminin de demokratikleşmesi gerekir.»

Görüldüğü gibi Behice Boran, Türk ordusunun Kıbrıs Rum kesimine askerî işgal yoluyla «demokrasi» (!) götürmesini desteklemekte, ayrıca aynı «demokrasi»nin Türk toplumu içinde gerçekleşmesini de Türk hakim sınıflarından talep etmektedir.

Revizyonistler, hep başka ülkelerin faşizmi ile mücadele ediyor (!) ve bu amaçla kendi ülkelerinin faşistlerini destekliyorlar veya sosyal-emperyalistlerin başka ülkelere müdahalelerini alkışlıyorlar. Yunan revizyonistleri, Türkiye'deki faşizmin edebiyatını yaparak, kendi faşistlerini desteklerken, Türkiye'deki revizyonistler, Yunan faşizminin edebiyatını yaparak Türk faşistlerini destekliyor. Lenin, bu gibileri için şöyle demektedir:

« ... **'kendi' burjuvalarının aynı derecede emperyalist tutumları hakkında belirsiz ve genel birkaç söz ve duygusal istek öne sürmekle yetindikleri halde, bütün dikkatleri düşmanın sinsiliği üzerine çekerek, kendi hükümetlerine yardımcı olmaktadırlar. Genel ve yuvarlak sözlerin gerçek politik anlamlarını ortaya dökmekten kaçınır da, kendimizi... görünüşte müşfik ve tatlı sözlerin yumuşaklığına kaptırırsak, Marksist olmaktan da, genellikle sosyalist olmaktan da çıkarız. Yaptıkları soygunları, haksızlıkları ve küçük ulusları boğazlamalarını örtmek için**

bütün emperyalist devletlerin 'yuvarlak' sözler ve 'demokratik' beyanlar şeklinde ortaya dökülen diplomasi gösterilerini görmüyor musunuz?» (Sosyalizm ve Savaş, Sol yayınları, ~~s. 80)~~ s. 82)

ABD Menfaatleri Temelinde Faşist İttifak

Gerçekler, Türkiye hakim sınıflarının ve onların revizyonist kesiminin ne kadar ikiyüzlü olduğunu göstermiştir. Türkiye hükümeti bir yandan «Yunan faşistlerine karşı mücadele etmek» iddiasıyla Kıbrıs'ı işgal ederken, bir yandan da, Kıbrıs'taki faşist darbeyi alttan alta desteklemiştir.

Yunan faşistlerinin tezgahladığı darbe ile Makarios hükümeti devrildiği ve Kıbrıs'ın Rum halkı bu faşist darbeye karşı direndiği sırada, Rauf Denktaş bu çatışmanın Kıbrıs Rumlarının «**iç meselesi**» olduğunu söylüyordu. Oysa, o durumda faşizme karşı olanların yapacağı şey, Kıbrıs'ın Rum halkıyla beraber faşizme karşı direnmekti. Bütün dünya halklarının desteğini alan böyle bir direniş, henüz faşistlerin kesin bir zafer kazanmadığı şartlarda, olumlu yönde gelişebilirdi.

Oysa Kıbrıs Türk toplumunun faşist yöneticileri, Yunan faşistlerinin darbeyle yarattıkları olupbittiyi **«Rumların iç meselesidir»** deyip kabul etmişlerdir ve bugün de Kıbrıs'ın meşru Makarios yönetimine karşı faşist EOKA (B) örgütüyle işbirliği halindedirler. Bu işbirliği, ABD emperyalistlerinin Kıbrıs'taki menfaatlerini korumak noktasında yapılmaktadır. Kıbrıs'taki Türk ve Rum faşistleri, bugün kolkola Makarios'un Hükümet Başkanı olarak işinin başına gecmesine karşı koymaktadırlar. Görüldüğü gibi, Denktaş takımı, faşist Yunan darbesine karşı değildir. An-

cak bu darbeden yararlanarak, Türkiye'nin adaya müdahale etmesini haklı göstermeye çalışmıştır. Onlar, bugün faşist darbeyle devrilen Kıbrıs Cumhuriyetinin Rum yöneticileriyle değil, darbecilerle işbirliği halindedirler.

Türkiye'nin tutumu da aslında Denktaş'ınkinden farklı olmamıştır. Ecevit, Türkiye'nin askerî müdahalesi devam ederken, dünya kamuoyunu etkilemek için **«meşru yönetimin yeniden işbaşına getirilmesinden»** söz etmiş, fakat kısa zaman içinde bu sözünü unutmuştur. Türkiye, Kıbrıs'ın bir bölümünü işgal ettikten sonra, **«Makarios yönetiminin artık tarihe karıştığını»** iddia ederek, Makarios'u deviren Rum faşistleriyle açık bir işbirliğine girmiştir. **«Faşizmi devirmek»** paravanası arkasında, Kıbrıs'a askerî müdahalede bulunanlar, **«devireceklerini»** söyledikleri faşistlerle iki gün içinde müttefik olmuşlardır.

Türkiye hükümeti ısrarla şunu söylemektedir: **«Makrios artık Cumhurbaşkanı değildir.»** Makarios niçin Cumhurbaşkanı değildir? Faşistler tarafından devrildiği için mi? Maskeler ne kadar çabuk atılmıştır? Hani Türkiye bu müdahaleyi faşizme karşı yapmıştı? **«Meşru yönetimin yeniden işbaşına getirilmesi»** vaadleri ne çabuk unutulmuştur?

Bütün bunlarda şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü, müdahale tabii yolunu takip ederek, gideceği noktaya varmıştır. Kıbrıs'ın bağımsızlığı yok edilmiş, ABD emperyalizminin hoşlanmadığı Makarios yönetimi devrilmiş, Kıbrıs bir NATO üssü haline getirilmiştir. Herkes safını tayin etmiş bulunmaktadır.

Türkiye hükümeti, Türk ve Rum faşistleriyle birlikte bugün ABD emperyalistlerinin menfaati temelinde Kıbrıs'ta gerici bir mihrak oluşturmuştur. Ecevit'in **«barış ve özgürlük»** sloganlarıyla başlattığı ha-

reketin, bugün Kıbrıs'ta bağımsızlık ve özgürlüğün boğulmasına hizmet ettiği artık apaçık ortadadır. ABD emperyalistlerine bağımlı ve NATO üyesi bir ülkenin varacağı yer, işte burasıdır.

VI

«TÜRKİYE'NİN GÜVENLİĞİ» BAHANESİ

Türkiye hakim sınıflarının, Kıbrıs'a müdahalede bulunurken en çok kullandığı bahanelerden biri de, **«Türkiye'nin güvenliği»** aldatmacasıydı. Hakim sınıflar, Kıbrıs'ın Türkiye'nin güvenliği bakımından çok önemli bir yerde bulunduğunu belirterek, adayı işgal etmelerini haklı göstermeye çalıştılar. Aslında onların savunduğu, ABD emperyalistleriyle birlikte kendi güvenlikleriydi.

Kıbrıs'ın işgali ABD emperyalistlerinin Doğu Akdeniz ve Orta Doğu'daki güvenliğine hizmet etmiştir. Büyük burjuvazi ve toprak ağaları, ABD emperyalistlerinin tahakkümlerinin genişlemesinden güven duymaktadırlar.

TSİP'nin revizyonist yöneticileri, bu konuda da hakim sınıfların menfaat ve güvenliğini savunmaktadırlar. Revizyonist **«Kitle»** Dergisi 19. sayısında şunları yazmaktadır:

«Gerek Türkiye'nin bütün hayatî merkezlerine yakınlığı, gerekse Ortadoğu'nun merkezinde işgal ettiği mevki dolayısıyla... Türkiye adada olup bitenlere bigane kalamaz. Siyasî ve askerî müdahale bizce asıl bu yönüyle üzerinde durulmaya değer bir anlam taşır.»

Revizyonistler, hakim sınıflarla öylesine kuvvetli bağlarla bütünleşmişlerdir ki, büyük burjuvazinin güvenliğini her şeyin üstünde tutmaktadırlar.

Hakim sınıfların ve onların bir parçası haline gelen revizyonistlerin savundukları ile, dün Nazi saldırganlarının, bugün de Sovyetler Birliği, ABD ve İsrail'in söyledikleri arasında hiç bir fark yoktur.

Naziler de, Avrupa'da yayılırken **«Almanya'nın güvenliği»** bahanesinin arkasına gizleniyorlardı. İsrail siyonistleri, Sina yarımadasını ve Golan tepelerini, hep **«İsrail'in güvenliği»** perdesi altında işgal etmişlerdir. **«Savunulabilir sınırlara kavuşmak»**, bütün saldırganların parolası olmuştur. Bugün CIA Başkanı, **ABD'nin güvenliğ**inin gerektiği her durumda, her istedikleri yere müdahalede bulunacaklarını açıkça belirtmiştir. Sovyet sosyal-emperyalistleri de, «güvenlik» bahanesiyle dünyanın birçok yerinde üsler kurmakta, savaş gemileri ve uçaklarını dolaştırmaktadırlar.

Türkiye'nin Güvenliğini Emperyalistler ve Faşistler Sağlayamaz

Türkiye halkının güvenliği ile ABD emperyalizmi ve onunla işbirliği eden hakim sınıfların güvenliği birbirine tamamen zıttır. Türkiye halkının güvenliğini, emperyalistler ve faşistler sağlayamaz. Aksine onlar, halkımızın güvenliğini yok etmişler, yurdumuzu tahakkümleri altına almışlardır.

Kıbrıs'a yapılan askerî müdahaleden sonra, Türkiye'nin güvenliği her zamankinden fazla tehdit altına girmiştir. Çünkü Kıbrıs müdahalesi, Türkiye'yi iki süper devlet arasındaki rekabetin daha fazla içine çekmiştir. Kıbrıs müdahalesi, dost olmamız gereken Yunanistan ve Kıbrıs'la Türkiye arasındaki anlaşmazlıkları daha da derinleştirmiştir. Gene Kıbrıs müdahalesi, Arap ülkelerinin Türkiye'ye daha fazla kuşkuyla

bakmasına yol açmıştır. Türkiye'nin güvenliği, iki süper devlete karşı bağımsızlığı korumak ve komşu üçüncü dünya ülkeleriyle birleşmekle sağlanır. Oysa Kıbrıs müdahalesi, Türkiye'yi süper devletlerin daha fazla kucağına itmiş ve Orta Doğu ülkelerinden uzaklaştırmıştır.

Türk ordusunun, NATO jandarması olarak Kıbrıs'ı işgal etmesi, bütün Doğu Akdeniz ve Orta Doğu bölgesinde çatışmayı daha da artırmış ve Türkiye'yi sonu karanlık maceraların içine çekmiştir. Türkiye, İsrail'le beraber bölgede ABD emperyalizminin menfaatlerini savunan başlıca ülkelerden biri durumundadır. Bu durum, Türkiye'nin gerçek güvenliği bakımından da büyük bir tehlike meydana getirmektedir.

Başka ülkelerin topraklarını işgal etmek, bugüne kadar dünyanın hiç bir ülkesine iyilik getirmemiştir. Emperyalizme sırt dayamak, NATO jandarmalığı yapmak ve işgalci tutumda ısrar etmek, Türkiye'ye güvenlik getirmeyecektir. Bu tutum, tam tersine Türkiye'yi bütün dünyada haksız ve saldırgan duruma düşürmekte, yalnızlığa itmektedir.

Türkiye'nin Güvenliği İçin Tek Doğru Çözüm: «Bağımsız, Bloksuz, Yabancı Askerden Arınmış Kıbrıs»

Kıbrıs'ın bir ABD üssü haline getirilmesi, yurdumuzun güvenliğini daha da ağır tehdit altına sokmuştur. ABD emperyalistlerinin ve sosyal-emperyalistlerin Akdeniz'de yayılması ve aralarındaki rekabetin artması Türkiye'nin güvenliği açısından en büyük tehdittir. Kıbrıs'ın ABD namına işgal edilmesi buna hizmet etmekle kalmamış, Sovyetlerin Kıbrıs'a aya-

ğını atması için de elverişli bir ortamın gelişmesine yaramıştır. Bugün dünyanın herhangi bir yerinde süper devletlerden birinin hegemonyasını ağırlaştıran her gelişme, diğer süper devletin o bölgeye daha fazla girmesine de yol açıyor. Kıbrıs'taki durum da budur.

Türkiye'nin gerçek güvenliğine kavuşması, bağımsızlığını kazanmasıyla ve bölgede iki süper devlet arasındaki hegemonya yarışına karşı mücadele etmekle mümkündür. Türkiye'nin güvenliğini, ABD ve NATO soyguncuları değil, demokratik halk iktidarı sağlayabilir ve koruyabilir.

Türkiye, güvenliğe kavuşmak için, işgalci tutumuna son vermeli, ABD emperyalizminin tahakkümünden kurtulmalı, Akdeniz ve Orta Doğu ülkesi olarak iki süper devletin tahakküm politikasına karşı çıkmalı ve bölgenin diğer küçük ve orta ülkeleriyle ittifak etmelidir.

Kıbrıs'ın bağımsız bir üçüncü dünya ülkesi olarak kalması, Türkiye halkının güvenliğine en uygun çözümdür. Bu çözüm, bütün üçüncü dünya ülkelerinin ve dünya halklarının yararınadır. Aslında emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin tahammül edemedikleri de budur.

VII

KIBRIS GANİMETİ

Ecevit hükümeti, Kıbrıs'ta sömürüye son verdiğini de iddia etmiştir. Diğer taraftan hükümetin yabancı ülkelere yolladığı heyetler, emperyalistlere teminat vermektedirler. Beş kişilik «işadamları» heye-

tinin başında İngiltere'ye giden **Nejat Eczacıbaşı,** ziyaret sebebini şöyle açıklamaktadır:

«Kıbrıs'taki İngiliz yatırımları Türkiye'nin kesin teminatı altındadır. Bu hususu İngiliz işadamlarına izah etmek üzere Londra'da bulunuyoruz.» (Günaydın, 12 Eylül 1974)

Bu konuda Rauf Denktaş da açık konuşmaktadır. Denktaş'ın 9 Eylül 1974 günlü demecini Londra'da çıkan **Times** gazetesinden aynen alıyoruz:

«Bugün Denktaş'ın verdiği bir demeçte Türk kontrolü altındaki Kıbrıs topraklarında bulunan **Rum toprakları ile mülklerinin, Türk yönetimi tarafından denetim altına alınacağı** anlaşılmıştır. Denktaş, **diğer yabancı mal ve mülk sahiplerinin haklarının devam edeceğini, Rum olmayan yabancı firma sahiplerinin Türk makamlarına başvurarak yeni tescillerini yaptırmaları gerektiğini** söyledi.» (Times, 10 Eylül 1974)

Bu sözler, Türk ordusunun Kıbrıs'ta hangi menfaatlere bekçilik yaptığını çok güzel ortaya koymaktadır.

Ganimetin Dökümü

Türk işgali, emperyalist sermayedarların menfaatlerini korumak yanında, Kıbrıs'ta tamamen sömürücü ve yağmacı bir rol oynamıştır. Bu konuda **İstanbul Bayram Gazetesi**nde çıkan haberi aynen alıyoruz:

«Birinci ve ikinci Türk harekatı sonunda Türk kesiminde kalan ev sayısı 25-30 bin kadardır. Bu evlerde bırakılan eşya değeri de, 30-35 milyon Türk lirası olarak hesaplanmıştır. Bunun dışında ele geçmiş olan ticarî eşya da büyük bir değer taşımaktadır...

«Rumların tarım yönünden yedikleri darbe de ağır olmuştur. Tarım bölgelerinde yaşayan 25-30 bin Rum, her şeyini bırakarak kaçmıştır. 1972 yılına ait istatistiklere göre, bu bölgelerden elde edilen çeşitli tarım ürünü, Ada'da elde edilen ürünlerin yüzde 45' ini teşkil etmektedir... Lefke ve Omorfo kasabalarının çevresinde bulunan narenciye bahçelerindeki ürün, eğer kısa zamanda toplanıp değerlendirilebilirse, Kıbrıs Türk yönetiminin eline geçecek olan para en az yarım milyar lira olarak hesaplanmaktadır...

«Endüstri sektöründe de Rumların kaybı yüzde 50'ye yakındır. Maden endüstrisinde de durum hemen hemen aynıdır. İstihsalin yapıldığı bölgelerin yüzde 56'sı Türklerin eline geçmiştir.

«Turistik tesislerin (Girne-Magosa gibi) yüzde 80'i de şimdi Türk kesimindedir ve bunların Makarios yönetimine geçmiş yıllarda sağladığı para, 300-400 milyon lira civarındadır.»

İşte hakim sınıflar, Kıbrıs'ın işgalinden elde ettikleri ganimetin dökümünü böyle yapmaktadırlar.

Ganimetin dökümünü tabii yalnız Türk gazeteleri yapmıyor. Bütün dünya gazeteleri bu konuda etraflı bilgiler vermektedir. Mesela **«Financial Times»** gazetesi, Kıbrıs'ın ekonomik zenginliklerinin büyük bir bölümünün Türk Silahlı Kuvvetlerin kontrolü altındaki bölgede kaldığını yazmaktadır. Aynı gazete, **Bayram Gazetesinin** bilgilerine ilaveten ada hayvancılığının yüzde 70'inin Türklerin eline geçtiğini yazmıştır. (Yeni Ortam, 23 Ağustos 1974)

İmamın Fetvası: «Savaş Ganimeti Allahın Lütfudur»

Almanya'nın ünlü **«Spiegel»** dergisinin yazdıkları daha da ilginçtir ve **Bayram Gazetesini** doğrula-

maktadır. Ada'dakl toplam üretimin yüzde 70'i Türk işgali altındaki bölgede yapılmaktadır. **«Spiegel»**, Rumların terkettiği 50 bin evin Türk silahlı kuvvetleri tarafından yağma edildiğini yazmıştır. Buzdolaplarının, çeşitli mobilyaların, radyo, televizyon, hatta otomobil ve traktörlerin gemilerle Türkiye'ye taşındığı belirtilmektedir. Bu iddiayı doğrulayan söylenti ve haberleri Türkiye'de de duyuyoruz. **«Spiegel»** dergisi, Kıbrıs'ta Fazıl Küçük'ün çıkardığı **«Halkın Sesi»** gazetesinden aldığı şu haberi de veriyor: Türk memurlar, doktorlar, avukatlar, hatta din adamları, Rumlardan ele geçirilen kutsal eşya (ikona vb) ve antika eşyaların ticaretini yapmaktadır. Bir imam, Lefkoşe'deki özel bir yüksek okulun kurucularından Servet Sami'ye şöyle demektedir. : **«Hz. Muhammed, savaş ganimetinin Allahın bir lütfu olduğunu söylemiştir.»** Kıbrıs'ta çıkan **«Zaman»** gazetesi, **«Her arzumuzu yerine getirecek kadar çok arazimiz var»** diye yazmaktadır. Bütün bunları yazan **«Spiegel»** dergisi, nüfusun yüzde 18'ini oluşturan Türklerin eline **«Allahın lütfuyla»** geçen ganimeti şöyle özetliyor: En verimli tarım bölgeleri, endüstri ve madenlerin yüzde 60'ı, turizm kapasitesinin yüzde 80'i. (Spiegel, 28 Temmuz 1975, Sayı: 31, s. 68)

Yukarda **Bayram Gabetesi**nden aldığımız satırların da gösterdiği gibi, Türkiye hakim sınıfları ve onların basını, Rum halkının mallarına el konmasından öğünerek söz etmektedirler. Büyük burjuvazinin milliyetçiliği, emperyalistlere jandarmalık ederek başka halkların zenginliklerinin talan edilmesini bir marifet olarak göstermektedir. Omorfo'nun üzümleri, Lefke'nin portakalları, Magosa ve Girne'nin turistik tesisleri ve Kıbrıs'ın meşhur bakır madenleri, Türk hakim sınıflarına Kıbrıs'ın bağımsızlığını bir çırpıda unutturmuş-

tur. Bu durum, Türkiye devleti için bir yüzkarası olduğu gibi, bütün yurtseverler için bir vicdan yarası ve halkımız üzerindeki sömürünün de bir kanıtıdır.

Yağma ve Talanın Devletleştirilmesi: «Nereden Buldun Kanunu»

Kıbrıs'ın ekonomik zenginliklerine el koymak konusunda, hakim sınıfların iştahı son derece kabarmıştır. Bütün bu ekonomik kaynaklara el konması için, ekonomik raporlar hazırlanmakta, planlar yapılmakta ve uygulamalara girişilmektedir. Türkiye'nin işgali altındaki bölgede, bütün fabrika, imalathane ve tesisler bir holding çatısı altında toplanarak, emperyalist sermayenin denetimi altına alınmaktadır. Kıbrıs'ta Türk lirası tedavüle sokulmuştur. Türkiye devletinin hakimiyetini temsil eden gümrük ve PTT daireleri ile bankalar açılmıştır.

Bayram Gazetesindeki satırlardan da anlaşılacağı üzere, bugün Kıbrıs'ta sömürünün en ilkel ve kaba şekli olan talan ve yağmacılık söz konusudur. Kıbrıs'taki faşist Denktaş yönetimi, bu talan ve yağmayı kendi tekeline almak için, kanun çıkarmak gereğini dahi duymaktadır. **Cumhuriyet** gazetesinin yazdığına göre, Türk birliklerinin işgali altındaki bölgede bir **«Nereden Buldun Kanunu»** çıkarılacaktır. (Cumhuriyet, 28 Ekim 1974) Bu kanun, kişisel olarak yapılan yağmayı yasaklayarak, Rumların terk ettiği mallara, faşist Denktaş yönetimi tarafından el konmasını sağlayacaktır. Bütün bunlar Türk ordusunun silahlı bekçiliği altında yapılmaktadır.

Türkiye'de Sömürüye Bekçilik Eden Devlet İşgal Ettiği Ülkede Sömürüye Son Veremez

Unutmamak gerekir ki, başka halkları sömüren ve onların mallarına el koyanlar, kendi halklarını da mutlaka sömürüyor ve eziyorlardır. Nitekim, Türkiye halkının sömürülmesine bekçilik eden devlet, Kıbrıs'ın Rum halkının mallarının talan edilmesine de bekçilik etmektedir. Nasıl Türkiye'deki sömürü, emperyalistlerin ve onların bir avuç işbirlikçisinin kasalarını dolduruyorsa, Kıbrıs'taki durum da farklı değildir. Rauf Denktaş gibi emperyalist işbirlikçisi faşistlerin baskısı altındaki Kıbrıs'ın Türk emekçileri üzerindeki sömürü de devam etmektedir. Hatta savaşın getirdiği felaket ve yükler, Türk emekçileri üzerindeki sömürüyü daha da ağırlaştırmıştır.

Türkiye'nin adaya asker çıkarmasından sonra, Rumların işlerini bırakıp güneye kaçması üzerine, hem endüstri, hem de tarım üretimi ve turizm ağır bir buhran içine düşmüştür. Hammadde, işgücü ve uzman yokluğu kendini kuvvetle hissettirmektedir. Emekçi halkın ekonomik durumu kötüleşmiş, fiyatlar hızla yükselmiştir. Bugün temel tüketim maddelerinin fiyatları, Türk ve Rum kesimlerinde son derece farklıdır. Rauf Denktaş ve çevresinin istifçilik ve vurgunculuğu herkes tarafından görülmektedir. Mesela Türkiye'den ithal edilen tuz ve şeker tekelini elinde tutan Eti şirketi, Denktaş kliğinin zenginleşmesine hizmet ediyor. **«Cypfruvex»** adlı yeni ihracat firması da, Rumlara ait narenciye bahçelerinin ürünlerini Avrupa'ya sevkederek büyük kârlar vurmaktadır ve bütün bunlar Denktaş kliğinin cebine dolmaktadır. Kıbrıs'ın Türk emekçileri ise, ağırlaşan hayat şartları altında daha fazla sömürülmekte ve ezilmektedir.

Bazıları, Kıbrıs'taki talana mazeret olarak, daha önce Türk toplumunun Rumlar tarafından sömürüldüğünü ileri sürüyorlar. Bu görüş, doğrudan doğruya Denktaş faşistlerinin menfaatini temsil etmektedir. Kıbrıs'ta halklar birbirini sömürmüyor. Her iki milliyetten hakim sınıflar, Kıbrıs'ın Türk ve Rum emekçilerini sömürmektedirler. Denktaş'ın etrafındaki Kıbrıslı büyük Türk sermayedarları, Kıbrıs'ın emekçi halkının sömürülmesinde büyük Rum sermayedarlarından aşağı kalmamaya çalışıyorlar ve bugün bunu Türk işgali sayesinde başarmaktadırlar.

Sömürü ve zulme karşı olmanın tek bir yolu vardır. O da, hangi milletten emekçilere yönelirse yönelsin, nerede olursa olsun sömürü ve baskıya karşı çıkmaktır. Başka milletlerin sömürülmesini hoşgörenler, kendi milletlerinin sömürülmesini de desteklerler. Çünkü sömürü, sermayenin tabiatında vardır. Kendi ülkelerindeki emekçilerin işgücünü sömürenler, başka ülkelerin emekçilerini sömürmeye de fevkalade heveslidir. Ve bunu «milliyetçilik» perdesi arkasında haklı göstermeye çalışırlar. Türkiye emekçilerini emperyalistlerle işbirliği ederek sömürenler, bugün Denktaş faşistleriyle beraber, Kıbrıs'ın her iki milliyetten emekçilerini de sömürüyorlar ve Rum halkının mallarını açıkça yağma ediyorlar. Türkiye hakim sınıfları, Türkiye ve Kıbrıs halklarının ortak düşmanıdır.

İşte Ecevit'in Kıbrıs'ta sömürüye son verildiği iddiasının gerçek yüzü budur ve bu durum, Ecevit'in Türkiye'de sömürüye ne şekilde son vereceği konusuna da aydınlık getirmektedir.

VIII

NATO JANDARMALIĞININ YÜKÜNÜ TÜRKİYE EMEKÇİLERİ ÇEKİYOR

Kıbrıs'a yapılan askerî müdahale, Türkiye emekçileri üzerindeki baskı ve sömürüyü de ağırlaştırmıştır. Kıbrıs'ın işgali Türkiye'de faşizme destek olmuştur.

Müdahale üzerine ilan edilen sıkıyönetim, halkımız üzerindeki faşist baskıların yoğunlaşmasını getirdi. Irmak hükümeti, sıkıyönetimin uzatılmasına gerekçe olarak, Kıbrıs müdahalesinden başka sebepler bulunduğunu açıkça ifade etmektedir. Askerî müdahalenin gerici karakteri, kaçınılmaz olarak iç siyasette de kendini göstermektedir.

Hakim sınıflar, Kıbrıs'a yaptıkları müdahale ile birlikte **«millî beraberlik»** yaftası altında, askerî harekatın yol açtığı 10 milyar liralık gideri emekçi halktan çıkaracak yeni tedbirler aldı. «Millî beraberlik» denen şeyin yükü, her zaman olduğu gibi işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına bindirilmiştir. «Millî beraberlik» perdesi altında grevler durdurulmuş, toplu sözleşme görüşmeleri «dondurulmuş», böylece işçi sınıfının menfaatleri, istilacı bir tutum içinde bulunan hakim sınıflara satılmıştır.

TSİP Revizyonistleri Sıkıyönetimi ve Grevlerin Durdurulmasını Destekliyor

TSİP'in revizyonist yöneticileri, sıkıyönetimi destekleme noktasında da, Türkiye hakim sınıflarına olan bağlılıklarını ispat etmişlerdir. Onlar, emekçi halkı ezen sıkıyönetimi şu sözlerle karşıladılar:

«Bu sıkıyönetim, yurtdışından gelebilecek müda-

hale ve saldırılara karşı, savaş düzenini sağlıyabilecek bir tedbir olarak zorunlu görülmüştür. Hükümetin sıkıyönetim kararını tartışılmaz bir zorunluluk karşısında verdiği bilinmektedir.» (Kitle, Sayı: 18, 23 Temmuz 1974)

TSİP revizyonistleri, her önemli olayda hakim sınıfların menfaatlerine dört elle sarılmaktadırlar. Onlar, hakim sınıfların safında «savaş düzenine» girmektedirler. TSİP'in elebaşıları, daha önce emekçi sınıflara ağır yükler getiren ve hayat pahalılığını çekilmez bir hale sokan zamların **«zorunlu»** olduğunu söylemişlerdi. TSİP revizyonistleri, halkın üzerindeki sömürü ve baskıyı artıran her hükümet kararını **«zorunlu»** göstererek hakim sınıflara hizmet ediyorlar. Hatta TSİP yöneticileri yukarıya aldığımız paragrafta, sıkıyönetim kararını **«tartışılmaz bir zorunluluk»** olarak görüyorlar. Onlar, sıkıyönetim zulmünün tartışılmasını dahi kabul etmeyerek, faşizmi destekleyen karakterlerini ortaya koyuyorlar. Çünkü bugün sıkıyönetimi desteklemek, faşizmi desteklemektir. TSİP'in revizyonist elebaşlarının foyaları ortaya döküldükçe devrimcilere daha fazla saldırmaları ve zorbalığa kalkışmaları, onların gittikçe azgınlaşan sosyal-faşist karakterlerini ortaya koymaktadır. TSİP revizyonistleri, lafta «sosyalist», fakat fiiliyatta sıkıyönetimin destekçisidirler. **«Sosyal faşizm»** işte budur!

TSİP yöneticileri, Kıbrıs'ın işgal edilmesiyle patronları destekleyen tutumlarını açıkça ortaya koymaktan çekinmemişlerdir. Onlar, yalnız sıkıyönetimi desteklemekle kalmamışlar, işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve baskıyı ağırlaştıran her politikanın destekçisi olmuşlardır.

TSİP'in revizyonist yöneticileri, 30 Temmuz 1974 tarihli **«Kitle»** Dergisinde şöyle diyorlardı:

«Gerek Türk - İş, gerek DİSK, gerekse bağımsız sendikalar sürmekte olan grevlerin kaldırılması ve uyuşmazlık halindeki toplu sözleşme görüşmelerinin 'dondurulması' kararı aldılar. Bir savaş ihtimaline, hatta kısmen başlamış bir savaş durumuna karşı sendikaların aldıkları bu karar kuşkusuz yerinde bir karardı.» (Kitle, Sayı: 19, s. 4)

Bu mudur işçi sınıfının menfaatlerini savunmak? Bu mudur işçi sınıfının bağımsız politikası?

İşçi sınıfı lafını dillerinden düşürmeyen TSİP yöneticileri, savaş boruları ötünce patronların yanındaki yerlerini almaktadırlar. Onlar, işçi sınıfının grevleri durdurmasını ve toplu sözleşmelerde patronlara teslim olmasını kararlaştıran Türk-İş'le aynı safta yer almaktan çekinmemektedir. TSİP revizyonistleri, başka bir ülkeye karşı girişilen silahlı saldırı hareketini destekleyen bütün revizyonistler gibi, kendi ülkelerinin emekçilerinin ezilmesini de desteklemişlerdir.

TSİP revizyonistlerinin büyük burjuva yardakçılığı bu kadarla da bitmiyor. Onlar, Kıbrıs savaş fonu için açılan kampanyada, patronlarla şovenizm yarışına çıkmışlardır. Bu konuda **«Kitle»** Dergisinde yayınladıkları yazıda, Kıbrıs için açılan bağış kampanyasına karşı çıkmıyorlar. Onlar «Kıbrıs için toplanan bağışların tümünün emekçilerden çıktığını» ispat etmeye çalışıyorlar. (Kitle, 6 Ağustos 1974, Sayı: 20, s. 4) Yani TSİP yöneticileri, emperyalist politikayı işçilerin patronlardan daha hararetli bir şekilde desteklediklerini ispat etme gayreti içindedirler. Oysa, istilacı savaşı desteklemek için açılan bağış kampanyaları karşısında işçi sınıfının tek bir tutumu vardır: Bu kampanyalara karşı çıkmak, istilacı savaş için tek kuruş dahi vermemek!

TİP Revizyonistleri De Her Zamanki Gibi Hakim Sınıflara «Ayak Uyduruyor»

Behice Boran revizyonistlerine gelince. Bunlar, henüz parti kuramadıkları için hakim sınıfların savaş harekatına ve sıkıyönetimine örgütlü bir destek sağlayamadılar. Fakat Kıbrıs harekatından bir yıl sonra, sıkıyönetimin ilk ilan edildiği zaman geçerli bir gerekçeye sahip olduğunu belirtiyorlardı. TİP Merkez Yönetim Kurulunun 3 Temmuz 1975 günlü Yeni Ortam gazetesinde yayınlanan açıklamasında şöyle deniyordu:

«İlk ilanı sırasında Kıbrıs müdahalesi dolayısıyla ve 'savaşı gerektirecek bir durumun başgöstermesi' nedenine dayandırılmış olan sıkıyönetim gerekçesi, başlangıçta mevcut olsa bile bugün geçerliliğini yitirmiştir.»

Behice Boran revizyonistleri, devamla dış sebeplerle ilan edilen sıkıyönetimin «iç güvenlik» nedeniyle uzatılamayacağını ileri sürüyorlar. Bunlar, gerici bir istila savaşına dayanılarak ilan edilen ve Türkiye halkını da ezen bir sıkıyönetimin ilk başta haklı bir gerekçeye dayanabileceğini söyleyebilmektedirler. Boran revizyonistlerinde işçi sınıfının menfaatlerini kararlı olarak savunacak yürek hiç bir zaman olmadı. Daha doğrusu onların yüreği daima burjuvazi için çarpmaktadır. Onlar, bir yandan burjuvaziyi destekleyen, bir yandan emekçi halkı uyutan bir tutumu hiç bir zaman elden bırakmadılar.

Sıkıyönetim ilk ilan edildiği zaman, emekçi halkın menfaatine miydi? Sıkıyönetim en başından beri emekçi halkı ezmiyor mu? Sıkıyönetim en başından beri grevleri yasaklayıp faşist baskıları yoğunlaştırmadı mı?

Bütün Türkiye sıkıyönetime karşı mücadeleye kalktıktan, CHP dahi sıkıyönetime karşı çıktıktan sonra, TİP yöneticileri de maskelerinin düşmemesi için kervana katılıyor, ama ayak sürüyerek katılıyor. Sıkıyönetimin başından beri halk düşmanı bir karakter taşıdığını örtbas ederek katılıyor. Onlar böylece gerçekte işçi sınıfının değil. hakim sınıfların menfaatlerini savunduklarını bir kere daha gösteriyorlar.

Lenin, Birinci Dünya Savaşında tamamen sosyal-şoven bir tutumu benimseyen revizyonistler için şöyle demişti:

«... sözde sosyalist, pratikte şoven olan bu akım, 'sosyalizm önderlerinin' sadece 'kendi' millî burjuvazilerinin değil, ayrıca kendi devletlerinin çıkarlarına da alçakça ayak uydurmalarıyla karakterize edilir.»

Lenin'in bu sözü, hakim sınıfların devletinin çıkarlarına hiç şaşmaksızın **«ayak uyduran»** TİP ve TSİP revizyonistleri için de geçerli olmaktadır.

Sendika Ağaları Gerici Savaşa Bağış Topluyor

Sendika ağaları da grevlerin durdurulmasını desteklemiş, sıkıyönetimi haklı göstermiş ve Kıbrıs harekatının yükünün işçi sınıfına bindirilmesinde önemli bir rol oynamışlardır. DİSK yöneticileri, bu konuda Türk-İş'in arkasında kalmamak için büyük çaba göstermiştir. DİSK yöneticileri, Kıbrıs savaş fonuna 3 milyon 200 bin lira vermişler, ayrıca DİSK üyesi işçiler arasında **«bir yevmiyelerini Kıbrıs harekatına vermeleri için»** kampanya açmışlardır. Böylece işçilerin aidatı olarak toplanan paralar ve işçilerden alınan yevmiyeler, ABD emperyalizminin Doğu Akdeniz'deki tahakkümünü genişleten bir hareket için

kullanılmıştır. Ne yazık ki, öğretmen kitlesinin örgütü olan TÖB-DER'in Genel Merkezi ve bazı Mühendis Odalarının yöneticileri de, estirilen şoven cereyana kapılmaktan kendilerini kurtaramamışlardır. Toplanan paralar, Kıbrıs savaş fonuna verilmiştir.

Kıbrıs Harekatı Yeni Vergilere, Zamlara ve Pahalılığa Yol Açıyor

Kıbrıs'ta yapılan iki harekat, 10 milyar liraya malolmuştur. Ada'da devamlı olarak askerî birlik bulundurmanın ve Yunanistan'la girişilen silahlanma yarışının getirdiği yükler, bu miktarın çok üzerindedir. ABD emperyalizminin Doğu Akdeniz'deki jandarmalığının yükü, Türkiye emekçilerine çektirilmektedir. Türkiye halkının menfaatleri ve Türkiye'nin savunulması ile ilgili olmayan Kıbrıs harekatının masrafları, yeni vergiler, zamlar ve hayat pahalılığına yol açmaktadır. Emekçilerin yaşama şartları daha da zorlaşmaktadır.

Kıbrıs'a karşı yürütülen istila hareketi, halk üzerindeki faşist zulmü şiddetlendirmiştir. Sıkıyönetim devamlı olarak uzatılmaktadır. Şovenizm ve militarizm almış yürümüştür. Kıbrıs harekatı, CHP yöneticileri için de bir dönüm noktası olmuştur. Bu harekattan sonra CHP yönetimi, ABD emperyalistleri ve NATO ile daha sıkı bir kader birliği yapmış ve içerde de NATO'cu generallerle daha sıkı bir şekilde birleşmiştir. CHP, teşkilatın muhalefetine rağmen, parlamentoda sıkıyönetimin bir kere daha uzatılmasına oy vermiştir.

IX

TÜRKİYE NE YAPABİLİRDİ?

Birçok yurtsever ve ilerici, Kıbrıs'a yapılan silahlı müdahaleyi pek olumlu karşılamamakla beraber, başka çare kalmadığına inandırıldı ve burjuva milliyetçi fikirlerin etkisi altında kalarak Kıbrıs'ın işgalini destekledi. Bunlar, silahlı müdahalenin gerçek yüzünü açığa çıkaran devrimci fikirlere hak vermekte, fakat en sonunda şu suali sormaktadırlar: Peki ama Türkiye ne yapabilirdi?

Türkiye'nin faşist Yunan müdahalesi karşısında ne yapabileceği, tabiatıyla iktidarda bulunan sınıfların niteliğine bağlıdır. Bununla beraber biz, anti-emperyalist tutumun ne olması gerektiğini burada belirteceğiz.

Devrimcilerin görüşüne göre Türkiye şu tedbirleri almalıydı:

Türkiye, Yunan Faşistlerinin Müdahalesine Karşı Kıbrıs Halkının Mücadelesini Desteklemeliydi

Birinci olarak: Türkiye, bağımsız Kıbrıs devleti ve Kıbrıs halklarının faşist Yunan darbecilerine karşı verdiği mücadeleyi desteklemeliydi. Yunan faşistlerine bağlı Millî Muhafız Kuvvetleri, Kıbrıs'ın meşru hükümetini devirdiği zaman, Kıbrıs Rum halkı ve meşru hükümet kuvvetleri, faşist darbecilere karşı direnişe geçtiler. Kıbrıs Türk halkı içindeki demokratik örgütler de, faşist darbecilere karşı tavır aldılar.

Kıbrıs halklarını destekleme, somut olarak ne şekilde yapılabilirdi?

Türkiye'nin desteği, maddî yardımdan tutun da uluslararası siyasette aktif olarak Kıbrıs Cumhuriye-

ti'nin desteklenmesine kadar çeşitli konularda olabilirdi. Türkiye, Kıbrıs'ın meşru hükümetini tanımaya devam etmeli, bu hükümete silah ve askerî gereç dahil her türlü maddî yardımı yapmalıydı. Hatta Kıbrıs'ın meşru hükümetinin talep etmesi üzerine ve Kıbrıs hükümetinin emrine verilmek şartıyla yabancı müdahaleye karşı askerî yardım da yapılabilirdi.

Nitekim tarihte bunun örnekleri görülmüştür. 1951 yılında Amerikan emperyalistlerinin saldırısı üzerine yüz binlerce Çin gönüllüsü, Kore halkının yardımına koştu ve onunla omuz omuza savaştı. Savaşın sona ermesi üzerine, Çin gönüllüleri daha barışın imzalanmasını beklemeden yurtlarına döndüler. Tek bir Çin askeri dahi Kore'de kalmadığı gibi, Çin bu yardım dolayısıyla Kore topraklarında ne bir askerî üs, ne de iktisadî bir imtiyaz talep etti. Bağımsızlık, özgürlük ve barışa hizmet amacıyla, emperyalist saldırı ve müdahaleye uğrayan ülkelere yapılacak yardım ancak bu şekilde olabilir.

Türkiye'nin tutumu ise, bunun tam tersi olmuştur. Türkiye, Kıbrıs halklarının faşist Yunan müdahalecilerine karşı mücadelesini destekleyeceği yerde, ilkönce tarafsız bir tavır almış, daha sonra darbeyi fırsat bilip Kıbrıs'ı işgal etmiştir. Hatırlanacağı üzere, darbeden hemen sonra Rauf Denktaş, Türkiye hakim sınıflarının politikasını da yansıtan açıklamasında, faşist darbecilerle Rum halkı arasındaki savaşın **«Rumların iç meselesi»** olduğunu söylemişti. Türkiye hakim sınıfları ve Kıbrıs Türk toplumunun faşist yöneticileri, bu anlayışlarıyla Kıbrıs'ta bağımsızlık ve özgürlükten yana olmadıklarını açıkça ortaya koydular.

Nitekim kısa süre içinde Kıbrıs'ı işgal ederek gerçek niyetlerini açığa vurdular.

Kıbrıs Türklerinin faşist darbecilere karşı, Rum halkıyla ortak bir mücadeleye girmesi, Kıbrıs Türkleri üzerindeki millî baskıların son bulması yönünden de olumlu sonuçlar getirirdi.

Diğer taraftan Türkiye, Kıbrıs'ta Denktaş faşistlerini desteklemeye de son vermeliydi. Böyle bir tutum, Kıbrıs halkları arasında düşmanlık körükleyen faşistlere ağır bir darbe indirir ve halkların birliğine hizmet ederdi. Oysa Türkiye, bir yandan Kıbrıs'ta faşizmi yıkacağını iddia etmiş, diğer yandan faşist yöneticileri desteklemiştir.

Türkiye ABD ve NATO ile Bağlantısına Son Vermeliydi

Türkiye'nin Kıbrıs'taki faşist Yunan darbesi karşısında alacağı **ikinci önemli tedbir,** ABD emperyalistleriyle ve NATO ile her türlü bağlantıya son vermek olmalıydı. Böyle bir tutum, Türkiye'nin bağımsızlığına kavuşması yönünden büyük bir değer taşımak yanında, aynı zamanda bağımsız Kıbrıs devletine ve Kıbrıs halklarına yapılacak en büyük yardım olurdu. Türkiye, kendi yurdumuzdaki ABD tahakkümüne karşı güçlü tedbirler almakla, Kıbrıs halklarına en büyük desteği sağlamış olurdu. Çünkü onlar, doğrudan doğruya ABD emperyalistleri tarafından desteklenen Yunan faşistlerine karşı mücadele etmekteydiler.

Türkiye, bu konuda da devrimci tutumun tam tersini uygulamış, anti-emperyalist bir tavır alıp Kıbrıs halklarıyla birleşeceği yerde, ABD emperyalistleriyle birleşip Kıbrıs Cumhuriyetinin üzerine çullan-

mış ve Kıbrıs'taki ABD tahakkümüne jandarmalık etmiştir. ABD emperyalistlerinin Türkiye'deki siyasî, iktisadî ve askerî tahakkümü devam ederken ve bu tahakküme karşı hiç bir tedbir alınamazken Kıbrıs müdahalesinin ABD emperyalizmine karşı yapıldığının söylenmesi gülünçtür. NATO'dan ayrılan Türkiye değil, Yunanistan olmuştur.

Türkiye, Anti-Emperyalist Tedbirler Alarak Üçüncü Dünyanın Desteğini Kazanmalıydı

Diğer taraftan Türkiye, uluslararası planda da, anti-emperyalist ilkelere dayanan kararlı bir tutumla bütün üçüncü dünya ülkelerinin desteğini kazanabilir, hatta Avrupa ülkelerinin önemli bir kısmını etkileyebilir, ABD emperyalistlerini ve Yunan darbecilerini tamamen tecrit edebilirdi. Türkiye Kıbrıs'ın bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü ve egemenliğini savunmalı, Kıbrıs halklarının kendi kaderlerini her türlü müdahaleden uzak olarak çözmesi için kararlı bir mücadele vermeliydi. Gene Türkiye, emperyalistlerin Kıbrıs üzerindeki denetimine hizmet eden anlaşmalara karşı çıkmalı, başka devletlere (İngiltere, Yunanistan, Türkiye) Kıbrıs'a müdahale imkanı veren bu emperyalist anlaşmaların geçersiz olduğunu ilan etmeliydi.

Oysa Türkiye bu konularda da tamamen bağımsızlık düşmanı ve müdahaleci bir tutum takınmıştır. Faşist Yunan darbesinden sonra Türkiye, ortaya çıkan buhranı her halükarda ABD emperyalistlerinin denetimi altında çözme politikası gütmüştür. Girişilen diplomatik çabalarla ABD emperyalistlerinin nüfuzunu kullanarak meseleyi çözmesi istenmiş, hatta Türkiye Başbakanı Kıbrıs'a İngiliz emperyalistleriy-

le birlikte müdahale etmek için Londra'ya kadar gitmiştir. Türkiye hükümeti, meselenin emperyalist menfaatler çerçevesi içinde çözülmesi için aşırı bir hassasiyet göstermiştir. Ecevit hükümeti, Kıbrıs müdahalesi sırasında ittifaklara bağlılığını, müttefiklerin menfaatlerinin korunacağını ve onların desteğinin alındığını döne döne ilan etmiştir. Hatta Türkiye, NATO içinde Yunanistan'dan doğan boşluğu doldurmaya dahi talip olmuştur. Türkiye müdahaleye karşı çıkacağı yerde, kendisi Kıbrıs'ı işgal ederek saldırgan ve müdahaleci bir tutum takınmış ve Üçüncü Dünya ülkelerini karşısına almıştır.

Görüldüğü gibi, bizim ileri sürdüğümüz tedbirler, Türkiye hükümetinin alabileceği cinsten tedbirler değildir. Evet, Ecevit bunların hiç birini yapamazdı. Çünkü Ecevit hükümeti anti-emperyalist bir hükümet değildi.

Devrimciler İlk Günden İtibaren İşgale Karşı Çıktılar

«Ecevit başka türlü hareket edemezdi» yargısının altında yatan gerçek budur. Ecevit başka türlü hareket edemeyeceğine, yani anti-emperyalist bir tavır alamayacağına göre, halk da onun işgalci politikasını ve emperyalist jandarmalığını destekleyemez. Devrimciler, o gün için uygulama imkanı olamasa dahi, daima anti-emperyalist bir politikayı savunurlar.

Nitekim devrimciler, başından itibaren silahlı müdahaleye karşı çıktılar ve Türkiye ordusu dahil bütün yabancı kuvvetlerin derhal Kıbrıs'ı terketmesi şiarını ileri sürdüler. Kıbrıs'ın işgali üzerine **Yurtsever Gençlik Derneği** (YGD) ve **Ankara Demokratik**

Yüksek Öğrenim Derneği (ADYÖD) yayınladıkları ortak bildiride şu şlarları ileri sürüyorlardı:

«Kıbrıs'ın bir Amerikan ve NATO üssü olmasına hayır!

«Bütün yabancı kuvvetlerin adadaki fiilî işgallerine son verilmelidir!

«Adadaki silahlı güçlerden yalnız biri değil, hepsi adayı terketmelidir!

«Hiç bir milletlerarası anlaşmc, yabancı devletlerin Kıbrıs'ta silahlı kuvvet bulundurmasını meşru hale getiremez.»

Bu bildiri dolayısıyla YGD ve ADYÖD yöneticileri tutuklandılar. YGD yöneticileri, bildiride açıklanan fikirleri mahkeme önünde de kararlılıkla savundular.

Gene YGD, 29 Temmuz 1974'te yayınladığı bir bildiride yukardaki şiarları, aynı ifadelerle savunuyordu.

Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu (ATÖF)'nun yayın organı **Birlik** dergisi de şu anti-emperyalist şiarları ileri sürmekteydi:

«Adadaki bütün yabancı işgalci askerler derhal çekilmelidir!

«Akdeniz Akdeniz halklarınındır!

«Kahrolsun gerici savaş!» (Birlik, Sayı: 24, Ağustos 1974)

TSİP'in 11 Eylül 1974'te Ankara'da «Şili, Yunanistan ve Kıbrıs'ta faşizmi protesto» için yaptıkları toplantıda, devrimciler «İŞGALE NİHAYET, KIBRIS'A HÜRRİYET» ve «KAHROLSUN İŞGAL» sloganlarını hakim kıldılar. Böylece revizyonistlerin düzenlediği bir toplantı, işgali protesto eden devrimci bir toplantı haline getirildi. TSİP revizyonistleri, Kıbrıs ve Yunan faşizmine dikkat çekip, Türk işgalini haklı gös-

termeye çalışıyorlardı. Onlar hükümet kuyrukçusu ve işgal taraftarı tutumlarını «sosyalist» bir maske altında devam ettirdiler.

Bütün bu gerçeklere rağmen, revizyonist Kitle gazetesi daha sonra şunları yazabildi: **«Bilebildiğimiz kadarıyla son Kıbrıs meselesinde TSİP, Kitle ve İlke dergileri dışında, işçi sınıfı sosyalistlerinin herhangi bir yorumları olmadı.»** (Kitle, Sayı: 26, Eylül 1974)

TSİP revizyonistleri, devrimci tutumu gözlerden kaçırmaya çalıştılar. Onlar, herkesin kendileri gibi silahlı müdahaleye ve işgale destek olduğunu söyleyerek, kendilerini mazur göstereceklerini sanıyorlardı. Oysa işgale ve silahlı müdahaleye karşı çıkan YGD bildirilerini dağıttıkları için, Anamur'da, Bursa'da, Elazığ'da, Mersin'de, Ankara'da, Gördes'te, Diyarbakır'da ve İzmir'de devrimciler gözaltına alındılar veya tevkif edildiler. Yurtsever Gençlik Derneğinin yedi yöneticisi, derneğin Kıbrıs konusundaki anti-emperyalist tutumu dolayısıyla sekizer yıl hapse mahkum edildi ve YGD fiilen kapatılmış oldu. Anlaşılan revizyonist Kitle dergisi bütün bunları hatırlayamamaktadır.

İşgali destekleyerek «sosyalist» gevezeliğin en keskinini yapmak mümkündür. Ama işgale karşı çıkarak yurtsever bir tutum almak dahi, hakim sınıfların saldırısı ile karşılaşmaktadır. Çünkü «sosyalizm» maskesi altında şovenizmi ve işgalciliği savunanlar hakim sınıfların menfaatlerini desteklemektedirler. İşgale karşı çıkanlar ise, emperyalistlerin ve hakim sınıfların hayatî çıkarlarını tehdit etmektedirler.

X

DEVRİMCİLERİN KIBRIS KONUSUNDAKİ TEZLERİ

Proleter devrimcileri, Kıbrıs konusundaki anti-emperyalist ve enternasyonalist tutumlarında sonuna kadar sebat edeceklerdir. Kıbrıs meselesi ile ilgili olarak savunduğumuz tezler şunlardır:

Kıbrıs'ta Yabancı Üs ve Askere Hayır!

1. Kıbrıs'ın bağımsızlığını savunuyoruz. Bağımsız Kıbrıs devletini ortadan kaldıracak olan Enosis ve taksime karşıyız.

2. Adayı işgal ederek bir NATO üssü haline getiren ve Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını yok eden bütün yabancı birlikler derhal adayı terketmelidir. Türk birlikleri ve Yunan birlikleri son neferlerine kadar Kıbrıs topraklarından çıkmalıdır.

3. Kıbrıs'ın bağımsızlığıyla bağdaşmayan İngiliz üsleri ve gizli Amerikan üssü kaldırılmalı, bütün İngiliz askerleri adadan çıkarılmalıdır.

Kıbrıs'ın Kaderini Tayin Hakkı,
İki Toplumdan Meydana Gelen Kıbrıs Halkına Aittir

4. Kıbrıs'ın kaderini Rum ve Türk toplumlarından oluşan Kıbrıs halkı tayin etmelidir. Kendi kaderini tayin etmek, bir ülkenin kendine ait bir meselesidir. Kıbrıs'ın kendi kaderini tayin etmesine engel olan her türlü yabancı müdahaleye son verilmelidir. Hiç bir yabancı kuvvet, Kıbrıs'ın içişlerine karışmamalıdır. Hiç bir çözüm, Kıbrıs halklarına dışardan zor kullanarak kabul ettirilemez.

5. **İki süper devlet Kıbrıs'a müdahaleye son vermelidir.**

Kıbrıs'ın kaderi emperyalistler arasındaki anlaşmalar ve pazarlıklarla tayin edilemez. İki süper devletin, kıyıları olmadığı halde, Akdeniz'de üsler kurmaları ve savaş gemilerini kol gezdirmelerine karşıyız. **Akdeniz, Akdenizlilerindir.**

6. Sonuç olarak ABD emperyalizminin Kıbrıs üzerindeki tahakkümüne hizmet eden Londra-Zürih anlaşmaları gibi emperyalist anlaşmalara karşıyız. Bu anlaşmalar, İngiltere, Yunanistan ve Türkiye gibi NATO devletlerine Kıbrıs'a müdahale hakkı tanımakta ve Kıbrıs'ın kendi kaderini tayin hakkını ortadan kaldırmaktadır. Kıbrıs'ın bağımsızlığı garantör devletler tarafından değil, bizzat Kıbrıs halkı tarafından garanti altına alınabilir.

7. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Kıbrıs üzerinde büyük devletlerin kontrolünü kurmak isteyen çözüm tekliflerine karşıyız. Sovyetler Birliği, Kıbrıs üzerinde büyük devletlerin ve Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyindeki diğer üyelerin katıldığı uluslararası bir kontrol kurulmasını istiyorlar. Sosyal-emperyalistlerin amacı, bu yolla Kıbrıs üzerinde kendi denetimlerini kurmaktır. Her türlü «uluslararası kontrol», Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin hakkını ortadan kaldırır.

Millî Baskıların Son Bulduğu Bağımsız ve Demokratik Kıbrıs

8. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin ne şekilde yönetileceğini ve Kıbrıs anayasasını, Kıbrıs toplumları her türlü müdahaleden uzak olarak kendileri tespit edebilirler. Bu konuda hiç bir yabancı devlet, herhangi bir

şart ve kayıt ileri süremez. Türkiye'nin işgale dayanarak herhangi bir çözümü Kıbrıs'a zorla kabul ettirmesine karşıyız. **«Coğrafî federatif sistem»** adı altında, Kıbrıs'ın fiilen taksim edilmesine, Kıbrıs halklarının birbirinden tamamen koparılmasına karşıyız. Kıbrıs'ın kaderi, her iki milliyetten Kıbrıs halkı tarafından, tam hak eşitliği esasına dayanılarak tayin edilmelidir. Federasyon veya başka bir çözüm şeklini, Kıbrıs halkı serbestçe kararlaştırmalıdır.

9. Kıbrıs'ta bir milliyetler meselesi vardır. Düne kadar Türkler çeşitli millî baskılar altında kalmışlardır. Bugün de Rum milliyeti Türk işgalcileri tarafından uygulanan millî baskılar altındadır. Biz her türlü millî baskının son bulduğu demokratik Kıbrıs'tan yanayız.

10. Kıbrıs'a yapılan silahlı müdahaleler sonucunda, yurtlarından atılan ve sürülen Rumlar ve Türkler, serbestçe yerlerine ve işlerinin başına dönmelidirler. Kıbrıs'taki yağma ve talana son verilmeli, zarar görenlere tazminat ödenmelidir.

11. Millî baskıların son bulduğu, bağımsız ve demokratik Kıbrıs'ı ancak Kıbrıs halkları gerçekleştirebilirler. Kıbrıs halkları, emperyalizme ve faşizme karşı ortak mücadele vererek yurtlarını kurtarabilir, demokrasiyi gerçekleştirebilir ve millî zulmü yok ederek yurtlarına barış ve huzur getirebilirler. Hiç bir yabancı kuvvet, Kıbrıs halkları namına bunları gerçekleştiremez.

Halklar Arasında Kardeşlik ve Dayanışma

12. İki süper devlete, NATO'cu işgalcilere ve onlarla işbirliği eden Kıbrıs faşistlerine karşı mücadelede, Kıbrıs halkı, başta Türkiye ve Yunan halkları

olmak üzere, bütün Orta Doğu ve Akdeniz halkları ve ülkeleriyle, bütün Üçüncü Dünya ülkeleri ve sosyalist ülkelerle, bütün dünya halkları ve bütün ülkelerin işçi sınıflarıyla birleşmelidir. Kıbrıs, NATO ve Varşova paktı bloklarının dışında kalmakta ısrar etmeli ve Üçüncü Dünya içinde daha kararlı olarak yer almalıdır.

Süper Devlet Jandarmalığına,
Şovenizme ve Militarizme Hayır!

13. Kıbrıs'ın işgal edilmesinden beri devam ettirilen sıkıyönetime karşıyız. İşgalci savaş fonu için tek bir kuruş dahi verilmemelidir. Emekçi halktan toplanan paralar, bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti topraklarına yağdırılan NATO bombaları ve mermileri haline gelmektedir. Türkiye'nin Kıbrıs'ta NATO jandarmalığı yapmasını ve bu uğurda Türkiye emekçilerinin yurdumuzdan başka diyarlarda kırdırılmasını protesto ediyoruz. Yunan halkına ve Kıbrıs Rum halkına karşı şovenizm ve düşmanlık körükleyen her tutumla mücadele edeceğiz. Türkiye halkları emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede, Yunan ve Kıbrıs halklarıyla ortak menfaatlere sahiptir. Biz, emperyalizme ve faşizme karşı halkların kardeşliğini ve dayanışmasını savunuyoruz.

Birleşmiş Milletler Kararı Uygulanmalıdır

Yukarda sıraladığımız maddelerden de anlaşılacağı üzere, biz dünyadaki bütün anti-emperyalist güçler gibi, Kıbrıs meselesinin çözümünde Birleşmiş Milletler kararının uygulanmasını savunuyoruz. Birleşmiş Milletler kararı, yukarda belirttiğimiz ilkelerin hemen hepsini içermektedir. Bu karar Üçüncü Dün-

ya ülkeleri ve Kıbrıs halkları için diplomatik alanda kazanılan bir zafer olmuştur.

Türkiye hükümeti, görünüşte Birleşmiş Milletler kararını kabul ettiği halde bu kararın hiç bir hükmünü uygulamamaktadır. Bu tutum, şüphesiz ikiyüzlülükten başka bir şey değildir. Hakim sınıfların iktidarı, bir yandan bütün yabancı kuvvetlerin Kıbrıs'tan çekilmesini öngören bir karara oy vermekte, öte yandan Türkiye'de aynı isteğin ileri sürülmesini, zulüm ve zindan cezalarıyla karşılamaktadır.

Hakim sınıfların bu tutumu, onların ABD emperyalizmine hizmet eden işgalci karakterlerinin açığa çıkmasından ileri gelmektedir. Türkiye, küçük bir ülkeyi silah zoruyla işgal etmekle, bütün dünyada haksız bir duruma düşürülmüştür. Türkiye halkı, hakim sınıfların ve revizyonistlerin estirdiği şoven cereyana rağmen, gerçekleri her geçen gün açık olarak görmektedir. Denizlili devrimci bir köylünün yayınlanan sözleri, gerçek yurtseverliğin ifadesidir. Köylü arkadaş şöyle demektedir:

«Kıbrıs'ta barış, yabancı devletlerin silah zoruyla olamaz. Kendimizden küçük devletleri her ne surette olursa olsun istila ederken, bunun adına da barış diyerek, memleketi bir şovenizme ve kahramanlığa boyadık. Bir gün bizden güçlü devletler de bizim ülkemize karşı barış getirdiklerini söyleyerek bizi istila ederlerse ağlamamak gerekir. O zaman vatandaşın gözyaşlarıyla kahramanlık boyaları sureti katiyede yıkanamayacaktır.» (Aydınlık, Sayı: 48, s. 10)

İki Süper Devlet!
Kıbrıs'tan ve Akdeniz'den Defolun!

Kıbrıs'a yapılan silahlı müdahale, Doğu Akdeniz'deki kargaşalığı daha da artırmıştır. İki süper devletin Orta Doğu ve Akdeniz'deki hegemonya çatışması her geçen gün şiddetlenmektedir. Kıbrıs, Süveyş ve Orta Doğu petrolleri bakımından taşıdığı önem dolayısıyla bu çatışmanın odak noktalarından birini meydana getirmektedir. Orta Doğu'da yeni bir savaşın patlak vermesi ihtimali her geçen gün büyümektedir. ABD emperyalistleri, Arap ülkelerine karşı beslediği saldırı ve müdahale niyetlerini açıkça ortaya koymaktadırlar. ABD'nin bu bölgede yeni saldırı ve müdahalelere hazırlandığını herkes görebilmektedir.

Aynı şekilde Sovyetler Birliği de, kargaşalığın artmasından yararlanarak nüfuz alanlarını genişletmek çabası ve ihtirası içindedir. Sovyetler Birliği, Yunanistan'ın yenik duruma düşmesinden yararlanarak bu ülkeye sızmaya çalışmakta, diğer yandan Kıbrıs'ta kargaşalığı artırarak ada üzerinde kontrol kurmak peşinde koşmaktadır.

Bugün her iki süper devletin, birbirlerinin müdahaleci tutumunu bahane ederek, Orta Doğu'daki nüfuz bölgeleri üzerindeki tahakkümlerini artırdıkları gözlerden kaçmamaktadır. İki süper devlet, Orta Doğu'da amansız bir rekabet içindedir. Dünyanın her yanında sürdürülen bu hegemonya yarışı günün birinde yeni bir dünya savaşına yol açacaktır.

Hakim sınıflar, Kıbrıs'ı işgal etmekle yurdumuzun başına büyük bir bela açmışlardır. Türkiye, kargaşalığın gittikçe merkezine doğru çekilmektedir. Orta Doğu'da iki süper devletin yarattığı kargaşalık ve saldırı tehditleri bugün Türkiye'yi her zamankin-

den fazla ilgilendirmektedir. Türkiye, ABD emperyalizminin Orta Doğu'daki jandarmalığı görevini yüklenmekle, sonu karanlık maceraların ve tehlikelerin içine girmiştir.

Devrimciler ve Yurtseverler Her Türlü Baskıya Göğüs Gererek Gerçekleri Savunmalıdır

Bu şartlar altında Türkiye devrimcilerine, yurdunu seven ve emperyalist savaşa karşı olan herkese önemli görevler düşmektedir.

İşgalci siyasete ve şovenizme karşı mücadeleyi cesaretle güçlendirmeliyiz. Türkiye hakim sınıflarının, Kıbrıs'a barış ve özgürlük götürmek perdesi altında yaptıkları NATO jandarmalığını bütün halka açıklamalıyız. Bazı yurtseverler, estirilen şoven hava karşısında gerçeklerin halka açıklanmasına, «sonra tecrit oluruz» gerekçesiyle karşı çıkmaktadırlar. Devrimciler, her şart altında ve her türlü baskıya göğüs gererek gerçekleri ve halkın menfaatlerini savunurlar.

İşgalci siyasetin halkımızın menfaatlerine ne kadar zararlı olduğu, er geç gün ışığına çıkacaktır ve bugünden çıkmaktadır. Birinci Dünya Savaşında Türkiye'yi Alman emperyalizminin hizmetinde savaşa sokanlar bugün lanetle anılmaktadır. Emperyalist ve gerici savaşlara girişenler, ilk başlarda milliyetçi duygulara dayanarak geniş halk yığınlarını etkileyebilirler. Fakat savaşın gerici karakteri ortaya çıktığı zaman, halkın nefretinden başka bir kazançları kalmayacaktır.

Başka ülkelerin bağımsızlığını yok etmek, bizlerin Türkiyeli olmaktan duyduğumuz gururu yarala-

maktadır. Çünkü emekçi halkımız, başka halkların haklarına saygı hisleriyle doludur ve tarihte zulme karşı yiğitçe mücadele etmiştir. Emekçiler, hiç bir halkın zulüm görmesini istemezler. Bu onların sınıf karakterlerinden ileri gelir. Türkiye'de yaşayan herkes işgalci bir ülkenin vatandaşı olmaktan sorumluluk duymalıdır. Türkiye'nin ABD jandarmalığı yapması, yurdumuz için onur kırıcı olduğu kadar, felaket getirici bir durumdur.

Kendi yurdumuzda iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesini daha kararlı olarak devam ettirmeliyiz. Böylece Kıbrıs halkına da en büyük desteği sağlamış oluruz.

Emperyalizme karşı mücadele, Lenin'in belirtiği gibi oportünizme karşı mücadele ile birleştirilmediği zaman, ikiyüzlülükten ibarettir. Özellikle bugün oportünizm, sosyal şovenizm noktasına varmıştır ve işgalin baş destekçisi olmuştur. Revizyonistler, Kıbrıs'ın işgalinde hakim sınıfların aldatmacalarına destek olarak halkımıza büyük kötülük yapmışlardır. Diğer taraftan bugün dünyada revizyonizmin merkezi olan Sovyet sosyal - emperyalizmi, kendi tahakküm emellerini «sosyalizm» maskesi altında gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bu durum, revizyonizme karşı açık ve kararlı bir mücadeleyi daha da önemli kılmaktadır.

Emperyalizme, şovenizme ve işgalci siyasete karşı mücadelemiz somut olmalıdır. Bugün soyut olarak Kıbrıs'ın bağımsızlığından söz etmek bir anlam ifade etmemektedir. ABD emperyalistleri ve sosyal - emperyalistlerden tutun da, Süleyman Demirel'e ve Ecevit'e kadar herkes **«Kıbrıs'ın bağımsızlığından»** dem vurmaktadır. **«Bağımsız Kıbrıs» istemek, somut olarak işgale karşı çıkmak ve bütün yabancı askerlerin Kıbrıs'ı terketmesini talep etmekle mümkündür.**

İki süper devlet, Kıbrıs'tan ellerinizi çekin!

Bütün yabancı askerler Kıbrıs'tan dışarı!

İşgale nihayet, Kıbrıs'a hürriyet!

Kıbrıs'ın kaderini, her türlü baskı ve müdahaleden uzak olarak Kıbrıs halkı tayin etmelidir!

Kıbrıs'ın her iki toplumu için tam hak eşitliğine dayanan, millî baskının son bulduğu, demokratik ve bağımsız Kıbrıs!

Kahrolsun gerici savaş!

Yaşasın halkların devrimci birliği!

Yaşasın Kıbrıs ve Yunanistan'la dostluk!

FEDERE DEVLET EŞİTTİR TAKSİM

17 Şubat 1975
Aydınlık, Sayı: 54

Kıbrıs'ta «Türk Federe Devleti» ilan edilmiş bulunuyor. Hakim sınıfların bu son girişimi üzerine yaratılmak istenen bayram havasına katılmadan önce, bütün emekçiler ve yurtseverler, bu hareketin anlamı üzerinde dikkatle düşünmeliyiz. Kıbrıs Türk Federe Devletinin kurulması, Kıbrıs'ın taksim edilmesinin açıkça ilanından başka bir şey değildir. Hakim sınıflar, «bağımsız Kıbrıs, bağımsız Kıbrıs» diyerek, Kıbrıs'ın bağımsızlığını çiğnemişlerdir. Kıbrıs'ın bir bölümü silah zoruyla Türkiye'ye ilhak edilmiştir. Kıbrıs'ın kendi kaderini tayin hakkı açıkça ayaklar altına alınmıştır.

Unutmamak gerekir ki, Kıbrıs'ta yaşayan bir de Rum topluluğu vardır. Ve bunlar, Kıbrıs nüfusunun yüzde seksenini oluşturmaktadır. Bunu hatırlamak, özellikle Türkiye emekçilerinin ve bütün halkımızın menfaatleri açısından önemlidir. Çünkü eğer bir devlet, başka bir ülke halkını eziyor ve onun kaderine silahla müdahale ediyorsa, kendi ülkesinin halklarını da eziyor demektir.

Türkiye'nin kendi sınırları dışında maceralar araması, özellikle Doğu Akdeniz ve Orta Doğu'nun bir

barut fıçısı olduğu şu günlerde, halkımıza felaket getirir. Testi kırıldıktan sonra yol gösteren çok olur. Bütün devrimciler, bütün emekçi halkımız, Amerikancı iktidarın batakçı siyaseti karşısında uyanık olmalı ve bu politikaya cesaretle karşı çıkmalıdır.

İğneyi Kendine Çuvaldızı Başkasına

Bir ülkenin kendi kaderini tayin hakkı ne demektir? O ülkenin her türlü baskı ve müdahale dışında kendi kaderine serbestçe hükmetmesi demektir. Kıbrıs'ın federe bir devlet mi olacağı, yoksa başka bir devlet şeklini mi benimseyeceği, tamamen Kıbrıs halkının meselesidir. Kıbrıs'ın iki millî topluluğu, bunu yabancı müdahalelerden uzak olarak kararlaştırabilirler. Oysa bugün Kıbrıs'ın önemli bir bölümü Türkiye'nin askerî işgali altındadır ve «federe devlet» kararı, bu işgale dayanarak silah zoruyla alınmaktadır.

Türkiye'nin Amerikancı hakim sınıfları, çuvaldızı başkasına batırmadan önce, iğneyi kendilerine batırmalıdırlar. Bugün bir emperyalist ülke, Türkiye topraklarının bir bölümünü işgal ederek, burada yaşayan başka bir milliyetin ezildiğini ileri sürse ve bu topraklar üzerinde «federe bir devlet» ilan etse, buna razı olunur mu? Böyle bir durumda, istenildiği kadar **«Türkiye'nin bağımsızlığı devam etmektedir»** densin, bu yalana kim inanır? Bu şekildeki emperyalist müdahalelere ilk karşı çıkanlar, hiç şüphesiz Türkiye halkları olacaktır.

Çünkü millî mesele, bir ülkenin iç meselesidir. Bugün dünyanın birçok ülkesinde birden fazla milliyet yaşamaktadır. Bunların birçoğunda, milliyetler arasında eşitlik yoktur ve bazı milliyetler ezilmektedir. Proleter devrimcileri, her milletin kendi kaderini

tayin hakkını savunurlar ve millî baskılara karşı çıkarlar. Fakat hiç bir ülkenin ezilen milliyeti, yabancı devletlerin silahlı müdahalesi ile millî baskılardan kurtulamaz. Tam tersine, «millî baskıdan kurtarmak» adına yapılan silahlı müdahaleler, o ülke üzerindeki emperyalist tahakkümü ağırlaştırır. Millî baskılardan kurtulmak, milletlerin kendi meseleleridir. Bu mesele o ülke halklarının ortak mücadelesiyle devrimci bir çözüme ulaşır.

Kıbrıs'taki millî baskılara son vermek, bağımsız ve demokratik Kıbrıs'ı gerçekleştirmek Kıbrıs'ın iki millî topluluktan oluşan halkının meselesidir. Onların anti-emperyalist ve demokratik bir çözüme ulaşmaları, bütün dünya halklarının arzusudur. Bu yoldaki her girişim desteklenir. Fakat silahlı müdahale, bir ülkenin kaderini tayin hakkı ve bağımsızlığı ile bağdaşmaz.

Kuvvet Zoruyla Yürütülen Politika Ancak Süper Devletlere Dayanarak Devam Ettirilebilir

Amerikancı iktidar, hangi kisveye bürünürse bürünsün, Kıbrıs'ta «Türk Federe Devletini» ilan etmekle, bugün süper devletlere daha muhtaç ve daha bağımlı bir duruma düşmüştür. Çünkü bütün dünya halklarının ve Üçüncü Dünya ülkelerinin şiddetle karşı çıktığı böyle bir politika, ancak emperyalistlere dayanarak devam ettirilebilir. Türkiye ordusunun donatım bakımından nasıl ABD silah endüstrisine bağımlı kılındığı, bugün bütün çıplaklığı ile ortadadır. Kuvvet zoruyla yürütülen bir politika, ancak kuvvet zoruyla devam ettirilebilir. Kıbrıs'ta federe devletin ilan edilmesi ile bir adım daha atılmıştır. Ama hangi

yolda? Doğrudan doğruya süper devletlerin baskılarına daha fazla boyun eğmek yolunda, Türkiye'nin kaderini süper devletlerin ellerine daha fazla teslim etmek yolunda... Çünkü Türkiye hakim sınıflarının, bu politikalarını devam ettirebilmek için yaslanacakları başka bir güç yoktur.

Amerikancı iktidarın tutumunu bugün dünyada hiç bir ülke desteklemiyor. Bütün Üçüncü Dünya ülkeleri ve hatta Avrupa ülkeleri, Kıbrıs'ta «federe devlet» ilan edilmesine karşı çıkmaktadır. İktidar, Türkiye halkını aldatamaz. Bugün Türkiye dünya ölçüsünde bir yalnızlığa sürüklenmiştir. Bu durum, Kıbrıs'ta yürütülen işgalci siyasetin tabii bir sonucudur. İktidar, Güney Kore gibi ABD kuklası hükümetlerin desteğini ilan ederek, düştüğü yalnızlığı gizliyemez. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonunda, Kıbrıs'ta yurtlarından edilen bütün mültecilerin serbestce geri dönmesi kararı alınıyor. Bu karar, ilan edilen federe devletin açıkça reddedilmesidir.

Bugün, iki süper devletin dünyaya hükmettiği günler artık geride kalmaktadır. Emperyalistlere dayanarak veya onlara teslim olarak yürütülen her siyaset iflasa mahkumdur. Artık dünyanın kaderine Üçüncü Dünya ülkeleri ve ezilen halklar hükmetmektedir. Bu sebeple «kuvvetlinin borusu öter» siyaseti, yıkılmaya mahkumdur. Böyle bir siyasetin yıkılması, bütün dünya halklarının iyiliğinedir. Fakat Amerikancı hakim sınıfların siyaseti, halkımızı felakete sürüklemektedir.

Amerikancı hakim sınıflar, halkımızın ve yurdumuzun geleceğini kumar masasına sürmektedirler ve bu kumarı oynarken, güvendikleri tek güç «ABD yardımı»dır. Bu yardımın bedeli ise, Türkiye üzerindeki emperyalist boyunduruğun daha da ağırlaşmasıdır

Bu «yardım»ın bedeli, Türkiye Ordusunun Orta Doğu'da ABD emperyalizmine jandarmalık yapmasıdır. Bu «yardım»ın bedeli, Türkiye emekçilerinin savaşlarda kırdırılmasıdır. Bu «yardım»ın bedeli, halkımızın Amerikancı faşist iktidarların zulmü altında ezilmesidir.

Bu sebeple, Amerikan «yardımı»na ve Türkiye hakim sınıflarının Kıbrıs'ta yürüttükleri maceracı, bataklçı ve işgalci siyasete cesaretle karşı çıkmalıyız. Yurdumuzun geleceğini düşünen her yurttaşın görevi budur!

Türkiye Kaderini Üçüncü Dünya İle Birleştirmeli ve İki Süper Devlete Karşı Çıkmalıdır

Türkiye için tek kurtuluş yolu, ABD boyunduruğuna son vermek ve Üçüncü Dünya ülkeleri ile birleşmektir. Bunun için Türkiye NATO'dan çıkmalı, ABD üslerini kaldırmalı, ABD ile bütün ikili anlaşmalara son vermeli, yurdumuzda tek bir yabancı asker kalmamalı ve yurdumuza tek bir yabancı asker sokulmamalıdır. Türkiye iki süper devletin Akdeniz ve Orta Doğu'daki hegemonya yarışına alet olmamalıdır. Türkiye, her iki süper devletin tahakküm politikasına karşı çıkmalı ve kaderini Üçüncü Dünya ülkeleri ile birleştirmelidir.

İki süper devlet, Türkiye ve Yunanistan'ı kendi tahakküm ve yayılma emellerine alet etmek istiyorlar. Bu amaçla, halklar arasında düşmanlık körüklüyor ve bölgede kargaşalığı artırıyorlar. İki süper devletin de Akdeniz'de kıyısı yoktur. Oysa bütün Akdeniz, onların savaş filoları, savaş üsleri ile doludur.

Akdeniz, Akdenizlilerindir. Bütün Akdeniz ve Orta Doğu ülkeleri iki süper devlete karşı çıkmalı ve aralarındaki meseleleri, adalet ilkelerine dayanarak, ba-

rış yoluyla çözmelidirler. Biz Yunanistan'la Türkiye'nin savaşmasına karşıyız. Her iki ülkeyi bu yolda felakete sürükleyen emperyalist işbirlikçisi hakim sınıflara karşıyız. Türkiye ve Yunan halklarının, dostluğunu savunuyoruz. Her iki ülke halklarının, iki süper devlete karşı devrimci birliğini savunuyoruz.

Federe devlet, «taksim» demektir.

İşgale nihayet, Kıbrıs'a hürriyet!

ABD boyunduruğu ve yardımına hayır!

Gerici savaşa hayır!

Akdeniz Akdenizlilerindir!

Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halkları, iki süper devlete karşı Üçüncü Dünya ülkeleriyle birleşelim!

FETİHÇİLİK YARIŞINI KİM KAZANACAK?

3 Haziran 1975
Halkın Sesi, Sayı: 8

Türkiye hakim sınıflarının Kıbrıs macerası devam ediyor. ABD işbirlikçisi iktidarlar, Kıbrıs'ın bağımsızlık ve egemenliğini ortadan kaldıran istilacı tutumda ısrar ederek, gittikçe daha fazla batağa saplanıyorlar, Süleyman Demirel, **Le Monde** gazetesine verdiği demeçte Türkiye hakim sınıflarının görüşünü açık sözlülükle belirtiyor: **«Bir fiilî durumdur ve bunu kabul etmelidirler.»** (Milliyet, 22 Mayıs 1975)

İşte emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin zorbalık anlayışları budur. Onlara göre gücü yeten devlet, isteklerini zorla kabul ettirmek hakkına sahiptir. Bu görüşü savunanlar kendilerinden daha büyük devletlerin zorbalık politikasına boyun eğmeyi de peşinen kabul etmiş olurlar. Ne var ki, zorbalık politikası günümüzde iflas etmektedir. Bunun en güzel örneği, ABD emperyalistlerinin içine düştüğü durumdur. Onlar, nükleer silahlarına, deniz ve uçak filolarına, askerî güçlerine dayanarak, isteklerini küçük ülkelere zorla kabul ettireceklerini sanmışlardı. Fakat dünya halkları, ABD emperyalistlerinin bu zorbalık ve saldırı politikasını yenilgiye uğratıyorlar. Olaylar göstermiştir ki, saldırıya uğrayan küçük bir ülke, dünyada

en geniş desteği kazanmakta ve güçlü görünen büyük devleti adım adım alt etmektedir.

NATO İçinde Kıbrıs'ın Taksim Pazarlıkları

Kıbrıs'a asker çıkartılmasının kimin işine yaradığı bugün artık apaçık ortaya çıkmış bulunuyor. Şimdi NATO içinde Kıbrıs'ın taksim edilmesi pazarlıkları yapılmaktadır. Kıbrıs'ın bağımsızlığı ve egemen bir devlet olduğu, tamamen bir kenara atılmıştır. Kıbrıs'ın kaderi, Kıbrıs dışındaki ülkeler arasında tartışılmaktadır. Kissinger ve yardımcıları, Ankara ve Atina arasında mekik dokuyorlar, Türk ve Yunan Dışişleri Bakanları bu iş için buluşuyorlar, Brüksel'deki NATO toplantısında Kıbrıs'ın kaderi görüşülüyor. Ford, Demirel ve Karamanlis arasında bu konuda pazarlıklar yapılıyor.

İşte bu ortamda düşüncesi sorulmayan biri varsa, o da Kıbrıs'ın iki toplumdan meydana gelen halkıdır. Oysa Kıbrıs'ın kaderini tayin etme hakkı, yalnız ve yalnız Kıbrıs'a aittir. Hangi gerekçe ve bahaneyle olursa olsun, hiç kimsenin Kıbrıs'ın kaderine müdahale etmeye hakkı yoktur.

ABD emperyalistlerinin bütün telaşı, Kıbrıs meselesini NATO içinde çözmektir. Türkiye ve Yunanistan arasındaki çatışmanın derinleşmesi, ABD emperyalistlerini ve NATO'yu endişelendirmektedir. ABD ve NATO için önemli olan, Kıbrıs'ın kendi hakimiyetleri altında olmasıdır. Kıbrıs'taki Türk işgali bunu garanti altına almaktadır. Fakat bir de Yunanistan'ı tatmin etme meselesi vardır. NATO'nun güneydoğu kanadının ayakta kalması geniş ölçüde buna bağlıdır. ABD'nin Türkiye'yi uzlaşmaya zorlamasının sebebi budur ABD emperyalistleri, bugün aynı baskıları Orta Doğu'

daki diğer jandarmaları olan İsrail üzerinde de uygulamaktadır. ABD'nin çeşitli Arap ülkeleri üzerindeki hakimiyetini koruması, İsrail'in belli bir uzlaşmayı kabul etmesine bağlıdır. Türkiye'nin durumu da farklı değildir. Bir gazete haberine göre, bizzat Kissinger, bu benzerliğe işaret etmektedir. Gazete şöyle diyor:

«Yine Amerikalı gazetecilerin verdikleri bilgiye göre, Kıbrıs konusundaki pazarlıklar sırasında Kissinger, Türkiye'yi dolaylı bir dille tehdit ederek, Türkiye'nin Kıbrıs'ın Omorfo bölgesiyle Magosa'dan çekilmesini istemiştir. Aksi halde kötü sonuçların doğabileceğini de söyleyen Kissinger, bu konuda İsrail'i örnek vermiştir. İsrail'in bir kısım topraklardan geri çekilmeyi kabul etmediğini, bu nedenle barışın sağlanamadığını söyleyen Kissinger 'şimdi ise pişmanlar' demiştir.» (Yeni Ortam, 24 Mayıs 1975)

Kıbrıs'a Askerî Müdahale Türkiye'yi Yalnızlığa Sürükledi

Kıbrıs, Doğu Akdeniz'de ABD emperyalistleri için batmayan bir uçak gemisi haline getirilmiştir. Bu durum, bütün Orta Doğu ülkeleri üzerinde ABD tehdidini artırmaktadır.Bu sebeple bütün Orta Doğu ve Üçüncü Dünya ülkeleri, Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgal etmesini protesto ediyorlar. Türkiye hakim sınıfları gerçekleri halkımızdan gizlemeye ve emekçi kitleleri kandırmaya çalışıyorlar. Bütün Arap ülkelerinin, Üçüncü Dünya ülkelerinin hemen tamamının, Balkan ülkelerinin, Çin Halk Cumhuriyeti. Arnavutluk, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti gibi sosyalist ülkelerin bu konudaki tavırları açıktır. Bütün bu ülkeler, Kıbrıs'taki yabancı birliklerin derhal geri çekilmesini ve Kıbrıs'ın

geleceğinin Kıbrıslılar tarafından kararlaştırılması gerektiğini defalarca açıkladılar.

Asya Afrika Halkları Dayanışma Örgütü Mayıs ayında Lefkoşe'de toplanmış ve toplantıda, Mısırlı Genel Sekreterin **«Türkiye'ye karşı siyasal ve ekonomik ambargo uygulanması»** çağrısı alkışlarla karşılanmıştır. (Cumhuriyet, 18 Mayıs 1975) Filistin Kurtuluş Örgütü, bağımsız Kıbrıs devletini desteklediğini ve Türk işgaline karşı olduğunu, açıkca belirtmekte ve Rum göçmenlere **«çadırlarda oturmalarını»** tavsiye etmektedirler. (Milliyet, 5 Nisan 1975) Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti, Kıbrıslı Rum kadınların yürüyüşüne temsilci yollamıştır. Karamanlis'in geçende yaptığı Romanya ziyareti sonunda yayınlanan bildiride, Romanya **«bütün yabancı birliklerin Kıbrıs'tan çekilmesini»** talep etmektedir... Bütün ülkelerin oybirliği ile alınan Birleşmiş Milletler kararı da dünya halklarının ortak görüş ve menfaatlerini dile getirmektedir.

Avrupa emperyalistlerinin tutumu da Üçüncü Dünya ülkeleri gibidir. **Demirel** bu durumu **Le Monde** gazetesine verdiği demeçte **«Avrupa Yunanistan'ı desteklememeli»** diyerek açıkça belirtiyor. Avrupa Ekonomik Topluluğunun ve Avrupa Konseyinin çeşitli toplantılarında bu durum açıkça ortaya çıkmıştır. Türkiye'yi destekleyen tek bir Avrupa ülkesi yoktur. Sovyet sosyal-emperyalistleri ve onu izleyen Varşova Paktı ülkeleri de, işgalden hemen sonra Yunanistan'ın arkasına geçmişlerdir. Sovyetler Birliği ülkelerin bağımsızlığı ve egemenliği ile ilgili her ilkeyi bir kenara atarak, kargaşalığın artmasını istiyor ve bulanık suda balık avlıyor. Türkiye'nin işgaline yeşil ışık yakan Sovyetler Birliği bugün ise Yunanistan'ın arkasına geçmiş bulunuyor.

CHP ve MC Birbirinin Külahını Giyiyor

Bu durumda geriye ne kalmaktadır? Gerçek olduğu gibi ortaya konmalıdır. Türkiye ABD emperyalistleri dışında, İran ve Pakistan gibi bir-iki ülkenin gönülsüz desteğine sahiptir. ABD emperyalistleri de Yunanistan'ı razı etmek için Türkiye'yi belli tavizlere zorlamaktadır. Görüldüğü gibi, ne Erbakan'ın müslümanlığı, ne de ABD desteği, Türkiye'yi bütün dünyada yalnızlığa düşmekten kurtaramamıştır. Bu şartlar altında iktidarda ister Milliyetçi Cephe olsun, isterse Ecevit gelsin Türkiye bazı tavizler vermek durumundadır. Milliyetçi Cephe iktidarı, CHP'nin eleştirilerinden korkmaktadır. Ecevit ise ABD Dışişleri Bakanı yardımcısı Hartman'a, ancak **«güçlü bir hükümetin»** bu tavizleri verebileceğini söylemiştir. Ecevit, ABD emperyalistlerine ancak kendisinin bu meseleyi çözebileceğini dolaylı olarak ifade etmektedir. Aynı gerçeği Nadir Nadi şu sözlerle açıklıyor:

«Ecevit bugün iş başında bulunsaydı, onunla anlaşmak bir ölçüde daha kolay olabilirdi. Ecevit'in barış uğruna onaylıyabileceği ödünlerin ulusal çıkarlarımızı zedelemiyeceğine inandırmak olasılığı daha fazla olurdu.» (Cumhuriyet, 25 Mayıs 1975)

Bu şartlar altında CHP ve ona yakın bazı yazarlar, Milliyetçi Cepheyi köşeye sıkıştırmak için, işgalci siyasette kendilerinin daha kararlı olduklarını ispat etmeye çalışıyorlar. Bunlar, Demirel, Erbakan, Feyzioğlu ve Türkeşlerin Milliyetçi Cephesine göre, kendilerinin daha keskin «milliyetçi» olduklarını gösterme çabası içindeler. Ve bu tutumlarını halka «ABD'nin baskılarına karşı çıkmak» şeklinde takdim ediyorlar. Bu çevreler şunu iddia ediyorlar: «Bakın biz Kıbrıs'ı isgal etmekle ABD emperyalistlerini o kadar

kızdırdık ki, ABD Kongresi askerî yardımı bile kesti.»

Fakat unutmamak gerekir ki, aynı Kongre, Vietnam ve Kamboçya'daki faşist kuklalara yeni yardım yapılmasını da reddetmişti. Türkiye'ye yardım yapılmasında ısrar eden Ford ve Kissingerler, aynı zamanda Vietnam ve Kamboçya'daki faşistlere askerî yardım yapılması için de çalışıyorlardı. Türkiye'ye askerî yardımın devam etmesini savunanlar, aslında Amerikan tekelci sermayesinin en saldırgan kesimidir.

Kıbrıs'ın işgalinde ısrar eden en keskin tavır, aslında bugün dünya halklarının ve ezilen ülkelerin isteklerine en aykırı olan tutumdur. CHP ve Milliyetçi Cephe, iktidar ve muhalefetteki yerlerini değişince birbirlerinin külahını giyiyorlar. Dün Türkeş Kıbrıs'ın tamamını fethedemediği için CHP'yi eleştiriyordu. Bugün de CHP ve yandaşları bir adım bile geri atılamaz diyorlar.

İstilacılıkta Diretmek Yurtseverlikle Bağdaşmaz

«Milliyetçilik» yapayım derken, fetihçiliği herkesten keskin savunarak emperyalizme karşı mücadele edilemez, tam tersi yapılır. Milliyetçi Cepheye karşı, istilacılıkta daha kararlı görünerek «ilerici muhalefet» yapılamaz. Erbakan ve Demirellerin milliyetçiliğiyle yarışa kalkanlar, dünya çapında hangi kampın içine düştüklerine bir an olsun bakmalıdırlar. Dar milliyetçi bakış açısı, bazan kişiyi, dünya halklarına en uzak ve emperyalistlere en yakın noktaya götürür. Böyle bir milliyetçilik, On İki Ada, Selanik, derken «Viyana kapılarına» kadar gider.

Ancak ilkelere bağlı anti-emperyalist bir politika ile, Milliyetçi Cephenin Amerikan uşağı tutumuna

karşı tutarlı bir mücadele verilebilir. Türkiye'nin menfaatleri ve gerçek yurtseverlik bunu gerektirir. CHP'nin tutumu buna aykırıdır ve dayandığı felsefenin Milliyetçi Cepheden farkı yoktur. Onlar da her şeyi NATO menfaatleri içinde halletme peşindedirler. Her ikisi de Kıbrıs'ın bağımsızlığına karşıdır.. Her ikisi de Kıbrıs'ın kendi kaderini tayin etme hakkını hiçe saymaktadır. Her ikisi de belli tavizler verilse dahi, fethedilen topraklarda kalma kararındadır. ABD'nin Kıbrıs politikasının genel ilkeleri de bunlar değil midir?

Orta Doğu'da petrol meselesinin yeniden alevlenmeye başladığı bir ortamda Türkiye'nin Kıbrıs'ı bir NATO üssü haline getirmesi daha da şiddetli tepkilere yol açacaktır. Orta Doğu'da savaş ihtimalinin arttığı şartlarda, Türkiye'nin ABD jandarmalığında ısrar etmesi, yurdumuzun ve halkımızın çıkarlarına aykırıdır. Türkiye'nin menfaati Orta Doğu ülkeleriyle dost olmasındadır. Oysa bugünkü durum, bir savaş halinde Türkiye'yi ABD emperyalizminin jandarmalığına itecektir.

Yabancı Askerler Çekilsin
Kıbrıs'ın Kaderini Kıbrıslılar Tayin Etmeli

Bizim yurdumuzun ve halkımızın menfaatlerini savunan tutumumuz açıktır. Yabancı devletlerin Kıbrıs üzerinde yürüttüğü her türlü pazarlığa karşıyız. Bütün yabancı birlikler Kıbrıs'tan çıkmalı ve Kıbrıs meselesini Kıbrıs'ın Rum ve Türk toplumları barışçı görüşmeler yoluyla kendi aralarında halletmelidirler. Hiç bir yabancı devlet, Kıbrıs'ın meselelerine müdahale etmemelidir. Birleşmiş Milletler kararı aynen uygulanmalıdır.

Ege denizi konusunda Türkiye ve Yunanistan a-

rasındaki çatışma barışçı görüşmelerle hakkaniyet esaslarına göre çözülmelidir. Türkiye'nin Yunanistan'la savaşmasına karşıyız. Ege denizi, bir Türkiye - Yunanistan denizi haline getirilmeli ve emperyalist menfaatlere kapatılmalıdır. Akdeniz'de dolaşan yabancı askerî filolar Akdeniz'i terketmelidir. Akdeniz Akdenizlilerindir.

Türkiye, Orta Doğu ülkeleriyle birleşmeli, bütün ABD askerleri ve üslerini topraklarından kovmalı, NATO'dan çıkmalıdır! Türkiye, NATO ve Varşova paktı blokları dışında bağımsız ve tarafsız bir ülke olmalı, her iki süper devletin tahakkümüne karşı çıkmalıdır.

Kıbrıs konusunda izlenen ABD işbirlikçisi ve gerici politika emekçi halkımız üzerindeki baskıları da artırmaktadır. Sıkıyönetim bunun en açık ifadesidir. Sıkıyönetim kalkmalıdır!

PUSUDA BEKLEYEN FELAKET TÜCCARI

29 Temmuz 1975
Halkın Sesi, Sayı: 16

On milyar liralık Rus kredisinin niteliğini, revizyonistler çok güzel belirttiler. **«Yürüyüş»** dergisi, bu kredinin bir **«cankurtaran simidi»** olduğunu yazdı (Sayı 13). Behice Boran, geçen hafta meseleyi daha açık olarak şöyle koyuyordu: **«Sekiz yıldan beri de burjuvazi ve iktidarları finansman zorluklarını Sovyetler Birliği'ne başvurarak giderme durumunda kalmıştır. Bugün de finansman kaynakları bakımından en sıkışık kalındığı bir zamanda Sovyetler Birliği'nden 700 milyon dolar sağlanmıştır.»** (Yürüyüş, Sayı: 15, s. 8)

Brejnev emperyalistleri, Amerikancı faşist Milliyetçi Cephe iktidarına niçin «cankurtaran simidi» atmaktadır? Üstelik bu «cankurtaran simidi», MC iktidarının her bakımdan büyük güçlükler içinde bulunduğu ve neredeyse boğulacağı bir zamanda atılmaktadır. Benzetme tam yerindedir. Sovyet kredisi ve desteği, bir süre için MC iktidarının **canını kurtarmıştır.**

Sosyal-emperyalistlerin amacı Türkiye'nin Kıbrıs'taki işgal politikasında direnmesini sağlamaktır.

Bunu Milliyetçi Cephe faşistlerinden daha iyi yapacak bir iktidar bulmak, bugün için mümkün değildir.

Moskova'daki Yeni Çarlar, Kıbrıs meselesinde başından beri çeşitli dolaplar çevirerek yangını körüklemeye çalıştılar. Onlar, tam anlamıyla bir felaket tüccarı rolü oynamaktadır. Bütün politikalarını Türkiye ile Yunanistan arasındaki çatışmanın şiddetlenmesi amacına yöneltmişlerdir. Sosyal-emperyalistler, bir Türkiye - Yunanistan savaşının pususuna yatmışlardır. Böyle bir savaşın ganimeti olarak, Türkiye ile Yunanistan'dan birinin kendi kucaklarına düşeceği umudu içindedirler. Yayılma hırsı Yeni Çarların gözünü o derece bürümüştür ki, onlar halkların birbirini kırmasından medet umuyorlar.

Moskova'nın İkiyüzlü Politikası :
«Tavşana Kaç Tazıya Tut»

Bilindiği gibi, Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgal etmesine yeşil ışık yakan Sovyet sosyal-emperyalistleri olmuştur. Onlar, NATO'ya bağlı bir ordunun Kıbrıs'a girdikten sonra kendi arzusuyla adadan çıkmayacağını pekala biliyorlardı. Ne var ki, Türkiye ve Yunanistan arasındaki çatışmayı derinleştirmek ve yangını körüklemek için, işgale yeşil ışık yaktılar. Bu suretle, Yunan faşistlerinin müdahalesine uğrayan Kıbrıs, bu yetmezmiş gibi, ikinci bir NATO devleti tarafından işgal edildi. Sovyetler'in istediği gibi, su daha da bulanmıştı. Artık sosyal-emperyalistler Yunanistan'ın arkasına geçebilir ve bulanan suda balık avlama politikalarını bu şekilde devam ettirebilirlerdi.

İşgale yeşil ışık yakan Sovyetler Birliği, büyük bir ikiyüzlülükle üç gün içinde «işgalin son bulması» taraftarı kesildi. Sosyal - emperyalistler, «tavşana

kaç, tazıya tut» diyorlardı. Kıbrıs'tan Türk askerlerinin çekilmesini aslında istemiyorlardı. Çünkü bunun gerçekleşmesi, yani Kıbrıs'a yapılan müdahalelerin son bulması, Sovyetler Birliği'nin bulanık suda balık avlama politikalarını da iflas ettirecekti. Bu sebeple Sovyetler Birliği, bir yandan Yunanistan'ı desteklerken, öte yandan Türkiye'deki faşist iktidarın yardımına koşmakta ve ona cankurtaran simidi uzatmaktadır.

Bütün dünya ülkeleri Kıbrıs'ın bağımsızlığını savunuyor ve yabancı askerlerin geri çekilmesinde ısrar ediyor. Bu durumda, Türkiye'deki faşist MC iktidarı büyük bir yalnızlığa düşmüştür. Demirellerin otuz yıllık efendisi ABD emperyalistleri dahi, belli tavizler vermesi için Türkiye'ye baskı yapmakta, hatta silah ambargosu uygulamaktadır. ABD emperyalizminin Kıbrıs'a hakim olmak için uyguladığı planlar, NATO'nun güneydoğu kanadında büyük bir çatlağa yol açtı. ABD, ilk önce Yunan faşistlerinin Kıbrıs'taki darbesini destekledi. Daha sonra Türkiye'nin Kıbrıs'a müdahale etmesini önleyemeyen Amerika, bu sefer de Yunan cuntasının tasmasını sımsıkı tutarak, Kıbrıs'ın Türkiye tarafından işgaline yardımcı oldu.

ABD emperyalistleri, Yunan kartına oynarken, Sovyet sosyal-emperyalistleri Türkiye kartına oynadı. Türkiye Kıbrıs'a çıkınca, artık ABD'nin elinde Türkiye kartı vardı. Yunanistan kartı ise Rusya'nın eline geçmişti. Bu şartlarda ABD'nin durumu, «yukarı tükürse bıyık, aşağı tükürse sakal» deyişiyle anlatılabilir. Görünüşte ABD, Kıbrıs'a hakim olmuştur. Fakat hem Yunanistan'da, hem de Türkiye'de ABD'ye karşı mücadele şiddetlenmiştir. Her iki ülkenin gericileri dahi, ABD'li efendilerine kafa tutmaktadır. ABD,

ikisine de söz geçiremez bir duruma düşmüştür ve olayların gelişmesinin dizginini elinden kaçırmıştır.

Bugün Yunanistan, Türkiye ve Kıbrıs'ta ABD emperyalizmine karşı mücadelenin güçlenmesi için son derece elverişli şartlar vardır. Bu ülkelerin iktidarları dahi, diğer Orta Doğu ülkelerine ve Üçüncü Dünyaya yaklaşan bir politika izlemek durumunda kalmışlardır.

İki Süper Devletin Tahakküm Emelleri Suya Düşecektir

Fakat ortada en az ABD emperyalizmi kadar tehlikeli bir düşman daha vardır. Sovyet sosyal-emperyalistleri, ABD emperyalistlerinin ayağının kaymasından kendi emperyalist emelleri için yararlanma çabası içindedir. Sosyal - emperyalistler, bir yandan sözümona «bağımsız Kıbrıs» taraftarı pozuna girerek, bütün yabancı askerlerin Kıbrıs'tan çekilmesini istiyorlar. Diğer yandan işgalci politikayı devam ettirmede büyük zorluklarla karşılaşan MC faşistlerine can kurtaran simidi uzatıyorlar. Ayrıca Kıbrıs'ın kendi kaderini tayin hakkını hiçe sayarak, Kıbrıs meselesini çözmek için uluslararası bir konferans toplanmasını istiyorlar. Bu suretle, Kıbrıs'ın kaderi üzerinde söz sahibi olmaya çalışıyorlar.

Bugün, gerek ABD, gerekse Rus emperyalistlerinin çevirdikleri dolapları boşa çıkarmak için tek bir politika vardır. Bu politikanın ana çizgileri üzerinde bir kere daha durmak istiyoruz:

- Türkiye üzerindeki ABD tahakkümüne her alanda son verilmelidir. Türkiye NATO'dan çıkmalı, yabancı üs ve askerler yurdumuzdan atılmalıdır.
- Türkiye, Orta Doğu ve Akdeniz'de ABD ve

Sovyet sosyal - emperyalistlerinin tahakküm ve yayılma politikalarına karşı etkin ve kararlı bir mücadele yürütmelidir.

• Türkiye, diğer Orta Doğu ülkeleri ile, Yunanistan, Kıbrıs ve Balkan ülkeleriyle sağlam bir dostluk kurmalıdır. Bütün Üçüncü Dünya ülkeleriyle birleşmenin yolu, ilkönce bölgemizdeki bu ülkelerle kurulan dostluktan geçer. Bu sebeple Türkiye'nin İslam konferansına katılmasını ve alınan anti-emperyalist kararlara imza atmasını olumlu karşılıyor, fakat MC iktidarının bu konudaki ikiyüzlü tutumunu protesto ediyoruz.

• Türkiye, derhal Kıbrıs'taki askerlerini geri çekmeli ve Kıbrıs'ın kendi kaderini tayin hakkını tanımalıdır. Kıbrıs'ın bağımsızlığı için, bütün yabancı asker ve üslerin Kıbrıs'tan çıkması için mücadele edilmelidir.

Yunanistan ve Kıbrıs'la Dostluk İstiyoruz

Kıbrıs'tan askerleri çekmek, Türkiye'nin anti-emperyalist bir politika uygulaması ve kendi bağımsızlığı için kilit meseledir. Kıbrıs'ın bağımsızlığına saygı gösteren bu tutum, hem ABD, hem de Sovyet sosyal-emperyalistlerinin planlarını suya düşürecektir. Böyle bir politika sayesinde, Türkiye'nin Yunanistan, Kıbrıs, Orta Doğu ülkeleri ve bütün Üçüncü Dünya ile sıkıca birleşmesi mümkün olacaktır. Kıbrıs'a her türlü yabancı müdahalenin kalkması, Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye arasındaki çatışmaların son bulmasını sağlayacak, bu ülkelerin ABD ve Sovyet tahakkümüne karşı birleşmelerini mümkün kılacaktır.

Her üç ülkenin ve halkın menfaatleri ortaktır. Her üçü de, iki süper devletin tahakküm ve tehdidi altın-

dadır. Bu üç ülke arasındaki ihtilafları körükleyenler, emperyalistlerdir ve bugün özellikle Sovyet sosyal-emperyalistleridir. Bu sebeple biz, felaket tüccarlarının umutlarını boşa çıkarmak için, Yunanistan ve Kıbrıs'la dostluğa büyük önem veriyoruz.

Kıbrıs'ın işgalinin birinci yıldönümünde İzmir'de yeni bir ordu kurulmasını ve Yunanistan'a kaba tehditler savurulmasını, yurdumuzun menfaatlerine aykırı buluyoruz. Yurdumuzun ve halkımızın düşmanı Yunanistan değil, ABD ile Sovyetler Birliği'dir.

Bütün Yurtta Anti-Emperyalist Mücadeleyi Yükseltelim

Amerikan emperyalistleri, ülkemizi tamamen teslim almak istiyorlar. Rus emperyalistleri, için düştüğu zor durumdan yararlanarak ülkemize sızmaya ve Türkiye'yi ele geçirmeye çalışıyorlar. MC faşistleri ise bir yandan Amerikan emperyalizminin uşaklığını yapmaya devam ederken, öte yandan Rus sızmasına karşı ülkemizin kapılarını açıyorlar.

Bu şartlar altında Türkiye'nin bütün anti-emperyalist güçlerine büyük bir görev düşmektedir. Ülkemizin bağımsızlık mücadelesini yükseltmek, anti-emperyalist ruhu bütün yurtta yaymak, Kıbrıs'tan askerlerin çekilmesini istemek, Yunanistan'la savaşa karşı çıkmak. Amerikan emperyalizminin boyunduruğuna ve Rus tehdit ve sızmasına karşı mücadeleyi bütün yurtta yükseltmek, emekçi halkı bu yönde seferber etmek, mitingler, yürüyüşler düzenlemek.

Ancak şunu bir kere daha belirtmeliyiz: Sadece Amerikan emperyalizmine karşı değil, hem Amerikan emperyalizmine hem de Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı bütün yurtta mücadele!

BAĞIMSIZ DIŞ POLİTİKA YÜRÜTMEK KIBRIS'IN İŞGALİNE SON VERMEYE BAĞLIDIR

12 Ağustos 1975
Halkın Sesi, Sayı: 18

Son Helsinki Zirvesi, Türkiye'nin nasıl bir yalnızlığa düştüğünü bir kere daha apaçık gösterdi. İçine düşülen yalnızlığın kaynağını doğru tespit etmek gerekir. CHP yöneticilerinin iddia ettiği gibi, mesele MC hükümetinin yeterince aktif olmayışı değildir.

Türkiye tek başına kalmıştır ve süper devletlerden başka dayanacak kuvvet bulamıyor. Çünkü işgalci politikada direnmektedir. Artık dünya değişiyor. Dünya ülkelerinin büyük çoğunluğu, meselelerin kuvvet kullanılarak çözülmesine karşı çıkıyor. Başka ülkelere asker çıkaranlara ve bunda direnenlere kimse iyi gözle bakmıyor.

İçine Düşülen Yalnızlıktan CHP De Sorumludur

İşgalci politikaya son vermeye cesaret edebiliyor musun? İşte Türkiye'nin dış politikasındaki köklü değişikliğin anahtarı budur. Tıpkı MC hükümeti gibi, CHP'nin de yanaşmadığı davranış gene budur. Bundan gerisi boş sözdür. Çünkü bu adımı atmadan, ne Üçüncü Dünya ülkeleriyle sağlam bağlar ku-

rulabilir, ne de yalnızlıktan kurtulmak mümkün olur. Seksenden fazla Üçüncü Dünya ülkesi bu davranışa bakmaktadır. Yalnızlıktan kurtulmak için istediğiniz kadar Üçüncü Dünyaya koşun, o sizden Kıbrıs'tan askerleri çekip çekmediğinizi soracak ve tavrını ona göre tespit edecektir.

Ecevit, sık sık MC hükümetinin dış politikasının esaslarının açık olmadığını söylemektedir. Peki CHP'nin dış politikası açık mıdır? CHP, Kıbrıs meselesinde MC hükümetinden farklı olarak hangi somut öneriyi getirmektedir?

CHP'nin politikası da en az MC hükümeti kadar bocalama içindedir. Temelde hiç bir farklı öneri getirilmiyor. Hatta CHP, MC hükümetiyle fetihçilik yarışına girmiştir. MC hükümetini işgalci siyasette başarıyla direnmediği için eleştirmektedir. CHP yöneticileri, Kıbrıs'tan bir adım bile geri atılamaz diyorlar.

Bugün iktidar koltuğunda CHP olsaydı, Türkiye yalnızlığa düşmekten gene kurtulmuş olmayacaktı. CHP, maceracı ve batakçı Kıbrıs politikasının sorumluluğuna başından beri ortaktır. MC hükümeti şimdi CHP'nin izinden gitmektedir.

Türkçesi : Zorbalık Politikası

CHP, başından beri silahlı kuvvet kullanarak meseleyi çözme yolunu tuttuğunu bütün dünyaya ilan etmiştir. Birinci askerî işgal hareketinden sonra, CHP'nin Dışişleri Bakanı Cenevre'den telefon ederek, **«Ayşe tatile çıksın»** diyordu. Yani işgal edilen alanın genişletilmesi için kararlaştırılan parolayı bildiriyordu. Bunun üzerine başlayan ikinci hareket sonucunda Kıbrıs'taki işgal önceden planlanan «Atilla hattına» kadar genişletiliyordu. Bütün bunlan ma-

rifetmiş gibi bütün dünyaya ilan eden CHP'li Dışişleri Bakanı idi.

Ortada apaçık bir gerçek vardır. Türkiye, Yunan cuntasının Kıbrıs'ta giriştiği darbeyi fırsat bilmiş ve tıpkı Yunan faşistleri gibi ikinci bir müdahaleci devlet olarak Kıbrıs'a çıkmıştır. Planlar zaten eskiden beri hazırdır. Ne var ki, Birleşmiş Milletler'in ateşkes çağrısına uymak zorunda kalındığı için, ilk hamlede «Atilla hattı» tutulamamıştır. Türkiye Dışişleri Bakanının Cenevre'ye gidişi, barışçı bir çözüm yolu bulmak için değildir. «Ayşe» parolası önceden kararlaştırılmıştır. Görüşme masasında uzlaşmaz bir tavır alınmış ve ikinci hamle yapılmıştır.

CHP'nin izlediği bu siyasetin diplomatik lisandaki kibar adı, «kuvvet politikası»dır. Türkçesi ise zorbalıktır. Başka ülkelere karşı zora başvurmak, başlangıçta başarıya ulaşmanın yolu gibi gözükebilir. Fakat bütün dünyadaki gelişmeler, bu yolu tutanların, ülkelerini ve halklarını sonu karanlık maceralara sürüklediklerini göstermiştir.

Fatih Sultan Ecevit Değil Şair Ecevit Haklı

Bugün CHP, bütün bunlardan ders çıkaracağına, daha da hırçınlaşıyor ve seçim hesapları yaparak MC ile işgalcilik ve Yunan düşmanlığı yarışına giriyor. Emperyalist çevrelerin mutemet adamı, AP'li dış politika uzmanı Kâmuran İnan «Türk Yunan dostluğunun tarih boyunca imkansız olacağını» ilan ediyor ve CHP'li Turan Güneş bu fikri onaylayan laflar ediyor.

Faşist MC hükümeti ve 12 Mart generalleri, bütün dış politikayı Yunan düşmanlığı üzerine kuruyor ve bütün dünyada Yunanistan'a karşı yaslanacak

kuvvetler arıyor. MC, Yunan düşmanlığı uğruna iki süper devletin kucağına oturma siyaseti izliyor.

CHP de aynı siyaseti «çok yönlü» ve «aktif» bir şekilde uygulamak gerektiğini savunuyor. Ecevit, eskiden Yunan halkıyla kardeşliği savunan bir şiir yazdığı için **utanç mı duyuyor?** Oysa «Kıbrıs fatihi» Ecevit değil, şair Ecevit halkımızın menfaatlerini savunmaktadır. Bugün halkımızın en çok ihtiyacı olan şeylerden biri, Yunan halkıyla dostluk ve kardeşliktir. Bunu cesaretle savunamayan kişi, bugün Türkiye'nin bağımsızlığından yana bir dış politika izleyemez.

Yunanistan ve Türkiye hükümetleri, iki ülke arasında düşmanlık körükledikçe, iki süper devletten birinin kucağında oturmaya ve zorda kaldıkça kucak değiştirmeye devam ederler. CHP dış politikada ikide bir «köklü değişiklik»ten ve «çok yönlü» bir çizgi izlemekten söz ediyor. Aslında hiç bir köklü değişiklik önermiyorlar. Çünkü işgalde direnen Türkiye, bu zorbalık politikasını destekleyecek dostu, ancak süper devletler arasında bulabilir. Dolayısıyla bağımsızlık yönünde ilerleyemez ve Üçüncü Dünya ile sağlam bağlar kuramaz.

İşgalci bir politikayı Avrupa ülkeleri bile desteklemez. Çünkü Avrupa, bugün Üçüncü Dünya ile iyi geçinmeye muhtaçtır. ABD ve Sovyetler Birliği dahi, zorba yüzlerini gizlemek için, işgalci politikaya açıkça arka çıkamamakta ve sinsi bir tutum izlemektedirler.

İki Süper Devlete Karşı Kararlı Mücadele Ve Yunanistan'la Dostluk

CHP'nin «çok yönlü» politikası, zamana ve zemine göre iki süper devletten birine yanaşmak, fakat

her an diğerinin kollarına atılmada esnek davranabilmek politikasıdır. Diğer taraftan Üçüncü Dünya ülkelerine de göz kırpılacaktır. Bu politikayı zaten bugün MC hükümeti uygulamaya başlamıştır. O zaman CHP'nin kerameti nerede kalmaktadır? «Köklü değişiklik» sözü, bağımsızlık isteyen halk yığınlarını aldatan bir palavra olmaktadır.

Dış politikada köklü değişiklik, ancak belli ilkelere dayanarak yapılır. Köklü değişiklik, dış politikamızın anti-emperyalist bir temele oturtulmasıdır. Köklü değişiklik, iki süper devletten birinin aleti olmaya son vermektir.

Türkiye, her iki süper devlete karşı kararlı bir bağımsızlık politikası izlemelidir. Çünkü Türkiye'nin bağımsızlığını ortadan kaldıran ve tehdit eden, Yunanistan değil, iki süper devlettir. Türkiye, Yunanistan, Balkan ve Orta Doğu ülkeleriyle iki süper devlete karşı birleşmeli ve sağlam bir dostluk kurmalıdır. Bunun için, işgalci siyasete cesaretle son verilmelidir. Ecevit, «Yunanlı Kardeşim» şiirine uygun hareket ederse, o zaman «köklü değişiklik» istediğini göstermiş olur ve tarih de onu alkışlar.

Bağımsız bir dış politika getiren «köklü değişiklik» bu esaslara dayanır. CHP'ninki ise, MC hükümetini yıpratacağım diye, onunla fetihçilik yarışına girmekten başka bir şey değildir. MC hükümetiyle, aynı ipte politika canbazlığı yapılarak mücadele edilemez. CHP, seçim yatırımı uğruna maceracı ve batakçı Kıbrıs politikasında direnmektedir. Bakalım nereye kadar?

YUNANİSTAN VE KIBRIS'LA DOSTLUK İSTİYORUZ

4 Kasım 1975
Halkın Sesi, Sayı: 30

Türkiye'nin Avusturya ve Fransa Büyükelçileri birbiri peşi sıra öldürüldü. Bu suikastların hiç bir halkın yararına olmadığı açıktır. Nitekim elçilerin öldürülmesini fırsat bilen ırkçı ve şovenler, hemen ortaya atıldılar ve çeşitli ülke ve halklara karşı düşmanlığı körükleyen bir kampanya açtılar. Bu kampanyayı yürütenler veya rüzgarına kapılanlar, katillere ne kadar küfür ederlerse etsinler aslında bu komployu tezgahlayanlarla aynı amaca hizmet etmektedirler. Cinayetin hedefi, özellikle Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs arasındaki anlaşmazlıkları derinleştirmek ve halklar arasına kan davası sokmaktır. Yaratılan sonuçlar bunu göstermektedir.

Halklar Arasında Düşmanlık Körükleyenler Millî İhanet İçindedir

Büyük burjuvazinin şoven basını ve Türkeş faşistleri, elçilerin öldürülmesiyle birlikte Yunan, Kıbrıs, Kürt ve Ermeni halklarına karşı geniş bir kışkırtma kampanyasına giriştiler. Bunlar, böylece komployu düzenleyenlerle aynı şeye hizmet ettiklerini, onlar-

la aynı bezden dokunduklarını gösteriyorlar. Elçilere karşı işlenen cinayetlerin haberleri, büyük kışkırtmalarla verilirken, Elazığ'da iki Ermeni yurttaşın evine dinamit atılması bir tepkiye yol açmıyor. Sokağa dökülen Türkeş faşistleri millî azınlıklara karşı yaygara yapıyor ve ırkçı duyguları kabartmaya çalışıyorlar. Zaten emperyalistlerin istediği de budur.

Bugün Yunan, Kürt ve Ermeni düşmanlığı körükleyenler, yurdumuza ve her milliyetten halka en büyük düşmanlığı yapıyorlar. Bunlar millî hainlerdir, yurdumuzun bağımsızlığına karşı tam bir ihanet içindedirler. İki süper devlet arasındaki rekabetin şiddetlendiği ve dünyanın büyük kargaşalıklara doğru gittiği bir ortamda yaşıyoruz. Bu durumda Türkiye'deki bütün milliyetler arasında tam bir eşitlik ve kardeşliğin gerçekleşmesi, millî baskıların son bulması her zamandan fazla gerekirken, şoven milliyetçiler emperyalistlere hizmet borçlarını ödüyorlar. Türkiye'nin Kıbrıs'taki işgale bir an önce son vermesi ve Yunanistan'la olan bütün anlaşmazlıkların barışçı yoldan adil bir çözüm bulması gerekirken, gene faşistler Yunanistan'la düşmanlığı körüklemeye hız veriyorlar. Bütün bunlardan yararlananlar, yalnız ve yalnız bölgede hegemonya peşinde koşan iki süper devlettir.

Dünyada hiç bir millet, diğerinden üstün değildir, aşağı da değildir. Başka milletleri aşağı görenler ve ezenler, aslında kendi milletlerinden emekçileri aşağılayan ve ezenlerdir. Yıllardır bir Yunan düşmanlığı propagandası sürdürülüyor. Uluorta her türlü hakaret yapılıyor. «Türklük» adına yapılan bu alçakça propaganda, başka milletlerin haklarına saygı duyan ve yurdunu seven bütün halkımızın yurtseverlik onurunu zedeliyor. Yunan ve Türk halkları, yüzyıllar

boyunca içiçe yaşadılar, birbirlerinin kültürlerini, iktisadî ve sosyal hayatlarını, gelenek ve göreneklerini etkilediler. Ortak tarihî yaşantı ve kültür alışverişi dolayısıyla, Türk ve Yunan halkları neredeyse ikiz kardeş gibi birbirine benzerler. Hal böyle iken, Türkiye halkını da ezen, Kürtlere millî baskı uygulayan bir avuç gözü dönmüş şoven, kalkıyor Yunan milletine olmadık hakaretlerde bulunuyor.

İki Süper Devletin Türk - Yunan Düşmanlığı Üzerine Kurduğu Hegemonya Planları

Yunanistan ve Türkiye arasında savaşla çözülecek hiç bir mesele yoktur. Tam tersine bu iki ülkenin menfaatleri, iki süper devlet karşısında birleşmelerini gerektiriyor. Türkiye ve Yunanistan'ın birbirlerinin dostluğuna bugün her zamandan fazla ihtiyaçları vardır. İki ülke arasına düşmanlık sokanlar, iki süper devletin ve özellikle Sovyet sosyal - emperyalistlerinin hegemonya emellerine hizmet etmekten başka bir şey yapmıyorlar.

ABD emperyalistleri de, Moskova'daki Yeni Çarlar da, Doğu Akdeniz'deki hegemonya planlarını Türk - Yunan düşmanlığı üzerine kurmuşlardır. İki süper devlet, iki ülke arasındaki çeşitli anlaşmazlıkları körükleyerek hakimiyetlerini genişletmeye çalışıyorlar. ABD, Yunanistan'ın arkasına geçtiği zaman, Yeni Çarlar Türkiye'nin destekçisi rolünü benimsiyor. Veya tersi oluyor. Her iki süper devletin de, daha fazla yayılmak, daha fazla sömürmekten başka ilkeleri yoktur. Her ikisi de milletlerin haklarını, ülkelerin bağımsızlıklarını hiçe sayıyorlar ve bunun için ülkeleri

birbirine düşürmeye çalışıyorlar. Bugün yangını körükleyen, özellikle Sovyet sosyal-emperyalistleridir

Bu yüzdendir ki, Sovyetler Birliği Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgaline yeşil ışık yaktıktan iki gün sonra Kıbrıs'ın bağımsızlığının «koruyucusu» pozuna büründü, ikiyüzlü bir şekilde askerlerin geri çekilmesini istedi. Bir yandan da, en yalnız kaldığı ve büyük güçlükler içine düştüğü bir sırada, Demirel hükümetinin imdadına yetişti, 10 milyon lira kredi verdi ve şimdi de silah ve helikopter teklif ediyor. Amaç, Kıbrıs'taki buhranın derinleşmesi, bölge halkları arasındaki anlaşmazlıkların büyümesi ve Rusya'nın pençesini bölgeye iyice geçirebileceği şartların yaratılmasıdır. Demirel'in imdadına yetişen aynı Rusya, bir yandan da Kıbrıs hükümeti üzerindeki etkinliğini artıracak tedbirleri de ihmal etmiyor, Makarios'un başında bulunduğu Kıbrıs hükümetine 750 milyon lira (50 milyon dolar) kredi açıyor.

Tavşana kaç, tazıya tut politikası güden Rusya, Türkiye ile Kıbrıs ve Yunanistan arasındaki anlaşmazlığı körükleyecek ve derinleştirecek her olayı, ellerini oğuşturarak karşılamaktadır. Yeni Çarlar, hesaplarını halkların birbirine düşmesi ve felakete uğraması üzerine yapmaktadırlar.

Son yıl içinde bölgedeki ABD hakimiyetinin önemli darbeler yemesi, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin iştahını daha da kabartmıştır. ABD, etki alanlarını korumaya çalışırken, yeni Rus Çarları saldırıya geçiyor ve yayılmaya çalışıyor. Halkların ve ülkelerin meselesi ise, her iki emperyalistin de hegemonyası altına girmemek ve bağımsızlık için mücadele etmektir.

İki Süper Devletin Oyunlarını Boşa Çıkaralım

Bu şartlar altında yurdumuzun bağımsızlığını isteyen herkes, soğukkanlı olarak düşünmelidir. Her yurtseverin görevi, iki süper devlete karşı kararlı olarak mücadele etmektir. Bütün yurtseverler, Yunanistan ve Kıbrıs'a karşı girişilen kışkırtmaları kararlı olarak mahkum etmelidir. Yunanistan'a düşmanlık, halkımıza ve yurdumuza zarardan başka bir şey getirmez. Türkiye ve Yunanistan'ın barışçı görüşmelerle çözemeyecekleri bir meseleleri yoktur. Üstelik şartlar, adil bir çözüme bir an önce ulaşılmasını gerektirmektedir.

Bir kere, her şeyden önce haksızlıklara, başka ülkelere yapılan müdahalelere son verilmelidir. Türk ordusu dahil, bütün yabancı askerler Kıbrıs'tan geri çekilmeli, Kıbrıs'ın bağımsızlığına saygı gösterilmelidir. Artık herkesin gördüğü bir gerçek var: Eğer Türkiye Üçüncü Dünya ülkeleriyle, iki süper devlet dışındaki bütün ülkelerle dostluk kurmak istiyorsa, düştüğü yalnızlıktan kurtulmak istiyorsa, en başta yapılacak iş, Kıbrıs'tan çekilmektir. Kıbrıs'ın kaderini tayin etmek, Kıbrıs'ın Rum ve Türk topluluklarına aittir. Her iki topluluk, barışçı görüşmelerle buna karar vermelidirler. Bunu baltalayan iki süper devletin oyunlarını boşa çıkarmak, yalnız Doğu Akdeniz ülkelerinin değil, iki süper devlet dışındaki bütün dünya ülkelerinin yararınadır.

İki süper devlet! Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ın meselelerinden ellerinizi çekin ve Doğu Akdeniz'den defolun!

Yunanistan ve Kıbrıs'la dostluk istiyoruz!

AYDINLIK
YAYINLARI

G.Dimitrov

Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe

•

TAM VE DOĞRU ÇEVİRİ

272 Sayfa 15 Lira

•

Genel Dağıtım : TÜR-DA
Çağaloğlu Yokuşu, Saadet İşhanı No: 405
İSTANBUL

7,5 Lira